ΟΡ 79
Ανά
1976-77

ΤΕΛΗ ΠΕΚΛΑΡΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ Ε΄ & ΣΤ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1975

Ανάγνωσμα
ΣΤ΄ 1
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

228874

Θρ 79

2

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

ΔΩΡΕΑΝ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἱ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ» ἐκδόθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1950.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΤΕΛΗ ΠΕΚΛΑΡΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΕΣ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ

Α' ΟΙ ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Β' Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Αναγνώστου Νανά

ΓΙΑ ΤΗΝ Ε' & ΣΤ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1975

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

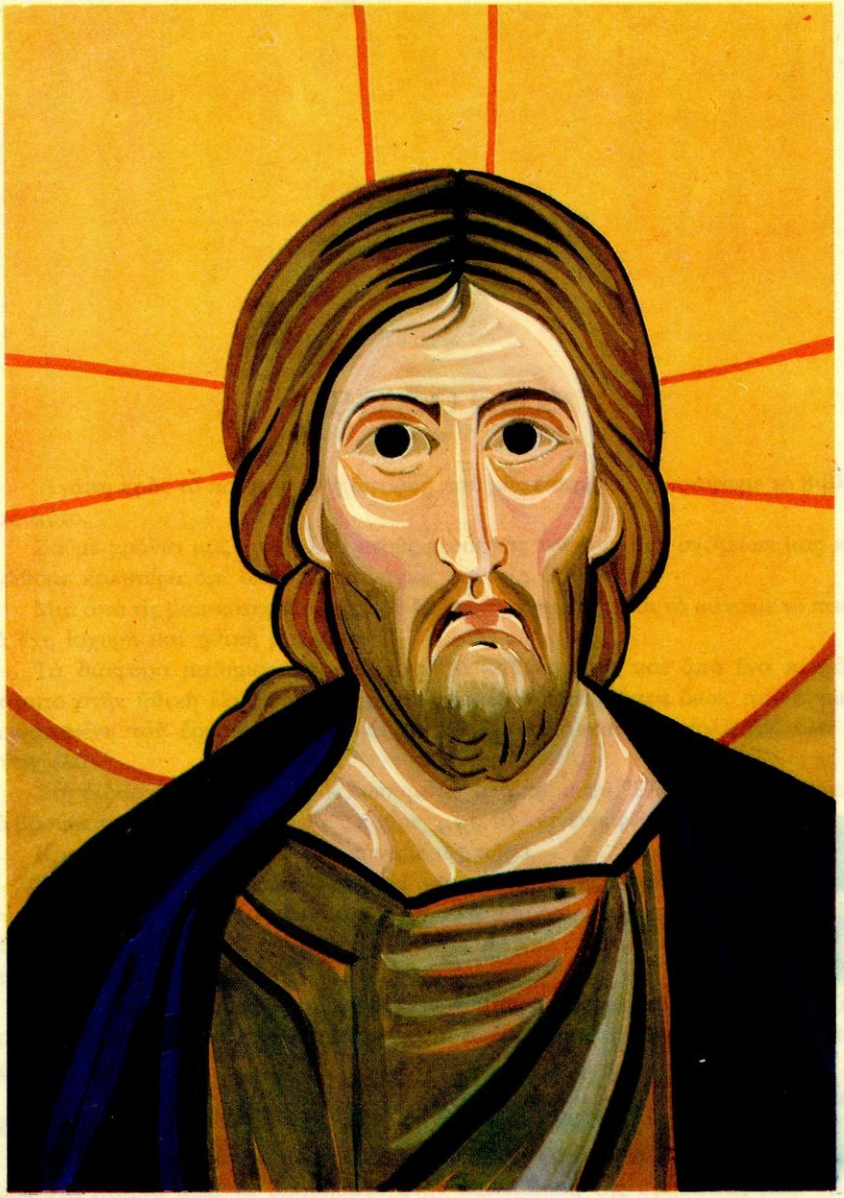

«Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω» (Ἀποκ. Α΄ 8).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀγάπη πρὸς τὸ παιδὶ ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ μᾶς ἔσπρωξε νὰ γράψωμε τὸ βιβλίο μας αὐτό.

Ζοῦμε χρόνια μαζί του μέσα στοὺς τέσσερεις τοίχους τῶν σχολείων μας καὶ νιώθομε καλύτερα ἀπ' ὅλους τὶς ἀνάγκες του τὶς ψυχικές.

Μιὰ ἀπὸ τὶς βασικότερες ἀρχὲς τοῦ ἔργου τῆς ἀγωγῆς εἶναι νὰ κάνωμε τὸ παιδὶ νὰ ἔχη ἰσχυρὴ καὶ ἠθικὴ βούληση.

Τὰ διάφορα μαθήματα προσθέτουν τὸ καθένα τούς καὶ ἀπὸ ἕνα πετράδι ἀτίμητο στὴν ἠθικὴ ἐξύψωση τῶν παιδιῶν μας. Τὰ μαθήματα ὅμως ποὺ εἶναι ἡ συνισταμένη τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶναι τὰ θρησκευτικὰ καὶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα τὸ Εὐαγγέλιο.

Στὴ διδασκαλία του ὅμως δὲ δώσαμε μεγάλη προσοχή. Ἐμεῖς δὲ θὰ θελήσωμε νὰ βροῦμε τοὺς λόγους καὶ νὰ τοὺς ποῦμε, γιατὶ τὸ «γεγενημένον οὐκ ἀπογίγνεται».

Καιρὸς νὰ κάνωμε ὅ,τι δὲν κάναμε ὡς τώρα.

Ἐπιβάλλεται στροφὴ πρὸς τὶς αἰώνιες ἀλήθειες τῆς θρησκείας μας, πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο. Νὰ μάθωμε τὰ παιδιά μας νὰ τὸ ἀγαπήσουν «ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων». Νὰ σταματήση ὁ ἠθικὸς ξεπεσμὸς τῆς κοινωνίας, ποὺ μὲ τάσεις ἀνησυχητικὲς ξαπλώνεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

Ἡ θρησκεία εἶναι δύναμη. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμη ποὺ ὑπάρχει στὴ ζωή μας καὶ εἶναι κρίμα ποὺ τὴν τεράστια αὐτὴ δύναμη δὲν τὴν χρησιμοποιοῦμε ὅπως πρέπει.

Εἶναι τιμὴ μεγάλη σ' ἐκείνους ποὺ συμβάλλουν καὶ βοηθοῦν γιὰ τὴν ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Θὰ χαροῦμε πολύ, ἂν οἱ Περικοπὲς τῶν Εὐαγγελίων, ἔτσι ὅπως τὶς παρουσιάζομε στὰ παιδιά μας, τὰ βοηθήσουν στὴν ἀξιοποίηση τῆς θρησκείας μας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μακάρι νὰ γίνουν δύναμη ζωῆς μέσα τους, ὅπλο ἀκαταμάχητο σὲ ὅλα τὰ ψυχοφθόρα κηρύγματα ἀπὸ ὁπουδήποτε καὶ ἂν προέρχωνται, γιὰ νὰ μποῦνε στέρεα τὰ βάθρα τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνάπλασης τῆς κοινωνίας μας.

Ἡ μορφὴ ποὺ προσφέρομε σήμερα τὰ Εὐαγγέλια νομίζομε πὼς εἶναι ἡ καλύτερη γιὰ τὴν διδασκαλία καὶ κατανόησή τους.

Μιὰ σύντομη εἰσαγωγὴ εἰσάγει τὰ παιδιὰ στὸ Εὐαγγέλιο ποὺ θὰ διαβάσουν. Πλάι στὸ κείμενο δίνεται ἡ ἐξήγηση, γιὰ νὰ μποροῦν τὰ παιδιὰ νὰ παρακολουθοῦν καλύτερα τὸ πρωτότυπο. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ περιττεύει ἡ ἐξήγηση ἄγνωστων λέξεων, ποὺ ἔπιανε ἕνα σημαντικὸ μέρος ὅλων τῶν ἐγχειριδίων ποὺ κυκλοφοροῦσαν ὡς σήμερα καὶ μετέβαλαν τὰ Εὐαγγέλια σὲ γλωσσικὸ μάθημα, ἀπομακρύνοντάς τα ἀπὸ τὸν κύριο σκοπό τους.

Παραθέτομε περικοπὲς ἀπὸ ὁμιλίες ἐκκλησιαστικῶν ρητόρων, γιὰ νὰ τοὺς γνωρίσουν τὰ παιδιά μας καί, σὰ μεγαλώσουν καὶ θελήσουν νὰ μελετήσουν, νὰ καταφύγουν καὶ σὲ ἄλλα βιβλία μὲ θρησκευτικὰ κηρύγματα.

Ἀκολουθεῖ ὁμιλία ἁπλή, σύντομη καὶ διαφωτιστική, χωρὶς νὰ ξεφεύγη ἀπὸ τὴν ἀντιληπτικὴ ἱκανότητα τῶν μαθητῶν. Τὸ τί θὰ κάνουν τὰ παιδιά, βγαίνει μὲ τρόπο ἀβίαστο καὶ φυσικό, χωρὶς προτροπὲς καὶ πρέπει.

Ἀφήνομε μὲ τὶς πλούσιες καὶ παραστατικὲς εἰκόνες νὰ γίνη πραγματικὸ βίωμα τὸ περιεχόμενο τῆς περικοπῆς καὶ ἡ διδασκαλία ποὺ κρύβεται μέσα του.

Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ μάθωμε στὰ παιδιά μας νὰ μιλάη στὴν ψυχή τους τὸ συναίσθημα πηγαῖο, ἁγνό, ἀμόλυντο, ἔτσι ὅπως βγαίνει ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, τὸ κατ' ἐξοχὴν βιβλίο τῆς ἀγάπης.

Ἡ δεοντολογία δὲν ἔχει τὴ θέση της μέσα στὸ σχολεῖο καὶ στὸ ἔργο τῆς ἀγωγῆς. Τίποτε ἄλλο δὲν κάναμε ὡς τώρα. Γεμίζαμε τὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν μας μὲ τὰ πρέπει καὶ τὰ μή. Μὲ ἀπαγορεύσεις καὶ ἀπειλὲς μορφώναμε. Ἤμασταν ὁ μωσαϊκὸς νόμος καὶ ὄχι τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης.

Μορφώναμε ὄχι μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωή, ἀλλὰ μὲ ἀντιβιολογικοὺς καὶ ἀντιφυσιολογικοὺς νόμους καὶ μὲ ἀοριστολογίες. Καὶ ὅμως εἴχαμε καὶ ἔχομε ἕναν αἰώνιο Παιδαγωγό, τὸ Χριστό μας. Ἀνοίγοντας τὸ Εὐαγγέλιό του, βλέπομε μὲ τί ἁπλὸ καὶ ἐπαγωγὸ τρόπο δίδασκε τὰ πλήθη. Μακριὰ ἀπὸ δεοντολογικοὺς ἀφορισμοὺς τὰ σαγήνευε καὶ τὰ ἔσερνε πάντα κοντά του.

Πάνω στὰ ἴχνη λοιπὸν τοῦ Θεανθρώπου ἂς βαδίσωμε κι ἐμεῖς. Ἂς γίνη ὁ ἀληθινὸς διδάσκαλος καὶ ὁδηγητής μας καὶ στὸ ἔργο μας καὶ στὴ ζωή μας μὲ τὶς αἰώνιες ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου του.

Παραδίδοντας τὸ ἔργο μας στὰ παιδιά μας, στοὺς γονεῖς τους, στοὺς Ἕλληνες ἐκπαιδευτικούς, στοὺς κήρυκες τοῦ θείου λόγου, θὰ χαροῦμε πολὺ ἂν ἡ προσπάθειά μας αὐτὴ βοηθήση στὴν καλύτερη γνωριμία καὶ ἀξιοποίηση τοῦ Εὐαγγελίου.

Τ. ΠΕΚΛΑΡΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΣΤΗ ΝΑΪΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, πρὶν νὰ γίνῃ χριστιανὸς ἦταν ἐθνικὸς καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας. Τὸν ἔκανε χριστιανὸ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ τὸν ἀκολούθησε ἔπειτα σὲ ὅλες τὶς ἀποστολικὲς περιοδεῖες. Βρισκόταν μαζί του καὶ στὴ φυλάκισή του στὴ Ρώμη.

Ἀφοῦ κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο σὲ πολλὲς χῶρες καὶ στὴν Ἑλλάδα, μαρτύρησε, ὅπως λέει ἡ παράδοση, στὴ Θήβα. Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴ μνήμη του στὶς 18 Ὀκτωβρίου.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἦταν γιατρὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ ζωγράφος ἄριστος. Διαβάζοντας τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ ἔγραψε, ἀλλὰ καὶ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, καταλαβαίνομε πὼς ἦταν καὶ ἱστοριογράφος ἄριστος καὶ πολὺ σοφός. Πόσο ὡραῖα καὶ σύντομα περιγράφει τὶς ἱστορίες του καὶ μὲ πόση καθαρότητα καὶ ἁπλότητα διηγεῖται ὅλα ὅσα ἔχουν γίνει! Διαβάζοντάς τον, σοῦ φαίνεται πὼς δὲ διαβάζεις βιβλίο, ἀλλὰ βλέπεις μιὰν ὡραία εἰκόνα ποὺ εἶναι ἐπάνω της ζωγραφισμένα ἀριστοτεχνικὰ τὰ ἱστορούμενα πράγματα.

Αὐτὸ θὰ τὸ καταλάβετε ἀμέσως, διαβάζοντας τὴν ἱστορία τῆς χήρας στὴ Ναΐν. Μὲ χρώματα ζωντανὰ ζωγράφισε ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς καὶ τὸ δυστύχημα τῆς χήρας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χριστοῦ μας τὴν καλοσύνη καὶ τὸ μεγάλο θαῦμα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ζ', 11 - 16).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολύς.

Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκώς, υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ.

Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος εὐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε.

Καὶ προσελθὼν ἥψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι.

Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

Ἔλαβε δὲ φόβος ἅπαντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰησοῦς πήγαινε σὲ μιὰ πόλη ποὺ τὴν ἔλεγαν Ναΐν· πήγαιναν μαζί του ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητές του καὶ λαὸς πολύς.

Καὶ μόλις ἔφτασε στὴν πύλη τῆς πόλης, νὰ κι ἔβγαζαν ἕναν πεθαμένο, μοναχοπαίδι τῆς μάνας του, ποὺ ἦταν χήρα καὶ τὴν συντρόφευε πλῆθος ἀρκετὸ ἀπὸ τὴν πόλη.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Κύριος, τὴ λυπήθηκε καὶ τῆς εἶπε: Μὴν κλαῖς.

Καὶ πῆγε κοντὰ καὶ ἄγγιξε τὸ νεκροκρέβατο καὶ στάθηκαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὸ σήκωναν καὶ εἶπε: Παιδί μου, ἐσένα μιλῶ, σήκω.

Καὶ ἀνασηκώθηκε ὁ νεκρὸς κι ἄρχισε νὰ ὁμιλῆ καὶ τὸν ἔδωσε τῆς μάνας του.

Καὶ τοὺς ἔπιασε ὅλους φόβος κι ἔλεγαν δοξολογώντας τὸ θεὸ πώς: προφήτης μᾶς πρόβαλε μεγάλος καὶ πώς: ἦλθε ὁ Θεὸς νὰ δῆ τὸ λαό του.

Ρητό: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται».

ΟΜΙΛΙΑ

Μιὰ μάνα, μιὰ χήρα μάνα, ἔχασε τὸ μονάκριβο παιδί της. Τίποτε δὲν τῆς ἀπόμεινε στὸν κόσμο γιὰ νὰ τῆς γλυκαίνη τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Μεγάλος ὁ πόνος ποὺ ἔδερνε τὴν καρδιά της. Ἀμέτρητη ἡ λύπης της.

Ἀκολουθοῦσε τὴν κηδεία του καὶ κρυφὰ ἀναφιλητὰ τάραζαν τὸ βουρκωμένο στῆθος της. Ἔστελνε στὴν τελευταία κατοικία τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς της.

Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πύλη τῆς πόλης, βρέθηκαν μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του καὶ μὲ πολὺν ἄλλο κόσμο ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, πήγαινε στὴν ὄμορφη πόλη τῆς Ναΐν. Ποιανοῦ ἡ καρδιὰ δὲ θὰ ραγιζόταν σὰν ἔβλεπε τὴ χήρα μάνα μαυροντυμέ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ εὐγγελιστὴς Λουκᾶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

νη καὶ κλαμένη ν' ἀκολουθῆ τὴν κηδεία; Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς, ὁ Χριστός, ποὺ ἦταν καὶ ἄνθρωπος, πόνεσε τὴ μάνα. Ἔνιωσε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν καημό της καὶ διέταξε νὰ σταματήσουν τὸ φέρετρο. Μὴν κλαῖς, λέει στὴ μάνα παρηγορώντας την.

Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατεῖ. Οὔτε ἡ ἀνάσα τοῦ κόσμου ἀκούγεται οὔτε τὸ θρόισμα τῶν φύλλων οὔτε τὸ γλυκόλαλο τραγούδι τῶν πουλιῶν οὔτε τῶν τζιτζικιῶν ἡ φλύαρη καὶ μονότονη φωνή. Ὅλη ἡ φύση κράτησε τὴν ἀναπνοή της, γιὰ νὰ ἀκουστῆ καλύτερα ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ θὰ καλοῦσε τὴν ψυχὴ τοῦ πεθαμένου παλικαριοῦ νὰ γυρίση πάλι καὶ νὰ χαρίση τὴ ζωὴ στὸ χλωμὸ καὶ κέρινο πρόσωπό του.

«Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι».

Καὶ νά, ροδίζουν τὰ μάγουλα, ἀνοίγουν τὰ μάτια κι ἔκπληκτα κοιτάζουν τὸ γύρω κόσμο ποὺ εἶχε μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Σταματοῦν στὴν κλαμένη μάνα, τὴ μαυροφορεμένη. Σταματοῦν στὴ γλυκιὰ μορφὴ τοῦ θεανθρώπου, ποὺ τοῦ χαμογελάει μὲ καλοσύνη καὶ διαγράφεται στὸ πρόσωπό του, σὰν ἀπάντηση εὐγνωμοσύνης, τὸ ἴδιο χαμόγελο.

Γελάει καὶ τὸ πρόσωπο τῆς μανούλας του, ποὺ τὸ αὐλακώνουν τώρα τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς τῆς ἀνείπωτης, μὰ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν καταλυτὴ τοῦ θανάτου, τὸ Χριστό. Κι ὅταν ὁ κόσμος ἔκπληκτος ἀντίκριζε τὸ γεγονὸς καὶ δόξαζε τὸ Θεὸ γιὰ τὸ μεγάλο προφήτη ποὺ τοῦ ἔστειλε, ὁ Χριστὸς ἐπανάλαβε τὰ ἴδια παρηγορητικὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ καὶ στὴν ἀρχή. «Μὴν κλαῖς».

Νὰ μὴ κλάψη! Μποροῦσαν νὰ σταματήσουν τὰ δάκρυα στὰ μάτια τῆς μάνας; Τί ἄλλο ἔχει νὰ προσφέρη στὸν εὐεργέτη της ἀπὸ τοὺς κρουνοὺς τῶν δακρύων της; Κρατάει πάλι στὴν ἀγκαλιά της τὴ λαχτάρα της, τὴν ἐλπίδα της, τὴ ζωή της, ὅ,τι πιὸ καλύτερο εἶχε στὸν κόσμο, τὸ παιδί της καὶ νὰ μὴν κλάψη;

Ἂς τρέχουν τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς εὐχαριστίας τὰ δάκρυα στὰ πόδια τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ δείχνουν ποιὸ εἶναι τὸ καθῆκον τῶν ἀνθρώπων ποὺ εὐεργετοῦνται εἴτε Θεὸς εἴτε ἄνθρωπος εἶναι ὁ εὐεργέτης.

Μὴν κλαῖς! Ὦ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ! Πόσες φορὲς δὲ βγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα σου στὸ λίγο διάστημα τῆς ζωῆς σου στὴ γῆ, γιὰ νὰ στεγνώσουν τὰ δάκρυα τῶν δυστυχισμένων καὶ βασανισμένων ἀνθρώπων.

Τὰ ἴδια λόγια ἀπευθύνει καὶ σὲ ὅλους μας, ὄχι μόνον ὅταν χάνωμε ἀγαπημένα πρόσωπα, μὰ καὶ ὅταν στὴ ζωὴ θὰ μᾶς βροῦν βάσανα καὶ πόνοι. Στέκεται πλάι μας καὶ μᾶς στέλνει τὴν οὐράνια παρηγοριά του. Μᾶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀλαφρώνει καὶ μᾶς γλυκαίνει τὶς στενοχώριες, γιατὶ πόνεσε κι ὁ ἴδιος στὴ ζωὴ καὶ ξέρει τί θὰ πῆ ἀνθρώπινος πόνος.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

Νομίζω πὼς εἶναι ἄτοπα καὶ παράλογα τὰ κλάματα ἐκείνων ποὺ ἔχουν μπροστὰ στὰ μάτια τους τὸ σῶμα τοῦ συγγενοῦς των καὶ στενάζουν καὶ χτυπιοῦνται καὶ κλαῖνε ἀπαρηγόρητα λέγοντας: Καὶ τί νὰ κάνω τώρα; ποῦ νὰ καταφύγω; ποιός θὰ μὲ βοηθήση; ποιός θὰ θρέψη τὰ ὀρφανά μου;

Ἂν οἱ ἄπιστοι, αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεὸς λένε αὐτά, δὲν εἶναι παράδοξο. Ἐσὺ ὅμως ποὺ πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει Θεὸς «πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν» ποὺ βλέπει καὶ φροντίζει γιὰ ὅλα καὶ θρέφει τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ εἶναι πατέρας ὅλων τῶν ὀρφανῶν, πατέρας καὶ ἐλεήμονας σὲ ὅλους καὶ φιλάνθρωπος καὶ παντοδύναμος, ποὺ μπορεῖ νὰ κάμη ὅλα ὅσα θέλει, ἐσὺ τολμᾶς καὶ λὲς αὐτὰ τὰ λόγια; Τί νὰ κάμης; Αὐτὰ νὰ κάμης. Νὰ τρέξης στὸ Θεό.

Ὁ Θεὸς εἶναι καταφύγιό σου, ὁ Θεὸς βοήθειά σου, ὁ Θεὸς πατέρας τῶν ὀρφανῶν σου. Μακριὰ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν χριστιανῶν τέτοιες κλάψες. Μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν χριστιανῶν, τέτοια παράλογα, ἄδικα καὶ βλαβερὰ δάκρυα.

(Ν. Θεοτόκης. Κυριακοδρόμιον, σ. 353).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΠΟΡΕΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Παιδιά μου, εἶναι οἱ παραβολὲς τοῦ Θεοῦ τὰ παραμύθια.
Δὲ μοιάζουνε μὲ ὅσα σεῖς ἀκοῦτ' ἀπ' τὴ γιαγιά σας.
Ἔχουν νοήματα βαθιά, εἶναι γεμάτα χάρη.
Μὲ λόγια πολὺ ἁπλά, μὲ ζωντανὲς εἰκόνες,
πολλὰ μᾶς δίνει ὁ Θεὸς μαθήματα σπουδαῖα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Χαρά στον ὅποιος ἠμπορεῖ αὐτὰ νὰ μελετήση, τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ θά 'χη πάντα μαζί του, σύμφωνα μὲ τὶς διδαχὲς βίο νὰ ἀποκτήση.

Ὁ Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως Χρυσόστομος

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. η', 5-15).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ὅ μὲν ἔπεσε παρὰ τὸν ὁδόν, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό.

Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα·

καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό.

Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· τὶς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη;

Ὁ δὲ εἶπεν· ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.

Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ.

Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν.

Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἵ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἵ πρὸς καιρὸν

Ἐξήγηση

Εἶπε ὁ κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή: Βγῆκε ὁ καλὸς γεωργὸς γιὰ νὰ σπείρη τὸ σπόρο του καὶ καθὼς ἔσπερνε, ἄλλος ἔπεσε κοντὰ στὸ δρόμο καὶ πατήθηκε καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἔφαγαν.

Κι ἄλλος ἔπεσε πάνω σὲ πέτρα καὶ ἀφοῦ φύτρωσε ξεράθηκε, γιατὶ δὲν εἶχε ὑγρασία.

Κι ἄλλος ἔπεσε ἀνάμεσα σὲ ἀγκάθια καὶ φυτρώνοντας μαζὶ τ' ἀγκάθια τὸν ἔπνιξαν.

Κι ἄλλος ἔπεσε πάνω στὸ χῶμα τὸ καλὸ καὶ σὰ φύτρωσε ἔκανε καρπὸ ἑκατὸ φορὲς περισσότερο.

Καὶ τὸν ρωτοῦσαν οἱ μαθητές του λέγοντας: Σὰν τί θὰ πῆ τάχα αὐτὴ ἡ παραβολή.

Ἐκεῖνος εἶπε· σὲ σᾶς δόθηκε ἡ χάρη νὰ μάθετε τὰ μυστικὰ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ καὶ στοὺς ἄλλους (ποὺ δὲν εἶναι προετοιμασμένοι νὰ καταλαβαίνουν) μὲ παραβολὲς πρέπει νὰ λέγωνται, μήπως καὶ βλέποντας δὲ δοῦν καὶ ἀκούοντας δὲν καταλάβουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξήγηση τῆς παραβολῆς. Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι πλάι στὸ δρόμο, εἶναι ὅσοι ἄκουσαν τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, μὰ ὕστερα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ παίρνει τὸ λόγο ἀπὸ τὴν καρδιά τους, γιὰ νὰ μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν.

Ἐκεῖνοι, ποὺ ἔπεσαν πάνω στὴν πετρώδη γῆ, εἶναι αὐτοὶ πού, ὅταν ἀκούσουν, μὲ χαρὰ δέχονται τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὴ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.
Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.

Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ οὗτοί εἰσιν, οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

ἔχοντας ρίζα, γιὰ λίγο καιρὸ πιστεύουν καὶ σὲ ὥρα πειρασμοῦ ἀποστατοῦν.

Καὶ τὸ πεσμένο μέσα στ' ἀγκάθια, εἶναι αὐτοί, ὅσοι ἄκουσαν, κι ἀπὸ φροντίδες κι ἀπὸ πλούτη κι ἀπὸ καλοπέραση πνίγουν μέσα τους τὸ λόγο καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ καρποφορήση.

Κι ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε μέσα στὸ καλὸ τὸ χῶμα, αὐτοὶ εἶναι, ὅσοι σὰν ἀκούσουν τὸ λόγο, μὲ καλὴ κι ἀγαθὴ καρδιὰ τὸν φυλάγουν καὶ δίνουν καρπὸ μὲ τὴν ὑπομονή.

Αὐτὰ λέγοντας φώναζε, ὅποιος ἔχει αὐγιὰ γιὰ ν' ἀκούη, ἂς ἀκούη.

Ρητό: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν».

ΟΜΙΛΙΑ

Μιὰ ὡραία εἰκόνα μᾶς παρουσιάζει ὁ Χριστὸς μὲ τὴν σημερινὴ παραβολή. Μᾶς μεταφέρει στὸν κάμπο μὲ τὰ χωράφια του καὶ μὲ παραστατικότητα μᾶς μιλάει γιὰ ἕναν καλὸ γεωργό, ποὺ δὲν κράτησε τὸ σπόρο του φυλαγμένο μέσα στὶς ἀποθῆκες του, ἀλλὰ βγῆκε νὰ τὸν σπείρη στὰ χωράφια του. Ὅπως τὸν ἔριχνε σκορπιστὰ ἀπὸ τὸ σακούλι του, ἄλλος σπόρος ἔπεσε στὸν πολυσύχναστο δρόμο καὶ καταπατήθηκε καὶ ἀσκέπαστος καθὼς ἦταν φαγώθηκε ἀπ' τὰ πεινασμένα πουλιά. Ἄλλος σπόρος ἔπεσε σὲ μέρος γεμάτο πέτρες, ποὺ λίγο μόνο χῶμα βρισκόταν ἀπὸ πάνω. Ὁ σπόρος τοῦτος φύτρωσε, μὰ οἱ ρίζες σταμάτησαν στὶς πέτρες καὶ δὲ μπόρεσαν νὰ πᾶνε πάρα μέσα. Σιγὰ σιγὰ μαράθηκε τὸ πράσινο σταράκι. Ἄλλος σπόρος σ' ἀγκάθια ἔπεσε καὶ φύτρωσε μαζί τους. Τ' ἀγκάθια, σὰν πιὸ δυνατά, γρήγορα μεγάλωσαν κι ἐπνίξανε τὸ στάρι.

Ἔτσι ἔσβησε νωρὶς νωρίς, χωρὶς κὰν νὰ μπορέση νὰ ἀνεβῆ λίγο ψηλὰ τὸν ἥλιο νὰ χαρῆ.

Ἔπεσε ὅμως σπόρος καὶ σὲ χῶμα γόνιμο κι ἁπαλὸ κι ἀπὸ τὴν ἁπαλὴ τὴ γῆ πῆρε δύναμη, ζωή, μεγάλωσε καὶ μέστωσε κι ἔφερε πλούσιο καρπό.

Αὐτὴ εἶναι ἡ παραβολὴ ποὺ ὁ Χριστὸς εἶπε στὶς χιλιάδες τοῦ κόσμου, ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὴν ἄκρη τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας.

Ἦταν στὶς ἀρχὲς ἀκόμη τοῦ δημόσιου βίου του κι οἱ μαθητές του δὲν ἔνιωσαν τὴ σημασία τῆς παραβολῆς, γι' αὐτὸ ζήτησαν νὰ τοὺς τὴν ἐξηγήση.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Χριστὸς ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πῆ, τί σημασία εἶχανε τὰ θεϊκὰ τὰ λόγια.

Ἐμεῖς δὲ θὰ προχωρήσωμε, γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσωμε τί θέλει νὰ πῆ ἡ σημερινὴ παραβολή, γιατὶ μὲ τρόπο ἀριστοτεχνικὸ καὶ μὲ καθαρότητα μᾶς τὴν ἐξήγησε ὁ μεγάλος μας Διδάσκαλος, ὁ Χριστός. Τοῦτο μόνο θέλομε νὰ σᾶς ποῦμε, πὼς λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι μόνο τὰ κηρύγματα ποὺ ἀκοῦτε τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἄλλες γιορτὲς στὴν ἐκκλησία. Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁλόκληρη ἡ ἁγία Γραφή, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοση ποὺ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ τοὺς ἁγίους ἀκόμη Ἀποστόλους καὶ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, μεταδόθηκε ὡς τὰ σήμερα. Λόγια τοῦ Θεοῦ, εἶναι καὶ κάθε λέξη τῆς θείας λειτουργίας καὶ τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ὄρθρου καὶ τοῦ ἑσπερινου καὶ κάθε ἄλλης ἀκολουθίας καὶ θρησκευτικῆς τελετῆς.

Καὶ γιὰ νὰ προχωρήσωμε ἀκόμη πιὸ πολύ, λόγος τοῦ θεοῦ εἶναι καὶ ὅ,τι σᾶς λένε στὰ θρησκευτικά σας μαθήματα, τόσο στὰ σχολεῖα ποὺ μαθαίνετε γράμματα, ὅσο καὶ στὰ κατηχητικά σας σχολεῖα.

Παιδιά μου,

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀκούγεται παντοῦ καὶ πάντοτε. Τὸ πρωί, τὸ μεσημέρι, τὸ βράδυ, σὲ κάθε περίσταση. Μὲ ἀγάπη μητρική, μὲ θεία ἀγάπη, ἡ Ἐκκλησία μας κάθε μέρα μᾶς φέρνει στὴν ἀγκαλιά Της. Μᾶς διδάσκει, μᾶς ὁδηγεῖ μὲ τὸν πιὸ φιλόστοργο τρόπο στὴ σωτηρία μας καὶ στὴν αἰώνια ζωή. «Τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστίν» (Ἰωάν. στ', 63). Ἔτσι μᾶς λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τοὺς ἱερεῖς της, ἔχει τοὺς κήρυκες τοῦ θείου λόγου, ἔχει ὅλα τὰ μέσα της στὴ διάθεσή μας. Ὅλη ἡ σκέψη της, ὅλος ὁ νοῦς της, ὅλη ἡ καρδιά της, τὰ πάντα, γιὰ μᾶς.

Τί ζητάει ἀπὸ μᾶς; Νὰ τὴν ἀκούσωμε σὰν καλὰ καὶ ὑπάκουα παιδιά. Μὲ προσοχή, μὲ πίστη, μὲ ἀγάπη ἀνάλογη τῆς μεγάλη της ἀγάπης, μὲ κατάνυξη, μ' ἀπόφαση σταθερὴ νὰ γίνουν τὰ λόγια της δύναμη μέσα μας. Ἀνοιχτὴ ἡ ψυχή μας νὰ δεχτῆ τὸ θεῖο λόγο, σὰν καρπερὴ γῆ, γιὰ νὰ φυτρώση μέσα μας, νὰ ριζώση, νὰ μεγαλώση, νὰ ἁπλώση τὰ κλωνάρια του καὶ νὰ δώση ὕστερα τοὺς νόστιμους καὶ γλυκόχυμους καρπούς του.

Πόσο μεγάλη ἡ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τί εὐτελὲς καὶ τιποτένιο τὸ ἀντάλλαγμα ποὺ μᾶς ζητάει.

Καὶ σὰ σκεφτῆς, παιδί μου, πὼς αὐτὸ ποὺ μᾶς ζητάει εἶναι πάλι γιὰ τὸ δικό μας καλό, θαυμάζεις τὸ ἐνδιαφέρον της, τὴν ἄμετρη καλοσύνη της καὶ τὴν ἄπειρη ἀγάπη της.

Τί καλὴ καὶ φιλόστοργη μητέρα εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας!

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀγαπητοί· Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι φῶς καὶ ζωὴ στοὺς καλοὺς χριστιανούς. Αὐτὸς ἀναμόρφωσε τὶς κοινωνίες καὶ τὰ ἔθνη. Αὐτὸς ἀναγέννησε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς ἐδημιούργησε τοὺς ἥρωες τῆς ἀρετῆς καὶ τοὺς μάρτυρες τῆς ἀλήθειας. Εἶναι ἀνάγκη κι ἐμεῖς ν' ἀκοῦμε τὸ θεῖο λόγο καὶ νὰ τὸν μελετᾶμε μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια. «Ὁ ὢν ἐκ τοῦ θεοῦ, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει». (Ἰωάν. Η', 47).

(Πολυκάρπου Συνοδινοῦ. Λόγοι ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Φαρισαῖοι εἶδαν μιὰ μέρα τὸ Χριστὸ νὰ τρώγη μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἄρχισαν νὰ γογγύζουν καὶ νὰ τὸν κατηγοροῦν. Ὁ Χριστός, γιὰ νὰ τοὺς δείξη ποιὰ ἦταν ἡ μεγάλη του ἀποστολὴ στὸν κόσμο, τοὺς εἶπε:

«Ποιός ἀπὸ σᾶς, ἂν ἔχη ἑκατὸ πρόβατα καὶ χάση τὸ ἕνα ἀπ' αὐτά, δὲν παρατάει τὰ ἐνενήντα ἐννιὰ μέσα στὸ λόγγο καὶ δὲν πάει γιὰ τὸ χαμένο ὥσπου νὰ τὸ βρῆ; Καὶ σὰν τὸ βρῆ τὸ βάζει στὸν ὦμο μὲ χαρὰ καὶ τὸ φέρνει στὸ σπίτι. Ἐκεῖ καλεῖ τοὺς φίλους καὶ τοὺς γειτόνους καὶ τοὺς λέει. Συγχαρῆτε με γιατὶ βρῆκα τὸ πρόβατό μου τὸ χαμένο.

Σᾶς λέγω πὼς ἡ ἴδια χαρὰ θὰ γίνη στὸν οὐρανὸ γιὰ ἕνα ἁμαρτωλὸ ποὺ μετανιώνει, παρὰ γιὰ ἐνενήντα ἐννιὰ καλοὺς καὶ ἐνάρετους ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ μετανιώσουν. Οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ χαίρονται πολὺ γιὰ ἕναν ἁμαρτωλὸ ποὺ μετανιώνει».

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιστ', 19-31).

Κείμενο	**Ἐξήγηση**
Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν	Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν πλούσιος καὶ φοροῦσε πορφυρένια καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

Πτωχὸς δέ τις ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος.

Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ.

Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη.

Καὶ ἐν τῷ ἅδῃ, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ.

Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραὰμ ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· τέκνον, μνήσθητι, ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν.

Εἶπε δέ· ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου.

Ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.

Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.

λεπτὰ λινὰ ροῦχα καὶ διασκέδαζε κάθε μέρα μεγαλόπρεπα.

Κι ἦταν ἕνας φτωχὸς ποὺ λεγόταν Λάζαρος, καὶ κοιτόταν ἐμπρὸς στὴν αὐλόπορτά του πληγιασμένος.

Λαχταρώντας νὰ χορτάση μὲ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου καὶ τὰ σκυλιὰ πήγαιναν καὶ ἔγλειφαν τὶς πληγές του.

Κι ἔτυχε νὰ πεθάνη ὁ φτωχὸς καὶ νὰ τὸν πᾶνε οἱ ἄγγελοι στὸν κόλπο τοῦ Ἀβραάμ. Καὶ πέθανε καὶ ὁ πλούσιος καὶ τὸν ἔθαψαν.

Ἀπὸ τὸν Ἅδη, ὅπου βασανιζόταν, ὁ πλούσιος σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακριά, καὶ τὸ Λάζαρο ν' ἀναπαύεται στοὺς κόλπους του.

Καὶ ἀφοῦ φώναξε εἶπε, πατέρα Ἀβραάμ, σπλαχνίσου με καὶ στεῖλε τὸ Λάζαρο νὰ βουτήξη τὴν ἄκρη τοῦ δαχτύλου του στὸ νερὸ καὶ νὰ δροσίση τὴ γλώσσα μου, γιατὶ βασανίζομαι στὴν φλόγα αὐτή.

Εἶπε ὁ Ἀβραάμ, παιδί μου, θυμήσου πὼς χάρηκες ἐσὺ τὰ καλά σου στὴ ζωή σου, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἔπαθε ἀπεναντίας ὅλα τὰ κακά. Καὶ τώρα ἐκεῖνος ἐδῶ παρηγοριέται καὶ σὺ ὑποφέρεις.

Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἀνάμεσα ἀπὸ ἐμᾶς καὶ σᾶς ἔχει ἀνοίξει χάσμα μεγάλο ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ περάσουν ὅσοι θέλουν ἀπὸ μᾶς νὰ ἔλθουν σὲ σᾶς ἢ ἀπὸ σᾶς σ' ἐμᾶς.

Καὶ πάλι εἶπε ὁ πλούσιος, λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, πατέρα, νὰ τὸν στείλης στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου, γιατὶ ἔχω πέντε ἀδελφούς, γιὰ νὰ μαρτυρήση τί εἶδε καὶ νὰ μὴν ἔλθουν καὶ αὐτοὶ στὸν τόπο τοῦτον τῶν βασάνων.

Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβραάμ, ἔχουν τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς προφῆτες· ἂς τοὺς ἀκούσουν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν.

Εἶπε δὲ αὐτῷ· εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται.

Καὶ ὁ πλούσιος εἶπε· ὄχι πατέρα Ἀβραάμ, ἀλλ' ἂν ἀπὸ τοὺς πεθαμένους πάη κανένας σ' αὐτούς, θὰ μετανιώσουν.

Καὶ πάλι ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβραάμ, ἂν τὸ Μωυσῆ καὶ τοὺς προφῆτες δὲν ἀκούουν, τότε οὔτε ἂν ἀναστηθῆ κανένας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς θὰ πιστέψουν.

Ρητά: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται». «Δίδοται καὶ δοθήσεται ὑμῖν».

ΟΜΙΛΙΑ

Αὐτὴ τὴ στιγμή, παιδιά μου, μᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ ὁ χαριτωμένος μύθος τοῦ Γάλλου ποιητῆ Λαφονταίν. Ἕνας φτωχὸς ἀπαντήθηκε μ' ἕναν πλούσιο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Πήγαινε μπροστά τους ἕνας ἄλλος φτωχὸς καὶ μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἅγιος Πέτρος τοῦ ἄνοιξε τὶς πόρτες καὶ μπῆκε μέσα.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸν πλούσιο, ἔκανε σὰ σαστισμένος. Παίζοντας νευρικὰ στὰ χέρια του τὰ μεγάλα κλειδιά, φώναξε τοὺς δύο ἀγγέλους ποὺ φύλαγαν τὴν εἴσοδο νὰ χτυπήσουν τὴ σάλπιγγα. Στὰ ἄκουσμα τῆς σάλπιγγας, ἔτρεξαν ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ Παραδείσου ἄγγελοι, μὲ τὶς κάτασπρες φορεσιές τους καὶ παρατάχτηκαν στὴν εἴσοδο. Τί τραγούδι ἦταν ἐκεῖνο ποὺ ἔψελναν τὰ ἀγγελικὰ στόματα! Μὲ ἰδιαίτερη χειραψία τὸν δέχτηκε ὁ Ἅγιος Πέτρος καὶ μ' αὐτὲς τὶς ἐξαιρετικὲς τιμὲς μπῆκε μέσα στὸν Παράδεισο ὁ πλούσιος.

Ὁ φτωχός, ποὺ ἔμεινε παραπίσω, ἀγαναχτισμένος γιὰ τὴ συμπεριφορὰ αὐτὴ τοῦ Ἁγίου, τὸν πλησίασε καὶ μὲ πικρὸ παράπονο τοῦ εἶπε: Βλέπω, Ἅγιε μου, πὼς οἱ πλούσιοι κι ἐδῶ στὸν Παράδεισο ἔχουν τὶς ἴδιες τιμὲς ποὺ εἶχαν καὶ στὴ γῆ. Τί λογῆς τιμὲς ἦταν αὐτὲς ποὺ κάνατε στὸν πλούσιο, ἐνῶ τὸ φτωχὸ ποὺ πέρασε πρωτύτερα οὔτε κὰν τὸν προσέξατε;

Ὁ Ἅγιος Πέτρος, μὲ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ μὲ καλοσύνη, τοῦ ἀπάντησε: Βλέπομε τόσο σπάνια, παιδί μου, στὸν παράδεισο πλουσίους, ποὺ σὰ μᾶς ἔρχεται ἀραιὰ καὶ ποῦ κανένας χαιρόμαστε πάρα πολὺ καὶ τοῦ κάνομε ὅλες αὐτὲς τὶς μεγάλες καὶ ξεχωριστὲς τιμὲς ποὺ εἶδες.

Μᾶς ἔρχονται στὸ νοῦ ἀκόμα, παιδιά μου, καὶ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, ὅπως μᾶς τὰ παραδίνει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος: Εὐκολώτερο εἶναι νὰ περάση ἕνα καραβόσχοινο ἀπὸ τὴν τρύπα ἑνὸς βελονιοῦ, παρὰ ἕνας πλούσιος τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ (Μάρκ. ι', 25).

Ὥστε οἱ πύλες τοῦ παραδείσου εἶναι βαριὰ κλεισμένες γιὰ τοὺς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλουσίους; Ὄχι παιδιά μου! Εἶναι καὶ πλούσιοι ποὺ δὲ μοιάζουν τὸν πλούσιο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι καὶ πλούσιοι ποὺ εἶχαν τὶς πόρτες τους ἀνοιχτὲς καὶ μοίραζαν ἁπλόχερα στοὺς φτωχούς. Εἶναι καὶ πλούσιοι ποὺ ἔκαμαν ἔργα τὰ ὁποῖα «σὴς καὶ βρῶσις οὐκ ἀφανίζει».

Σ' ὅποια γωνιὰ τῆς Ἑλλάδας μας κι ἂν βρίσκεστε, στὸ ταπεινότερο χωριό, μὰ καὶ στὴν πιὸ μεγάλη πολιτεία, θὰ δῆτε τὰ ἔργα τῆς εὐποιίας τῶν τέτοιων πλουσίων. Θὰ δῆτε καὶ σχολεῖα καὶ γηροκομεῖα καὶ ὀρφανοτροφεῖα καὶ νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα ἔργα φιλανθρωπίας, ποὺ λιγοστεύουν τὸν ἀνθρώπινο πόνο, καὶ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Θὰ δῆτε καὶ ἔργα, πολιτισμοῦ καὶ μέγαρα ἐκθέσεων καὶ στάδια καὶ δρόμους, καὶ βρύσες καὶ πηγάδια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα τέτοιας λογῆς ἔργα, ποὺ φανερώνουν κατανόηση, ἀγάπη στὸ Θεό, ἀγάπη στὸν πλησίον, καλὴ χρήση τοῦ πλούτου, καλὴ τοποθέτηση τῶν χρημάτων.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἑλλάδα μας εἶχε τοὺς περισσότερους εὐεργέτες. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲ θὰ βρῆτε τόσα δημόσια καταστήματα, φτιαγμένα ἀπὸ τὴ γενναιοδωρία τῶν πλουσίων, ὅσα στὴν πατρίδα μας.

Τούτη ἡ δοξασμένη γωνιὰ τῆς γῆς, ποὺ στὸν ξένιο Δία εἶχε στήσει βωμὸ σὲ κάθε μέρος, δὲν μποροῦσε παρά, ζεσταμένη ἀπ' τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, τὴ διδασκαλία τῆς ἀγάπης, νὰ ἀφήση ζωντανὰ τὰ σημάδια τῆς θρησκευτικότητάς της.

Ὅσο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θ' ἁπλώνεται καὶ θὰ ὑποδεικνύη ποιό εἶναι τὸ καθῆκον τῶν πλουσίων πρὸς τὸν πλησίον, ποιό εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ των, τόσο θὰ ἀνοίγουν καὶ «τὰ ὦτα τῶν μὴ ἀκουόντων». Ἔτσι θὰ αὐξηθοῦν καὶ θὰ πληθύνουν οἱ φάλαγγες τῶν πλουσίων ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ μας, γιὰ ν' ἀκούσουν μὲ χαρὰ τὰ Εὐαγγελικὰ λόγια: «Χαίρετε ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Λουκ. ι', 20).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΗ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΓΑΔΑΡΗΝΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μεγάλη θαλασσοταραχὴ κόντευε νὰ πνίξη τὸ πλοῖο, μιὰ μέρα ποὺ ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητές του πήγαινε στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Οἱ μαθητὲς τὰ ἔχασαν καὶ τρομαγμένοι ἔτρεξαν στὸ Χριστὸ ποὺ κοιμόταν καὶ τὸν ξύπνησαν λέγοντάς του:

Κύριε, πνιγόμαστε, σῶσε μας. Ὁ Χριστὸς μ' ἕνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του σταμάτησε τὴν τρικυμία καὶ μάλωσε τοὺς μαθητές του ποὺ ἐνῶ τὸν εἶχαν μαζί τους φοβήθηκαν πὼς θὰ πνιγοῦν.

Τώρα τὸ πλοῖο μὲ ὁλοφούσκωτα πανιὰ πλησίαζε στὴν ἀντικρινὴ ἀπόκρημνη ἀκτὴ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Τὴν κατοικοῦσαν ἄνθρωποι ἀμόρφωτοι καὶ ἀπολίτιστοι, ποὺ δὲ σέβονταν τὸ μωσαϊκὸ νόμο, γιατὶ τοὺς εἶχε κυριέψη τὸ φοβερὸ πάθος τοῦ χρήματος.

Τούτους τοὺς φιλοχρήματους ἀνθρώπους ὁ Κύριος ἤθελε νὰ τοὺς τιμωρήση γιὰ τὸ πάθος του αὐτὸ καὶ νὰ τοὺς δώση ἀφορμὴ νὰ σκεφθοῦν καλύτερα καὶ νὰ συνέλθουν.

Ἕνας δαιμονισμένος, ποὺ ζοῦσε στὶς σπηλιὲς καὶ στὰ μνήματα τοῦ νεκροταφείου, ἦταν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κατοίκων τῆς ἄνομης αὐτῆς χώρας. Μὲ πρόσωπο ἀγριεμένο, γυμνὸς καὶ κοκαλιάρης, μὲ μάτια ποὺ προκαλοῦν τὴ φρίκη καὶ τὸν τρόμο, ἔτρεχε παντοῦ καὶ πανικὸς κυρίευε ὅσους βρίσκονταν μπροστά του.

Προχωρώντας πρὸς τὴν πόλη ὁ Χριστός, βρέθηκε μπροστὰ στὸ δαιμονισμένο ποὺ ἔτρεχε καὶ οὔρλιαζε σὰ λυσσασμένος.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. η', 27 - 39)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ καὶ Ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς.

Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος καὶ διαρρήσσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνε-

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ πηγαίνοντας ὁ Ἰησοῦς στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν συνάντησε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πόλη ποὺ εἶχε δαιμόνια, ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ ροῦχα δὲν ἔβαζε καὶ δὲν ἔμενε στὸ σπίτι, ἀλλὰ μόνο στὰ μνήματα.

Καὶ σὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦ, ἄρχισε νὰ φωνάζη κι ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ εἶπε μὲ φωνὴ μεγάλη. Τί σχέση ὑπάρχει μεταξύ μας, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ βασανίσης.

Παρὰ πρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτο νὰ βγῆ μέσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, γιατὶ τὸν εἶχε πιάσει πολλὰ χρόνια καὶ τὸν φύλαγε δεμένο μ' ἁλυσίδες καὶ χειροπέδες κι ἔσπα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

το ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους.

Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· τί σοί ἐστιν ὄνομα; ὁ δὲ εἶπε· λεγεών, ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν.

Καὶ παρεκάλει αὐτόν, ἵνα μὲ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν.

Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.

Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη.

Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον, ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν.

Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς.

Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἐπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο, αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν.

Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνήρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων.

Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκον σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός, καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ξε τὰ δεσίματα καὶ τὸ δαιμόνιο τὸν ὁδηγοῦσε στὶς ἐρημιές.

Καὶ τὸν ρώτησε ὁ Ἰησοῦς: Ποιό εἶναι τὸ ὄνομά σου; Κι ἐκεῖνος εἶπε: λεγεών, γιατὶ εἶχαν μπῆ μέσα του πολλὰ δαιμόνια.

Καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴν τὰ προστάξῃ νὰ πᾶνε κάτω στὴν ἄβυσσο.

Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἀρκετὴ ἀγέλη χοίρων ποὺ βοσκοῦσαν στὸ βουνό, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τὰ ἀφήση νὰ μποῦν μέσα στοὺς χοίρους καὶ τὰ ἄφησε.

Σὰ βγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο μπῆκαν στοὺς χοίρους καὶ ὅρμησε ἡ ἀγέλη κάτω ἀπὸ τὸν γκρεμὸ στὴ λίμνη καὶ πνίγηκε.

Καὶ σὰν εἶδαν οἱ βοσκοὶ τὸ γεγονός, ἔφυγαν καὶ εἰδοποίησαν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦταν στὴν πόλη καὶ στὰ χωράφια.

Καὶ βγῆκαν νὰ δοῦν τὸ γεγονὸς καὶ ἦρθαν στὸν Ἰησοῦ καὶ βρῆκαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ βγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ μέσα του νὰ κάθεται ντυμένος καὶ φρόνιμος στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ φοβήθηκαν.

Καὶ ὅσοι εἶδαν τοὺς διηγήθηκαν πῶς σώθηκε ὁ δαιμονισμένος.

Καὶ τὸν παρακάλεσε ὅλος ὁ λαὸς ἀπὸ τὰ γύρω μέρη τῶν Γαδαρηνῶν νὰ φύγη ἀπὸ τὸν τόπο τους, γιατὶ τοὺς κυρίεψε μεγάλος φόβος. Ὁ Χριστὸς μπῆκε στὸ πλοῖο καὶ γύρισε πίσω.

Καὶ τὸν παρακαλοῦσε ὁ ἄνθρωπος ποὺ βγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ μέσα του νὰ μείνη μαζί του, ἀλλὰ τὸν ἔστειλε πίσω ὁ Ἰησοῦς λέγοντας.

Γύρισε πίσω στὸ σπίτι σου καὶ λέγε ὅσα σοῦ ἔκανε ὁ Θεός. Καὶ πῆγε παντοῦ στὴν πόλη διαλαλώντας ὅσα τοῦ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

Ρητό: «Προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων καὶ διωκόντων ὑμᾶς».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΟΜΙΛΙΑ

Ὅταν ἔφτασαν οἱ κάτοικοι τῆς ἁμαρτωλῆς πόλης στὸ μέρος ποὺ βρισκόταν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητές του, εἶδαν μὲ μεγάλη κατάπληξη τὴν παρακάτω σκηνή. Τὸ Χριστὸ ποὺ καθόταν σ' ἕνα βραχάκι κάτω ἀπ' τὸν ἴσκιο μιᾶς γέρικης ἐλιᾶς καὶ μιλοῦσε μὲ τοὺς μαθητές τους καὶ στὰ πόδια του τὸ δαιμονισμένο. Τὰ εἶχε ἀγκαλιασμένα καὶ τὰ φιλοῦσε καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔτρεχαν ἀπ' τὰ ἥμερα καὶ γαληνεμένα μάτια του. Ντυμένος καὶ συγυρισμένος ὅπως ἦταν, ἤρεμος καὶ γελαστός, ἔκανε τοὺς κατοίκους νὰ μείνουν βουβοὶ καὶ ἄλαλοι καὶ μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια. Ποιός ἦταν τοῦτος ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τοὺς ἔκανε τόση ζημιὰ καὶ μπόρεσε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ θεραπεύση ἕνα ἀθεράπευτο δαιμονισμένο! Τί ζητάει καὶ τί θέλει στὴ χώρα τους αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἀκολουθία του! Μακριὰ ἀπὸ κοντά τους. Νὰ φύγη αὐτὸς ποὺ τοὺς ἔφερε τόση ἀναστάτωση, νὰ ἐγκαταλείψη τὴν χώρα τους τὸ γρηγορώτερο.

«Ξένε ἄνθρωπε, σὲ παρακαλοῦμε, σὲ ἱκετεύομε, φύγε γρήγορα ἀπὸ τὴν πόλη μας».

Ἔτσι εἶπαν στὸ Χριστό μας κι Ἐκεῖνος πολὺ λυπημένος σηκώθηκε νὰ φύγη. Τώρα, μιὰ πολὺ συγκινητικὴ σκηνὴ ξετυλίχτηκε μπροστὰ στὰ μάτια τῶν κακῶν Γαδαρηνῶν. Ὁ εὐεργετημένος ξεσπάει σὲ κλάματα καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ παρακαλεῖ τὸν Εὐεργέτη του νὰ τὸν πάρη κοντά του. Δὲ θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν ἀποχωριστῆ.

«Ἄφησέ με, Κύριε, τοῦ εἶπε, μὲ ἄμετρο πόνο, ἄφησέ με νὰ ζῶ πάντα κοντὰ σὲ σένα, εὐεργέτη μου καὶ σωτήρα μου. Δοῦλος σου θὰ εἶμαι καὶ τίποτε δὲ θέλω ἀπὸ σένα. Θέλω πάντα νὰ βλέπω τὸ θεϊκό σου πρόσωπο καὶ νὰ νιώθω πὼς εἶσαι κοντά μου».

Ὁ Χριστὸς ὅμως, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν χρησιμοποιήση σὰν κήρυκα τῆς ἀλήθειας στοὺς ἄπιστους συμπατριῶτες του, μὲ θεία καλοσύνη τὸν ἔστειλε στὴν πόλη, ἀφοῦ τὸν εὐλόγησε καὶ τὸν δυνάμωσε μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πόσο ἀκατανίκητη εἶναι ἡ δύναμη ποὺ τραβάει τοὺς πιστοὺς κοντὰ στὸν ἀγαπημένο μας Ἰησοῦ!

Ἂς τοῦ ἀπευθύνωμε κι ἐμεῖς, παιδιά μου, τὴν παρακάτω ἐπίκληση κι ἂς τὸν παρακαλέσωμε νὰ μᾶς τὴν ἀκούση.

Κοντά σου! Κοντὰ σὲ σέ, γλυκέ μου Ἰησοῦ, νιώθω πὼς εἶμαι πάντα ἀσφαλισμένος. Ν' ἀνασαίνω τὴν πνοή σου, νὰ κοιτάζω τὰ γαλανά σου

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μάτια καὶ νὰ βυθίζωμαι στὸ πέλαγος, τῆς χαρᾶς ποὺ σκορπίζει ἡ ματιά σου.

Νὰ κοιτάζω τὴ γλυκιά σου μορφὴ κι ἀπ᾽ τὴν ἠρεμία της καὶ τὴν ὀμορφιά της νὰ ζητῶ παρηγοριὰ στὰ μικροσφάλματα τῆς ζωῆς μου.

Κοντά σου, νὰ φιλῶ τὰ ἄχραντα πόδια σου κι ἀντὶ γιὰ τὰ μύρα τῆς Μαγδαληνῆς νὰ χύνω ἕνα μου δάκρυ ταπεινό, σὰ σημάδι τῆς εὐγνωμοσύνης μου γιὰ ὅ,τι κάνεις σὲ μένα.

Νὰ δέχωμαι τὴν εὐλογία σου, Χριστέ μου, καθὼς τὴ δεχτήκανε καὶ τὰ παιδάκια τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν οἱ μανοῦλες τους τὰ φέρανε γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσης.

Νὰ ἀκούω τὰ θεῖα σου λόγια, αὐτὰ ποὺ σαγήνεψαν τόσους ἀνθρώπους ποὺ ἄκουσαν τὴ διδασκαλία σου κι ἔκαναν τὰ δαιμόνια, ὅπως μᾶς ἀναφέρη ἡ σημερινὴ περικοπή, νὰ ριχτοῦν στὴ θάλασσα.

Νὰ ἀκούω τὰ λόγια σου ποὺ ἀνάστησαν τὸ μοναχοπαίδι τῆς χήρας στὴ Ναΐν. Αὐτὰ ποὺ τόσα θαύματα ἔκαναν. Τὰ λόγια σου ποὺ κήρυξαν τὸ εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης. Τὰ λόγια σου, Θεέ μου, ποὺ ρίχνουν φῶς καὶ σκορποῦν παρηγοριὰ στοὺς δυστυχισμένους.

Τὰ λόγια σου ποὺ ἀνοίγουν τὰ χέρια τοῦ πλουσίου νὰ δώση ἐλεημοσύνη καὶ μαστίγωσαν τὴν ἀδικία, τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν ψευτιὰ τῶν Φαρισαίων.

Τὰ λόγια σου ποὺ εἶναι ἀστείρευτη πηγὴ ζωῆς καὶ συγχώρεσαν αὐτοὺς ποὺ σὲ ράπισαν, σὲ ἔφτυσαν καὶ σὲ ἔσυραν σὰν τὸν τελευταῖο κακοῦργο στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ.

Κοντά σου, Χριστέ μου, στρατιωτάκι τῶν θείων σου ἐντολῶν καὶ μαχητὴς τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου, τῆς ἀλήθειας.

Κοντά σου γιὰ νὰ ὑμνολογῶ κι ἐγὼ τὸ ταπεινὸ τὴ θεία σου μεγαλοσύνη!

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

«Εἶμαι βέβαιος ὅτι οὔτε θλίψη οὔτε στενοχώρια οὔτε διωγμὸς ἢ πείνα ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα, οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχὲς οὔτε δυνάμεις οὔτε τὰ παρόντα οὔτε τὰ μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε κανένα ἄλλο πράγμα ποὺ ὑπάρχει πάνω στὸν κόσμο, θὰ μπορέση νὰ μᾶς χωρίση ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχομε στὸ Θεό, μὲ τὴ δύναμη τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Ρωμ. η΄, 35 - 39).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΒΔΟΜΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΙΑΕΙΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰάειρου

Ἀπ' τὸ πρωὶ ἀπουσιάζει ὁ Διδάσκαλος. Βρίσκεται στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν ὅπου θεράπευσε τὸ δαιμονισμένο. Τὰ πλήθη, μαζεμένα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στὴν ἄκρη τῆς λίμνης τῆς Γεννησαρέτ, ἔχουν γυρισμένα τὰ βλέμματά τους πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, μήπως δοῦν τὸ πλοῖο νὰ γυρίζη.

Μαζεύτηκαν ἀπὸ τὰ γύρω χωριὰ κι ἔχουν μαζί τους τοὺς ἀρρώστους των γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύση,τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ τὰ εὐλογήση, τοὺς γέροντες γονεῖς τους γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλία τοῦ Θεανθρώπου.

Καὶ νά! κάποιος, πρῶτος ἀπ' ὅλους, μὲ χαρὰ φωνάζει στὶς χιλιάδες τοῦ κόσμου πὼς τὸ πλοῖο ἔρχεται! Μὲ οὔριο ἄνεμο σκίζει τὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης καὶ πλησιάζει, ὅλο πλησιάζει. Πόσο μεγαλώνει ἡ ἀγωνία τοῦ πλήθους! Τὸ ἀπογευματινὸ ἀεράκι δυναμώνει καὶ τὸ πλοῖο κάνει φτερά, λὲς καὶ χιλιάδες μαγνῆτες τὸ τραβοῦν πρὸς τὴν παραλία. Κουνοῦν τὰ μαντίλια τους καὶ τὰ χέρια τους, στέλνοντας θερμὸ χαιρετισμὸ στὸν ἀγαπημένο τους Διδάσκαλο.

Φτάνει! Ὑγραίνονται τὰ μάτια στὸ ἀντίκρισμα τοῦ Σωτήρα καὶ ἀπὸ παντοῦ ἀκούγεται ἡ φωνή: Καλῶς ἦλθες, Διδάσκαλε! Νὰ μᾶς ζήσης, Λυτρωτή μας!

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. η', 41—56)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ὦ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ,

ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνῃσκεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτόν, οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν.

Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι,

προσελθοῦσα ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τὶς ὁ ἁψάμενός μου; ἀρνούμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἦρθε στὸν Ἰησοῦ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ λεγόταν Ἰάειρος καὶ ἦταν ἀρχισυνάγωγος καὶ πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη στὸ σπίτι του.

γιατὶ εἶχε μιὰ μοναχοκόρη ὡς δώδεκα χρονῶν καὶ πέθαινε. Κι ἐνῶ πήγαινε, τὸν στενοχωροῦσε ὁ κόσμος.

Καὶ μιὰ γυναίκα μὲ αἱμορραγία δώδεκα χρόνια, ποὺ ξόδεψε ὅλη τὴν περιουσία της στοὺς γιατροὺς καὶ ἀπὸ κανένα δὲν κατόρθωσε νὰ γιατρευτῆ,

πῆγε κοντὰ ἀπὸ πίσω κι ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός του κι ἀμέσως τῆς σταμάτησε ἡ αἱμορραγία.

Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ποιός μὲ ἄγγιξε; κι ἐνῶ ὅλοι ἀρνιόνταν, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε, καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἁψάμενός μου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἥψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.

Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν Διδάσκαλον.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν· ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν.

Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου.

Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

ἦταν μαζί του: Κύριε, ὁ κόσμος σὲ στενοχωρεῖ καὶ σὲ πιέζει καὶ λέγεις ποιὸς σὲ ἄγγιξε.

Κι ὁ Ἰησοῦς εἶπε· κάποιος μὲ ἄγγιξε, γιατὶ ἐγὼ ἔνιωσα δύναμη ποὺ βγῆκε ἀπὸ μέσα μου.

Κι ὅταν εἶδε ἡ γυναίκα πὼς δὲν μπόρεσε νὰ κρυφτῇ, ἦρθε τρέμοντας καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του φανέρωσε σὲ ὅλο τὸ πλῆθος τὴν αἰτία ποὺ τὸν ἄγγιξε καὶ πὼς γιατρεύτηκε στὴ στιγμή.

Κι ἐκεῖνος τῆς εἶπε: Ἔχε θάρρος κόρη μου ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε, πήγαινε στὸ καλό.

Κι ἐνῶ μιλοῦσε ἀκόμη, ἔρχεται ἕνας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου καὶ τοῦ λέγει, ἡ κόρη σου πέθανε, μὴν ἐνοχλεῖς πιὰ τὸ Διδάσκαλο.

Καὶ σὰν τὸν ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: Μὴ φοβᾶσαι, παρὰ πίστευε καὶ θὰ σωθῇ.

Σὰν ἔφτασε στὸ σπίτι δὲν ἄφησε κανένα νὰ μπῇ μαζί του μέσα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὴ μητέρα.

Καὶ ὅλοι ἔκλαιγαν καὶ τὴ μοιρολογοῦσαν κι ἐκεῖνος εἶπε: Μὴν κλαῖτε, γιατὶ δὲ πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται.

Καὶ τὸν περιγελοῦσαν, γιατὶ ἤξεραν πὼς πέθανε.

Μὰ ἐκεῖνος, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ φώναξε λέγοντας: Κόρη μου, σήκω.

Καὶ γύρισε ἡ ψυχή της καὶ σηκώθηκε στὴ στιγμή. Καὶ πρόσταξε νὰ τῆς δοθῇ νὰ φάγῃ.

Καὶ τὰ ἔχασαν οἱ γονεῖς της· ὅμως αὐτὸς τοὺς σύστησε νὰ μὴν τὸ ποῦνε σὲ κανένα τὸ γεγονός.

Ρητό: «Θάρσει θύγατερ ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΟΜΙΛΙΑ

Δυὸ θαύματα, δυὸ ὑπερφυσικὲς πράξεις τοῦ Κυρίου μας ἀναφέρει ἡ σημερινὴ περικοπὴ ποὺ ἀκούσατε. Τὴ θεραπεία τῆς γυναίκας ποὺ ὑπόφερε ἀπὸ αἱμορραγία δώδεκα χρόνια καὶ τὴν ἀνάσταση τῆς θυγατέρας τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰαείρου. Εἶναι μεγάλα καὶ τὰ δυό. Τὸ δεύτερο ὅμως εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ λίγα θαύματα ἀνάστασης νεκρῶν ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός μας γιὰ νὰ δείξη ὁλοφάνερα σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴ θεότητά του καὶ νὰ κάνη καὶ τοὺς πιὸ ἄπιστους κι ἐκείνους ποὺ ἀμφέβαλαν γιὰ τὴ θεία του προέλευση, νὰ πιστέψουν.

Ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες τοῦ κόσμου ποὺ περίμεναν τὸν Κύριο νὰ γυρίση ἀπ' τὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν, ἦταν καὶ ὁ ἀρχισυνάγωγος Ἰάειρος καὶ ἡ «αἱμορροοῦσα» γυναίκα.

Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὴν ξηρὰ ὁ Χριστός, ὁ σεβάσμιος καὶ ἀσπρομάλλης γέροντας, γονάτισε μπροστά του καὶ τὸν παρεκάλεσε μὲ λόγια θερμά, ποὺ ἔτρεμαν ἀπὸ τὴ μεγάλη συγκίνηση ποὺ εἶχε, νὰ πάη στὸ σπίτι του νὰ θεραπεύση τὸ δωδεκάχρονο κοριτσάκι του.

Κινδύνευε νὰ πεθάνη ἡ μόνη του παρηγοριὰ στὴ ζωή!

Ξεκίνησε ὁ καλός μας Χριστός, μ' ὅλη τὴν κούραση ποὺ εἶχε, γιὰ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυνάγωγου. Μαζί του ξεκίνησε καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ δῆ τί θὰ ἔκανε ὁ Χριστός.

Μαζὶ μὲ ὅλους καὶ ἡ «αἱμορροοῦσα» γυναίκα. Χλωμή. Κατακίτρινη. Ἄσπρη σχεδὸν ἀπὸ τὸ λίγο αἷμα ποὺ κυκλοφοροῦσε μέσα της, ἔσερνε τὰ ἀδύνατα πόδια της καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρεθῆ κοντὰ στὸ Χριστό. «Σὰ βρεθῶ κοντά του ἔλεγε, μέσα της, μόνο τὰ ροῦχα του ν' ἀγγίξω καὶ θὰ σωθῶ».

Πόσο παιδεύτηκε ὅσο νὰ φτάση κοντά του! Πῶς τρέμει ἡ καρδούλα της! Ὁ Χριστός μας, σὰν ὅλους τοὺς Ἑβραίους, πάνω ἀπὸ τὸ χιτώνα του, ἕνα μακρὺ μάλλινο φόρεμα σὰν πουκάμισο, χωρὶς ραφὴ καμιὰ καὶ δεμένο στὴ μέση μὲ μιὰ ζώνη, φοροῦσε καὶ τὸ «ταλίθ». Ἦταν ἕνα τετράγωνο πέπλο μὲ κρόσσια καὶ φοῦντες γύρω γύρω, ποὺ τὸ ἔριχνε πάνω στὶς πλάτες του.

Μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς φοῦντες, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλό της μὲ φόβο καὶ πολλὴ εὐλάβεια ἡ ἄρρωστη γυναίκα κι ἀμέσως γιατρεύτηκε. Ἡ μεγάλη της πίστη στὸ Θεάνθρωπο τὴν ἔσωσε.

Ὁ Ἰησοῦς στράφηκε καὶ ρώτησε, «ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ἡ γυναίκα ἔφυγε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀπὸ κοντά του καὶ γύρευε νὰ κρυφτῆ. Δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῆ, γιατὶ ἦταν ἀπαγορευμένο, μιὰ ἄρρωστη ν' ἀγγίξη ἕνα γερὸ ἄνθρωπο.

Οἱ μαθητὲς καὶ ὅσοι βρίσκονταν κοντά του ἀρνήθηκαν πὼς τὸν εἶχαν ἀγγίξει καὶ εἶπαν: «Διδάσκαλε, τὸ πλῆθος σὲ στενοχωρεῖ καὶ σὲ πιέζει, καὶ σὺ ρωτᾶς ποιὸς σὲ ἄγγιξε;»

«Ἐγὼ ξέρω τί λέω, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, γιατὶ κατάλαβα πὼς βγῆκε δύναμη ἀπὸ μέσα μου» κι ἔψαχνε μὲ τὸ μάτι του νὰ βρῆ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τὴν ἄρρωστη γυναίκα.

Τότε ἐκείνη ἔπεσε μὲ κλάματα στὰ πόδια του καὶ ὁμολόγησε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ Χριστὸς μὲ θεία καλοσύνη εἶπε: «Κόρη μου, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε, πήγαινε στὸ καλό!»

Γιατὶ ὁ Χριστὸς ἐπέμενε καὶ ἤθελε νὰ φανερώση τὴν ἄρρωστη γυναίκα; Αὐτὸς ὁ ταπεινός, αὐτὸς ποὺ ἤθελε νὰ περνοῦν ἀπαρατήρητα τὰ θαύματα καὶ οἱ καλές του πράξεις, αὐτὸς ποὺ θεράπευσε τὸν τυφλὸ καὶ τοῦ εἶπε νὰ μὴ πῆ σὲ κανένα τὸ γεγονός, αὐτὸς ἤθελε νὰ μαθευτῆ ἡ θεραπεία τῆς ἄρρωστης γυναίκας; Ναί, παιδιά μου. Ἤθελε νὰ τὴν παραδώση σὰν παράδειγμα εὐλαβείας, ὄχι μόνο στοὺς μαθητές του καὶ στὸ πλῆθος ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, ἀλλὰ καὶ στὶς γενιὲς ποὺ θά ἐρχονταν κατόπι στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

Ἤθελε νὰ χτυπήση μὲ τὴν ἀληθινὴ εὐλάβεια τὴν εὐλάβεια τὴν ψεύτικη καὶ τοὺς θεατρινισμοὺς τῶν Φαρισαίων.

Ἀγγίζει μὲ φόβο ἕνα κρόσσι ἡ ἄρρωστη γυναίκα καὶ χάνεται στὸ πλῆθος. Παρουσιάζονται οἱ Φαρισαῖοι μὲ μακριὰ ράσα, μὲ χαμηλωμένα μάτια, μὲ ὑποκριτικὲς νηστεῖες, μὲ φιλήματα στὶς ἀγορές, πὼς δῆθεν ἀγαποῦν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ πλατιὰ ἐγκόλπια καὶ φυλαχτά. Μὲ ἐλεημοσύνες στοὺς ζητιάνους κι ἂς τρῶνε κι ἂς καταπίνουν τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ. Μὲ προσευχὲς μέσα στὸ ναὸ καὶ μὲ μετάνοιες, ρίχνοντας κρυφὰ βλέμματα, ἂν τοὺς βλέπουν καὶ ἄλλοι. Μὲ τὰ ψεύτικα κλάματα γιὰ τὴ δυστυχία τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ διαμαρτύρονται γιατὶ ὁ Χριστὸς θεραπεύει τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ χαρίζει τὴν ὑγεία σὲ δυστυχισμένα πλάσματα.

Πρότυπο εὐλαβείας ἡ ἄρρωστη γυναίκα ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, πρότυπο θεατρινισμοῦ καὶ ψευτιᾶς ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ Φαρισαῖοι. Γι' αὐτὸ μὲ καλοσύνη διώχνει στὸ σπίτι της τὴν ἐθνικὴ γυναίκα καὶ μὲ πύρινα λόγια καυτηριάζει τὴν ὑποκρισία τῶν Φαρισαίων μὲ τὰ ὡραῖα καὶ περίφημα ἐκεῖνα «Οὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί». Ἀλλ' ἂς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

προχωρήσωμε μαζὶ μὲ τὸ Θεάνθρωπο στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Στὸ δρόμο ἦρθε ἡ πληροφορία, ὅτι τὸ κορίτσι πέθανε. Μὲ βῆμα ἀργὸ σέρνει τὰ πόδια του ὁ δυστυχισμένος πατέρας. Λυγίζουν τὰ γόνατα, σὰν ἀνεβαίνει τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ του. Ραγίζεται ἡ καρδιά του, σὰν ἀκούει τὰ κλάματα τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων. Μὴν κλαῖς, τοῦ λέει παρηγορητικὰ ὁ Χριστός, δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται.

Ἔβγαλε ὅλους ἔξω καὶ μαζὶ μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς τρεῖς μαθητές του, μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς πεθαμένης κόρης.

«Ἡ παῖς ἐγείρου», Κόρη μου, ἐσένα μιλῶ, σήκω.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ζωὴ ξανάρθε καὶ ὁ πόνος τῶν γονέων γλυκάθηκε.

Ὕστερα ἀπὸ τὰ θαύματα αὐτά, ποιός μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλη γιὰ τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ μας; Ποιὸς μποροῦσε νὰ νικήση τὸ θάνατο καὶ νὰ θεραπεύση μὲ μόνο τὸ ἄγγιγμα τοῦ φορέματός του τὴν ἄρρωστη γυναίκα;

Μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος τῆς Γαλιλαίας, ἂς δοξάσωμε κι ἐμεῖς, παιδιά μου, τὸ Θεό, γιὰ τὴ μεγάλη συγκατάβαση ποὺ ἔδειξε στέλνοντας στὴ γῆ τὸ Μονογενῆ του, Υἱό, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΓΔΟΗ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, ὀνόμαζαν Ἕλληνες μόνον αὐτοὺς ποὺ κατάγονταν ἀπ' τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶχαν τὰ ἴδια ἤθη καὶ ἔθιμα, τὴν ἴδια γλώσσα καὶ τὴν ἴδια θρησκεία. Πολιτισμένους θεωροῦσαν μόνο τοὺς ὁμοφύλους των. Ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς ἔλεγαν βάρβαρους κι ἀπολίτιστους.

«Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος» ἔλεγαν. Δὲν εἶχαν ὅμως κι ἄδικο, γιατὶ κανένας ἄλλος λαὸς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχε ἀναπτύξει τέτοιο λαμπρὸ πολιτισμό, σὰν τὸ δικό τους.

Κάτι τέτοιο πίστευαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ τὴ φυλή τους. Ἀπόγονοι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τῆς εὐλογημένης φυλῆς τοῦ Ἰσραήλ, θεωροῦσαν τοὺς κατοίκους τῆς γειτονικῆς χώρας Σαμάρειας κατωτέρους των. Ἔλεγαν πὼς ἡ Σαμάρεια εἶναι χώρα ποὺ κυλάει στὴν ἁμαρτία καὶ πὼς ἡ ἀγάπη στοὺς συνανθρώπους, δὲν μπορεῖ ν' ἀνθίση ἐκεῖ πέρα.

Οἱ Σαμαρεῖτες ἀκόμη, δὲ λάτρευαν καὶ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ὅπως ἔπρεπε, ἀφοῦ τὸν λάτρευαν στὸ ὄρος Γαριζὶν καὶ ὄχι στὸ μεγάλο ναὸ τοῦ Σολομώντα στὴν Ἱερουσαλήμ.

Οἱ Ἰουδαῖοι ὅταν ἤθελαν νὰ βρίσουν κανέναν ἄνθρωπο βαριὰ τὸν ἔλεγαν Σαμαρείτη. Καὶ τὸ Χριστὸ πολλὲς φορὲς τὸν εἶπαν μὲ τὴν ὑβριστικὴ αὐτὴ φράση: «Σαμαρείτης εἶ σὺ καὶ δαιμόνιον ἔχεις». (Ἰωάν. η', 48).

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ι', 25 - 37)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας, ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγιγνώσκεις;

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

Εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήσῃ.

Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;

Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν οἳ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.

Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινε ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθεν.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἕνας νομικὸς ἦλθε στὸν Ἰησοῦ πειράζοντας τον καὶ λέγοντας. Διδάσκαλε, τί κάνοντας θὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, μέσα στὸν νόμο τί εἶναι γραμμένο; πῶς τὸ διαβάζεις;

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: Ἀγάπα τὸν Κύριο καὶ Θεό σου μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, μὲ ὅλη σου τὴν ψυχὴ καὶ μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη καὶ μὲ ὅλο σου τὸ νοῦ καὶ τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτό σου.

Καὶ εἶπε, πολὺ ὀρθὰ ἀποκρίθηκες, αὐτὸ κάνε καὶ σὺ καὶ θὰ ζήσης.

Κι ἐκεῖνος θέλοντας νὰ δικαιολογηθῆ εἶπε στὸν Ἰησοῦ. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;

Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλὴμ στὴν Ἰεριχὼ καὶ ἔπεσε σὲ χέρια ληστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν ἔδειραν, ἔφυγαν ἀφήνοντάς τον μισοπεθαμένο.

Κατὰ τύχη ἕνας παπὰς κατέβαινε ἐκεῖνον τὸν δρόμο καὶ σὰν τὸν εἶδε πέρασε χωρὶς νὰ δώση προσοχή.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁμοίως δὲ καὶ Λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε.

Σαμαρείτης δέ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη.

Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ.

Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθών, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι.

Τὶς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;

Ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

Τὸ ἴδιο κι ἕνας Λευΐτης ἦρθε καὶ σὰν τὸν εἶδε πέρασε.

Ἕνας ὅμως Σαμαρείτης ταξιδεύοντας, ἦρθε κοντά του καὶ βλέποντάς τον τὸν πόνεσε.

Πῆγε κοντά, τοῦ ἔδεσε τὶς πληγὲς περιχύνοντας λάδι καὶ κρασί, τὸν ἔβαλε πάνω στὸ ζῶο του, τὸν πῆγε σ' ἕνα χάνι καὶ τὸν φρόντισε.

Καὶ τὸ πρωὶ ὅταν ἔφευγε, ἔβγαλε δύο δηνάρια τὰ ἔδωσε στὸν ξενοδόχο καὶ εἶπε. Φρόντισέ τον κι ὅ,τι πιὸ πολὺ ξοδέψῃς ἐγὼ στὸ γυρισμό μου θὰ σοῦ τὸ πληρώσω.

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους φάνηκε νομίζεις πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε στοὺς λῃστές;

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε· αὐτὸς ποὺ τὸν πόνεσε. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε. Πήγαινε κι ἐσὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο.

Ρητό: «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».

ΟΜΙΛΙΑ

Ἕνας νομοδιδάσκαλος, μᾶς ἀναφέρει ἡ σημερινὴ παραβολή, νομίζοντας τὸν ἑαυτό του σοφό, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὸ Χριστὸ μὲ σκοπὸ νὰ τὸν πειράξῃ. Καλοδιαβασμένος ἦταν ὁ διδάσκαλος τοῦ νόμου. Ἕτοιμος νὰ δώσῃ ἀπάντηση σ' ὅποιον τὸν ρωτοῦσε γιὰ ζητήματα νομικά. Ἦταν περήφανος γιὰ τὴν ἐπιστήμη ποὺ ἤξερε.

Μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲ δυνατὴ φωνὴ ρώτησε τὸν Ἰησοῦ: Διδάσκαλε, τὶ κάνοντας θὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή; Νόμιζε πὼς ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε, νὰ ἀκολουθήσῃ ὅσα αὐτὸς δίδασκε κι ἔτσι θὰ ἔπαιρνε ἀφορμὴ ὁ νομικὸς νὰ τὸν κατηγορήσῃ στὸ λαὸ πὼς διδάσκει ἄλλο νόμο καὶ ὄχι τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστὸς ἔνιωσε τὸ σκοπὸ τῆς ἐρώτησης καὶ ἔβαλε τὸν ἴδιο ν'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κατὰ Λουκᾶ

ἀπαντήση, τὶ ἔγραφε ὁ μωσαϊκὸς νόμος. Πάλι ἔκαμε, ὁ νομικὸς πὼς δὲν καταλαβαίνει ποιὸς εἶναι πλησίον του καὶ τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

Σαμαρείτης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ἡ ἀνθρωπότητα ὅλη στέναζε κάτω ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Πέρασαν αἰῶνες. Ἦρθαν στὸν κόσμο οἱ προφῆτες, ἔβαλαν νόμους, μὰ πάντα ἄφησαν τὴν ἀνθρωπότητα πληγωμένη καὶ βαθιὰ τραυματισμένη. Δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς δώσουν τὴ βοήθεια ποὺ ἔπρεπε. Ἡ καλοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἄπειρη φιλανθρωπία του, ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο, στὸ πλάσμα τῶν χεριῶν του, ποὺ ἦταν καμωμένο «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση», δὲν μποροῦσε νὰ βλέπη τὴν ἀνθρωπότητα κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας.

Στέλνει τὸ μοναχοπαίδι του στὴ γῆ. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος. Ζῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Χαίρει μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ χαίρονται καὶ κλαίει μαζὶ μὲ αὐτοὺς ποὺ κλαῖνε. Βρίσκει τὸν ἄνθρωπο τραυματισμένο στὸ δρόμο, χωρὶς βοήθεια καὶ τὸν πονάει. Ἀλείφει τὶς πληγές του μὲ λάδι καὶ μαλακώνει τὸν πόνο. Τὶς ἐπιδένει καὶ σὰν τὸ χαμένο πρόβατο ποὺ φέρνει ὁ τσομπάνης μὲ χαρὰ στὴ στάνη, ἔτσι φέρνει κι αὐτὸς τὸν πονεμένο ἄνθρωπο στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας καὶ τὸν ἀκουμπάει στὸ κρεβάτι τῆς ἀνάρρωσης μέσα στὸ πανδοχεῖο, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία του.

Ἔδωκε καὶ δυὸ δηνάρια, τὶς δυό του Διαθῆκες τὴν Παλαιὰ καὶ τὴ Νέα μὲ τὸ Εὐαγγέλιό Του καὶ ὑποσχέθηκε ὁ φιλάνθρωπος Σαμαρείτης, ὁ καλός μας Χριστός, ὅσους κόπους καὶ θυσίες καταβάλλουν γιὰ τὸν ἄρρωστό του, γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανούς, θὰ τὶς πληρώση μὲ τὸ παραπάνω σὰ θὰ ξαναγυρίση.

Παιδιά μου, ἀπὸ τὴ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου, δυὸ μεγάλα διδάγματα βγαίνουν. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μας. Πρώτη καὶ καλύτερη ἐντολὴ καὶ βασικὴ γιὰ κάθε Χριστιανό, εἶναι ἡ ἀγάπη στὸ Θεό.

Πόσες θυσίες ἔκανε γιὰ μᾶς ὁ Χριστός! Φόρεσε καὶ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι ἀκόμη καὶ ἀνέβηκε ὡς τὸ μαρτύριο τοῦ Γολγοθᾶ, χωρὶς γογγυσμὸ κανένα.

Ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον ζητᾶ ὁ Χριστός μας.

Τὸ ἀγκωνάρι πάνω στὸ ὁποῖο θὰ βασιστῆ καὶ θὰ χτιστῆ τὸ καλλιμάρμαρο σπίτι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ καλύτερο γνώρισμα πὼς εἴμαστε καλοὶ χριστιανοί, εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον μας. Τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ τὰ θερμαίνει ἡ πίστη πρὸς τὴ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ τὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διδάγματα τοῦ Χριστοῦ μας, ἔδειξαν ὡς τώρα πολλές φορὲς τὴν ἀλληλεγγύη καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδας μας ποὺ δοκίμασαν πίκρες καὶ συμφορές. Ἂν κάνουν πάντα τὸ καθῆκον τους καὶ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀκένωτη πηγὴ τοῦ φωτός, τὸ Χριστό μας, φωτίζει τὸ δρόμο τους, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πὼς θὰ νιώσουν μιὰ βαθιὰ ἱκανοποίηση μέσα τους. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ἀκόμη, πὼς γράφουν ἔτσι στὸ βιβλίο τῆς ζωῆς τους μὲ μελάνη ποὺ δὲ σβήνει, ὅ,τι ἀρέσει στὸν Κύριο καὶ ὅπως ξέρομε τὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ ἀνοιχτῆ μιὰ μέρα καὶ θὰ διαβαστῆ μπροστὰ σὲ ὅλον τὸν κόσμο.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Καὶ ὅποιον στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου συναντήσης κι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ σένα, μὴν ἐξετάσης ἂν εἶναι φίλος ἢ ἐχθρός, ὁμοεθνὴς ἢ ξένος, ὁμόθρησκος ἢ ἀλλόθρησκος, γνωστὸς ἢ ἄγνωστος, ἀλλὰ δός του τὴν ἀγάπη σου ἀδελφικά, εἶναι ὁ «πλησίον» σου αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲς μὲ τὰ ψυχικά σου μάτια σὲ κάθε μιὰ τέτοια περίσταση, τὸ Σαμαρείτη τὸν εὐσπλαχνικὸ καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ τὸ πρόσταγμα «Πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως».

Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Παντελεήμων

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΑΤΗ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΦΡΟΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιὰ εἰσαγωγὴ στὸ σημερινό μας μάθημα θὰ σᾶς πῶ τὴν παρακάτω ἱστορία.

Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ πλούσιος, γιὰ νὰ ἀσφαλίση τὸν πλοῦτο του ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς κλέφτες, ἀλλὰ κι ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, προσκάλεσε μιὰ μέρα ἕνα σιδηρουργὸ στὸ σπίτι του καὶ τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ μοῦ φτιάσης μιὰ μυστικὴ θύρα μὲ δύσκολα κλειδιὰ ποὺ νὰ μὲ ὁδηγῆ σ' ἕνα μυστικὸ ὑπόγειο. Ὁ σιδηρουργὸς ἐκτέλεσε τὴν παραγγελία καὶ καλοπληρώθηκε ἀπὸ τὸν πλούσιο. Στὸ μυστικὸ αὐτὸ ὑπόγειο ὁ πλούσιος μετέφερε τοὺς θησαυρούς του. Πολλὲς ὧρες τῆς ἡμέρας τὶς περνοῦσε ἐκεῖ μέσα ἀδειάζοντας σακουλάκια μὲ χρήματα καὶ μετρώντας τα. Αἰσθανόταν ἐξαιρετικὴ χαρὰ κι εὐχαρίστηση, ἀκούοντας τὸν μεταλλικό τους ἦχο καὶ βλέποντας τὴ γυαλιστερή τους ὄψη.

Μιὰ μέρα, ποὺ κατέβηκε, λησμόνησε νὰ πάρη ἀπὸ μέσα τὸ κλειδὶ τῆς σιδερένιας θύρας καὶ φυλακίστηκε χωρὶς νὰ τὸ θέλη μέσα. Οἱ συγγενεῖς του τὸν ζήτησαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκαν. Ἔκανε σὲ ὅλους μεγάλη ἐντύπωση ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνιση τοῦ ὀνομαστοῦ πλούσιου.

Ἔμαθε κι ὁ σιδηρουργὸς τὴν εἴδηση. Ἦρθε στὸ σπίτι κι ἔδειξε στοὺς ἀπελπισμένους συγγενεῖς τὴ μυστικὴ θύρα τοῦ ὑπογείου.

Ὅταν κατέβηκαν κάτω τὶ νὰ δοῦν! Σωροὺς ἀφάνταστους ἀπὸ χρήματα καὶ πεσμένο ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὸ σῶμα τοῦ πεθαμένου πλούσιου.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιβ', 16 — 21).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα.

Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί

Ἐξήγηση

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολή. Ἑνὸς ἀνθρώπου πλούσιου ἔβγαλαν πολὺ καρπὸ τὰ χωράφια του.

Καὶ σκεφτόταν μέσα του κι ἔλεγε. Τί νὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου;

Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω· καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου.

Καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας τίνι ἔσται;

Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

κάνω; γιατὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ μαζέψω τοὺς καρπούς μου.

Καὶ εἶπε, αὐτὸ θὰ κάμω. Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθῆκες μου καὶ θὰ χτίσω πιὸ μεγάλες καὶ θὰ βάλω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τ᾽ ἀγαθά μου.

Καὶ θὰ πῶ τῆς ψυχῆς μου. Ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἀποθηκευμένα γιὰ χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, φάγε, πιές, διασκέδαζε.

Ὅμως τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Ἄνθρωπε ἀσυλλόγιστε, αὐτὴ τὴ νύχτα σοῦ ζητοῦν τὴν ψυχή σου κι ὅσα ἑτοίμασες σὲ ποιὸν θὰ μείνουν;

Ἔτσι παθαίνει ὅποιος θησαυρίζει γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν πλουτίζει γιὰ τὸ Θεό. Καὶ λέγοντας αὐτὰ φώναζε· ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιὰ γιὰ ν᾽ ἀκούῃ ἂς τ᾽ ἀκούῃ.

Ρητό: «Θησαυρίζετε θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς».

ΟΜΙΛΙΑ

Χιλιάδες ἄνθρωποι, μαζεμένοι ἀπ᾽ ὅλα τὰ περίχωρα, ἄκουαν καὶ ρουφοῦσαν ἀπ᾽ τὰ χείλη τοῦ Κυρίου τὰ θεῖα λόγια τῆς διδασκαλίας του, καθὼς ρουφάει ὁ διψασμένος διαβάτης τὸ δροσερὸ καὶ γάργαρο νερὸ τῆς πηγῆς. Ἄξαφνα, κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ στὸ μυαλό του εἶχε μόνο τὸ συμφέρον, σηκώθηκε καὶ εἶπε στὸ Χριστὸ τὰ παρακάτω λόγια: Διδάσκαλε εἴμαστε δυὸ ἀδέρφια. Πεθαίνοντας ὁ πατέρας μας ἄφησε τὴν περιουσία του καὶ στοὺς δυό μας. Ὁ ἀδερφός μου ὅμως, μὴ ἀκούοντας τὸ νόμο καὶ τὴ θέληση τοῦ πατέρα μας, ἐπῆρε τὸ δικό μου μερίδιο καὶ τὸ ἐκμεταλλεύεται. Σὲ παρακαλῶ πὲς στὸν ἀδερφό μου νὰ μοιραστῆ μαζί μου τὴν πατρικὴ κληρονομιά.

Ὁ Χριστός, ποὺ ποτὲ δὲν ἀνακατευόταν στὶς ἀτομικὲς ὑποθέσεις, τῶν ἀκροατῶν του, τοῦ ἀπάντησε. Ἄνθρωπε, ποὺ βλέπεις πάντα μπροστά σου μόνο τὸ χρῆμα, ποιὸς μὲ ἔβαλε κριτή σας ἢ μοιραστὴ τῆς περιουσίας σας; Γυρίζοντας ἔπειτα στοὺς ἀνθρώπους εἶπε: Προσέχετε καὶ φυλάγεστε ἀπὸ κάθε πλεονεξία, ἀπὸ κάθε ἀχορτασιά, γιατὶ μόνο ἀπὸ τὰ πλούτη σας δὲ ζῆτε κι ἂς ἔχετε ὅσα θέλετε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γιὰ νὰ καταλάβουν πιὸ καλύτερα τὰ πλήθη τούτη τὴ μεγάλη ἀλήθεια, τὴν παρουσιάζει μ᾽ ἕνα χαριτωμένο καὶ ἁπλὸ διήγημα, μὲ μιὰ παραβολή.

Ἕνας ἄνθρωπος, πάρα πολὺ πλούσιος, μὲ ἀπέραντα χτήματα, μὲ χιλιάδες κατοικίδια ζῶα καὶ πολλὰ χρήματα στὸ ταμεῖο του, μὲ πολλὰ ἀποθέματα ἀπὸ τὶς ἐσοδεῖες του στὶς μεγάλες του ἀποθῆκες, δὲν ἤξερε τί νὰ κάμη τὴ νέα του πλούσια ἐσοδεία. Λυγίζουν τὰ κλωνάρια τῶν δέντρων ἀπὸ τὰ πολλὰ φροῦτα. Τὰ στάχυα βαριὰ βαριὰ θὰ δώσουν τὸν κίτρινο καρπό τους μὲ ἀφθονία. Τ᾽ ἀμπέλια μὲ δυσκολία κρατοῦν τὸ ζουμερὸ κι ὄμορφο φορτίο τους. Αὐτὴ ἡ μεγάλη ἐσοδεία βάζει τὸν πλούσιο νοικοκύρη σὲ συλλογή.

Τί νὰ κάμω; λέει, καὶ τὸ μυαλό του ψάχνει νὰ βρῆ μιὰ λύση. Σὲ πολλὲς φροντίδες βάζει τὸν ἄνθρωπο ὁ πλοῦτος.

Τὸ ἴδιο ἔπαθε κι ἕνας φτωχὸς τσαγκάρης, ποὺ ὁ βασιλιὰς τοῦ χάρισε ἕνα σακουλάκι λίρες. Μπῆκε σὲ συλλογὴ μεγάλη κι ἔχασε τὴν ἡσυχία του, τὸ κέφι του, τὸ τραγούδι του, τὴ χαρὰ ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ τίμια ἐργασία του.

Ἴδρωνε, σκεπτόταν, κατάστρωνε σχέδια, ἔκανε ὑπολογισμοὺς γιὰ τὴν καλύτερη τοποθέτηση τῶν χρημάτων. Στὸ τέλος γύρισε πίσω τὰ χρήματα στὸ βασιλιὰ καὶ ἡσύχασε.

Τί ποιήσω; Τούτη ἡ λέξη στριφογύριζε στὸ μυαλὸ τοῦ πλούσιου τῆς παραβολῆς. Δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κοιμηθῆ. Σὰν κακὸς ἐφιάλτης τὸν βασάνιζε. Ὥσπου γεμάτος χαρὰ βρίσκει τὴν ποθητὴ λύση. Θὰ γκρεμίση τὶς παλιὲς ἀποθῆκες καὶ θὰ χτίση καινούριες, πιὸ μεγάλες, γιὰ νὰ χωροῦν τὴν ἐσοδεία πολλῶν χρόνων. Λογαριασμὸς ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία. Τὸ ἴδιο βράδυ, σὰν τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν καλῆ γιὰ τὸ μακρινὸ ταξίδι τῆς ζωῆς, γιὰ τὸν αἰώνιο ὕπνο, τὸ θάνατο.

«Ἃ δὲ ἡτοιμάσας τίνι ἔσται;» Σὲ ποιὸν θὰ μείνουν, τρελὲ πλούσιε, ποὺ ἀπ᾽ τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας σου δὲν ἔβλεπες τὸ γύρω κόσμο; Ἔκλεινες τὰ αὐτιά σου στὰ παρακάλια τῶν φτωχῶν καὶ τῶν δυστυχισμένων. Γύριζες τὰ μάτια σου ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ τὴν δυστυχία. Βασάνιζες τοὺς δουλούς σου καὶ τοὺς ὑπηρέτες σου καὶ δὲ λογάριαζες πὼς εἶναι κι αὐτοὶ ἀνθρώπινα πλάσματα, παιδιὰ τοῦ ἴδιου πατέρα, ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα στὴ ζωή. Τίποτε δὲ σὲ συγκινοῦσε, παρὰ τὸ ἀχόρταγο πάθος τοῦ πλουτισμοῦ.

Πλεονέκτη πλούσιε! Ἐσὺ ποὺ ζητοῦσες πάντοτε περισσότερα καὶ δὲν ἤσουν εὐχαριστημένος μ᾽ ἐκεῖνα ποὺ εἶχες. Πήγαινε ἐκεῖ ποὺ πῆγε καὶ ὁ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὅμοιός σου ποὺ δὲ σκεφτόταν τὸ φτωχὸ Λάζαρο, ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶνε ὅλοι ὅσοι σκέφτονται μόνο τὸν ἑαυτό τους, μόνο νὰ αὐξήσουν τὴν περιουσία τους, μόνο νὰ πάρουν καὶ ὄχι νὰ δώσουν, ἔστω καὶ ἕνα μικρὸ μέρος ἀπὸ ὅσα ὁ καλὸς Θεὸς πλουσιοπάροχα τοὺς ἔδωσε.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

Δὲν εἶναι συνείδηση, δὲν εἶναι φιλία, δὲν εἶναι συγγένεια, δὲν εἶναι δικαιοσύνη, φόβος ἢ ντροπὴ ποὺ νὰ κρατάη τῆς πλεονεξίας τὰ ἁρπακτικὰ χέρια. Αὐτὰ ἁπλώνονται τὸ ἴδιο καὶ σὲ πλούσιους καὶ σὲ φτωχούς. Ἁρπάζουν τὸ ἴδιο καὶ σπίτια καὶ ἐκκλησίες. Ἀδελφὸς δὲν πονεῖ νὰ παραδώση τὸν ἀδελφό, τὸ παιδὶ δὲ ντρέπεται νὰ φτωχύνη τὸν πατέρα του. Ὁ πλεονέκτης δὲ λυπᾶται τὰ δάκρυα τῶν ὀρφανῶν. Ὁ πλεονέκτης δὲν ντρέπεται τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲ φοβᾶται τὸ Θεό.

(Ἀπὸ τὶς Διδαχὲς Ἠλία Μηνιάτη).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΜΙΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Ἑβραῖοι τὸ Σάββατο κάθε ἑβδομάδας μαζεύονταν στὶς συναγωγές τους κι ἐκεῖ διάβαζαν τὴν Ἁγία Γραφή. Μετὰ τὸ διάβασμα, σοφοὶ διδάσκαλοι ἐξηγοῦσαν τὸ περιεχόμενο κι ἔκαναν διάφορες ὁμιλίες σχετικὲς μὲ τὸ κομμάτι τῆς Γραφῆς ποὺ διάβαζαν. Ὁ Χριστός μας ποτέ, σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε πάνω στὴ γῆ, δὲν παράλειψε τὸ καθῆκον τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Κάθε Σάββατο πήγαινε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συναγωγὲς κι ἐκεῖ δίδασκε ἐξηγώντας πολλὲς φορὲς τὸ μωσαϊκὸ νόμο καὶ συμπληρώνοντάς τον σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς νέας θρησκείας.

Στὴ συναγωγή, ποὺ πῆγε τοῦτο τὸ Σάββατο ὁ Χριστός, ἦταν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ταχτικὴ ἐπισκέπτρια μιὰ γυναίκα, ποὺ ἐπὶ 18 ὁλόκληρα χρόνια ἦταν κυρτωμένη κι ἔβλεπε ὅλο πρὸς τὰ κάτω. Ἦταν τόσο δυστυχισμένη, ποὺ μόνο στὴν ἀνάγνωση τῆς Γραφῆς καὶ στὴν ἐξήγηση τῶν θείων λόγων ἔβρισκε παρηγοριά.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιγ', 10 - 17).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι.

Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές.

Ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου.

Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· ἓξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;

Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατῃσχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γενομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἔτυχε νὰ διδάσκη ὁ Χριστὸς τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου σὲ μιὰ συναγωγή.

Καὶ νά, μιὰ γυναίκα, ποὺ ἦταν ἄρρωστη δέκα ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια, κι ἔσκυβε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ ὄρθια καθόλου.

καὶ σὰν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε, γυναίκα, ἔχεις θεραπευθῆ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια σου.

Κι ἔβαλε ἐπάνω της τὰ χέρια του, κι ἀμέσως στάθηκε ὄρθια καὶ δόξασε τὸ Θεό.

Κι ἀπάντησε ὁ ἀρχισυνάγωγος ἀγανακτώντας, γιατὶ Σάββατο γιάτρεψε ὁ Ἰησοῦς, κι ἔλεγε στὸ λαό, πὼς ἔχομε ἕξι ἡμέρες ποὺ πρέπει νὰ δουλεύωμε. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς ἡμέρες νὰ πηγαίνετε νὰ γιατρεύεστε, καὶ ὄχι τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε. Ὑποκριτή, καθένας σας Σάββατο δὲν λύνει τὸ βόδι ἢ τὸ γαϊδούρι του ἀπὸ τὸ παχνὶ καὶ δὲν τὸ πάει καὶ τὸ ποτίζει;

Κι αὐτὴ ποὺ εἶναι θυγατέρα τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τὴν ἔδεσε ὁ σατανὰς δέκα ὀχτὼ χρόνια τώρα, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῆ ἀπὸ τοῦτο τὸ δέσιμο τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου;

Κι ἔτσι μιλώντας αὐτός, καταντρόπιασε ὅλους τοὺς ἀντιθέτους του, κι ὅλος ὁ λαὸς χαιρόταν μὲ ὅλα τὰ λαμπρὰ τὰ ἔργα ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος.

Ρητό: «Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἁγιάζειν αὐτήν».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΟΜΙΛΙΑ

Ἕξι μέρες δούλεψε ὁ Πλαστουργὸς κι ἔκαμε τοῦτον τὸν ὡραῖο κόσμο ποὺ τὸν χαιρόμαστε. Τὴν ἑβδόμη τὴν ἡμέρα καθισμένος κάτω ἀπὸ ἕνα πλατύσκιο δέντρο τοῦ Παραδείσου καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμμα γύρω στὴν ὄμορφη τὴν πλάση, χαιρόταν κι ὁ ἴδιος τὸ τελειωμένο καὶ ὁλοκληρωμένο ἔργο του.

Κάθισε τὴν ἑβδόμη ἡμέρα νὰ ξεκουραστῆ, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ὄχι γιατὶ ἦταν κουρασμένος ὁ Παντοδύναμος Κύριος καὶ Θεός μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς δώση τὸν ἑαυτό του σὰν παράδειγμα, πὼς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἑξαήμερη ἐργασία μας εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεκουραζόμαστε μιὰν ἡμέρα.

Ἡ τέταρτη ἀπὸ τὶς δέκα ἐντολές, ποὺ ἔδωκε ὁ Θεὸς στὸν Μωϋσῆ πάνω στὸ ὄρος τοῦ Σινᾶ, ἔλεγε τοῦτα τὰ λόγια: Νὰ θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ νὰ τὴν ἁγιάζης. Ἕξι μέρες δούλευε καὶ κάμε ὅλες σου τὶς ἐργασίες. Ἡ ἑβδόμη εἶναι Σάββατο Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα νὰ μὴ κάμης καμία ἐργασία, οὔτε σὺ οὔτε τὸ παιδί σου οὔτε ἡ θυγατέρα σου οὔτε ὁ δοῦλος σου οὔτε ἡ δούλη σου οὔτε τὸ ζῶο σου οὔτε ὁ ξένος καὶ ἐπισκέπτης τοῦ σπιτιοῦ σου. Γιατὶ μέσα σὲ ἕξι μέρες ἔκανε ὁ Κύριος τὸν οὐρανὸ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα καὶ ὅλα ὅσα εἶναι ἀπάνω καὶ μέσα σ' αὐτὰ καὶ τὴν ἑβδόμη ξεκουράστηκε. Γι' αὐτὸ εὐλόγησε ὁ Κύριος τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ τὴν ἅγιασε. (Ἐξόδου κεφ. 20, 8 - 11).

Εἶναι λόγια τοῦ Θεοῦ χαραγμένα στὶς δυὸ πλάκες ποὺ ὁ ἴδιος ἔδωσε στὸν Μωυσῆ πάνω στὸ θεοβάδιστο ὄρος τοῦ Σινᾶ. Καὶ τὰ λόγια αὐτά, ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι τὰ τηροῦσαν μὲ φόβο Κυρίου. Τὸ Σάββατο, κάθε ἐργασία σταματοῦσε. Μαζεμένοι στὶς συναγωγές τους προσεύχονταν καὶ ἄκουαν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τὴν ἐξήγηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὁ ἀρχισυνάγωγος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, αὐτὰ τὰ λόγια θέλησε νὰ ὑπενθυμίση στὸ Χριστό, ὅταν θεράπευσε τὴ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναίκα τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου.

Ὅπως καταλαβαίνει ὅμως ὁ καθένας, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωση τῆς τετάρτης ἐντολῆς ποὺ παραθέσαμε παραπάνω, ὁ Θεὸς δὲν ἀπαγόρευσε νὰ κάνωμε καλὲς πράξεις καὶ ἔργα φιλανθρωπίας κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ἴσα ἴσα, μὲ τὰ λόγια τὸ «Σάββατο εἶναι Κυρίου τοῦ θεοῦ σου», ἤθελε νὰ μᾶς πῆ, ὅτι πρέπει νὰ κάνωμε πράξεις τέτοιες, ποὺ νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεό. Καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ποιὸς δὲν καταλαβαίνει πὼς ἡ θεραπεία τῆς γυναίκας, ποὺ ὑπόφερε τόσα χρόνια ἀπὸ τὴ βασανιστικὴ ἀρρώστια της, ἦταν ἔργο ποὺ εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό;

Τὸ κατάλαβε ὁ κόσμος ποὺ εἶχε πλημμυρίσει ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴ συναγωγὴ καὶ ξέσπασε σὲ κλάματα χαρᾶς γιὰ τὸ θαῦμα ποὺ εἶδε καὶ μόνο ὁ φθονερὸς ἀρχισυνάγωγος δὲν τὸ κατάλαβε καὶ ὅσοι σκέπτονταν σὰν αὐτὸν γιὰ τὸ Χριστό μας.

Μαζὶ μὲ τὸν κόσμο τῆς συναγωγῆς χαιρόμαστε κι ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ μας, γιατὶ μᾶς ἔδειξε ὁ Κύριος μὲ τὸ παράδειγμά του, τί ἐπιβάλλεται νὰ κάνωμε κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ δικοῦ μας Σαββάτου, ποὺ εἶναι ἡ Κυριακή.

Ὕστερα ἀπὸ κοπιαστικὴ ἐργασία ἕξι ἡμερῶν ἔρχεται ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Εἶναι ἡ ἡμέρα ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καὶ καθιερώθηκε γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς σὰν ἡμέρα ἀργίας. Πόσο δυστυχισμένοι θὰ εἴμαστε, ἂν τὸ σῶμα μας, μὲ τὴν ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία τῆς Κυριακῆς, δὲν ἔπαιρνε καινούριες δυνάμεις! Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, τσακισμένοι ἀπὸ τὴ συνεχὴ καὶ ἀδιάκοπη ἐργασία θὰ γερνούσαμε παράκαιρα καὶ θὰ φτάναμε στὸ τέρμα τῆς ζωῆς μας, προτοῦ μπορέσωμε νὰ τὴ χαροῦμε.

Ὁ Θεός, ποὺ ἀγαπᾶ τὰ πλάσματά του, δὲν μποροῦσε νὰ μὴν τὰ σκεφθῆ καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερθῆ γι᾽ αὐτά. Εἴδατε πόση εὐχαρίστηση ἔνιωθε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο τοῦ παραδείσου κοιτάζοντας τὸ ἑξαήμερο ἔργο του. Τὴν ἴδια εὐχαρίστηση νιώθετε καὶ σεῖς ὕστερα ἀπὸ τὴν ἑξαήμερη ἐργασία σας στὸ σχολεῖο.

Πόσο ὡραῖο μᾶς φαίνεται τὸ σπίτι τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς! Ἡ καμπάνα ποὺ χτυπάει χαρούμενα στὸ καμπαναριό, μᾶς γεμίζει χαρὰ κι ὁ γλυκός της ἦχος, ποὺ προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς στὴν ἐκκλησία τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, εἶναι διαφορετικός. Δὲ χτυπάει τὶς ἄλλες μέρες μὲ τόση γλύκα. Ἐλᾶτε μᾶς λέγει, χριστιανοί, στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, ν᾽ ἀκούσετε τὶς ἱερὲς ψαλμωδίες, τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὴ θεία λειτουργία.

Ποιὸς δὲ θυμᾶται μὲ συγκίνηση, ὅταν μικρούλης κρατημένος ἀπ᾽ τὸ χέρι τῶν γονιῶν του, μὲ τὰ καλὰ καὶ καθαρά του ροῦχα πήγαινε στὴν ἐκκλησία!

Πόσο ὄμορφο εἶναι τὸ τραπέζι τῆς Κυριακῆς! Ἴσως εἶναι ἡ μόνη μέρα ποὺ συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ σπιτιοῦ τρῶμε ὅλοι μαζί.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κοντά μας κι ὁ πατέρας μας καὶ τ' ἀδέλφια μας ποὺ ἡ καθημερινή τους ἐργασία τοὺς ἀνάγκαζε νὰ φᾶνε μακριά μας ἢ νά 'ρθουν ἀργὰ στὸ σπίτι μας. Ὅλοι μαζὶ κάνομε τὸ σταυρό μας τώρα καὶ πόσο ὀμορφαίνει τὸ τραπέζι μας!

Κυριακὴ ὅμως δὲ θὰ πῆ μόνο ἀνάπαυση. Θὰ πῆ καὶ Σάββατα Κυρίῳ τῷ θεῷ σου. Θὰ πῆ καὶ μετάβαση στὴν ἐκκλησία καὶ παρακολούθηση μὲ εὐλάβεια τῆς θείας λειτουργίας. Θὰ πῆ καὶ παρακολούθηση τοῦ κατηχητικοῦ σου σχολείου καὶ ὑπακοὴ στὶς θελήσεις τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας. Θὰ πῆ καὶ ἐλεημοσύνη στοὺς δυστυχισμένους ποὺ ἁπλώνουν τὸ χέρι τῆς ζητιανιᾶς. Κυριακὴ θὰ πῆ καὶ ἐκτέλεση τῶν μαθητικῶν σου καθηκόντων.

Αὐτὴ εἶναι Κυριακὴ ἁγιασμένη. Ἔτσι κάνοντας, εὐχαριστοῦμε τὸ Χριστό μας καὶ δὲ φοβούμαστε μὴ μᾶς μαλώση, ὅπως μάλωσε τὸν ὑποκριτὴ ἀρχισυνάγωγο τῆς σημερινῆς περικοπῆς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητές του ἦταν προσκαλεσμένος στὸ σπίτι ἑνὸς ἀρχιφαρισαίου γιὰ νὰ φάη.

Στὸ τραπέζι μιλώντας μὲ τὸ νοικοκύρη τοῦ εἶπε: "Οταν κάνης τραπέζι τὸ μεσημέρι ἢ τὸ βράδυ, νὰ μὴ φωνάζης τοὺς φίλους σου, οὔτε τοὺς πλούσιους γειτόνους σου, γιατὶ μπορεῖ κι αὐτοὶ νὰ σοῦ στείλουν πρόσκληση σὲ τραπέζι ποὺ θὰ δώσουν καὶ τότε, ἀφοῦ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν, δὲν ἔχει καμιὰ ἀξία τὸ τραπέζι σου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἂν κάνης τραπέζι καὶ φωνάζης τοὺς φτωχούς, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς κουτσούς, τοὺς τυφλούς, χαρὰ σ' ἐσένα ποὺ δὲν θὰ ἔχουν νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν, γιατὶ θὰ σοῦ πληρωθῆ, ὅταν θὰ ἀναστηθοῦν οἱ ἅγιοι.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους εἶπε: χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ φάγη ψωμὶ μέσα στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Θέλοντας ὁ Χριστὸς νὰ ἐξηγήση καλύτερα, ποιοὶ θὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ ἀπολαύσουν αὐτὴ τὴν εὐτυχία, εἶπε τὴν παρακάτω παραβολή.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιδ', 16-22).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

Καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα.

Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες· ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ. ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σέ, ἔχε με παρῃτημένον.

Καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε ἔχε με παρῃτημένον.

Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.

καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ τυφλοὺς καὶ χωλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί.

Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ

Ἐξήγηση

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή: Ἕνας ἄνθρωπος ἔκαμε τραπέζι μεγάλο καὶ κάλεσε πολλούς.

Κι ἔστειλε τὸ δοῦλο του τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ νὰ πῆ στοὺς καλεσμένους, ἐλᾶτε γιατὶ εἶναι τώρα ὅλα ἕτοιμα.

Κι ἄρχισαν ὅλοι μονομιᾶς νὰ τὸν παρακαλοῦν νὰ τοὺς ἀφήση. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε, χωράφι ἀγόρασα κι ἔχω ἀνάγκη νὰ πάω ἔξω νὰ τὸ δῶ· σὲ παρακαλῶ ξέγραψέ με.

Κι ὁ ἄλλος εἶπε, βόδια ἀγόρασα πέντε ζευγάρια, καὶ πηγαίγω νὰ τὰ δοκιμάσω· σὲ παρακαλῶ ξέγραψέ με.

Κι ἄλλος εἶπε· γυναίκα πῆρα καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω.

Κι ἦρθε ὁ δοῦλος καὶ τὰ διηγήθηκε στὸν κύριό του, τότε ὁ νοικοκύρης θύμωσε καὶ εἶπε στὸ δοῦλο του. Πήγαινε γρήγορα ἔξω στὶς πλατεῖες καὶ τὰ στενὰ τῆς πόλης, καὶ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀναπήρους καὶ τοὺς τυφλούς, φέρε τους μέσα ἐδῶ.

Καὶ ὁ δοῦλος εἶπε, κύριε ἔγινε ὅπως διάταξες κι ἔχει ἀκόμη τόπο. Κι εἶπε ὁ κύριος στὸν δοῦλο, ἔβγα στοὺς δρόμους καὶ στὶς μάντρες, καὶ ἀνάγκασέ τους νὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου.

Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου· πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

μποῦν μέσα, γιὰ νὰ γεμίση τὸ σπίτι μου.

Γιατὶ σᾶς λέγω, πὼς κανείς τους ἀπὸ κείνους τοὺς προσκαλεσμένους δὲ θὰ δοκιμάση τὸ τραπέζι μου· γιατὶ πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀλλὰ ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί.

Ρητό: «Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

ΟΜΙΛΙΑ

Μεγάλες ἑτοιμασίες γίνονται στὸ πλουσιόσπιτο τῆς πολιτείας. «Δεῖπνον μέγα», τραπέζι μεγάλο, θὰ δώση σήμερα ὁ πλούσιος ἄρχοντας καὶ οἱ προσκαλεσμένοι εἶναι πολλοί. Ἀνεβοκατεβαίνουν τὶς σκάλες οἱ ὑπηρέτες φέρνοντας ἀπὸ τὰ περιβόλια ὅ,τι χρειάζεται κι ἀπὸ τὶς στάνες τὰ πιὸ καλοθρεμμένα ἀρνιά. Γεμίζει ὁ ἀέρας ἀπὸ τὶς μυρωδιὲς τῶν φαγητῶν.

Στρώνεται τὸ τραπέζι μὲ τὰ λογῆς λογῆς φαγητὰ καὶ εἶναι ὅλα ἕτοιμα μὲ τὴ μικρότερη λεπτομέρεια. Οἱ ὑπηρέτες καλοντυμένοι, μὲ τὶς γιορτιάτικες φορεσιές τους, σὲ στάση προσοχῆς, περιμένουν τοὺς καλεσμένους. Χτυπάει ἡ ὥρα δώδεκα. Περνάει μιὰ ὥρα καὶ κανεὶς δὲ φαίνεται. Ὁ νοικοκύρης μὲ ἀδημονία πηγαίνει κι ἔρχεται μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ. Σὰν εἶδε πὼς πέρασε τόση ὥρα καὶ δὲν ἦρθε κανένας, ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια ποὺ ἐπικρατοῦσε, νὰ τοὺς φωνάξη, ἀλλὰ ὅλοι βρῆκαν κι ἀπὸ μιὰ δικαιολογία καὶ δὲν ἦρθαν.

Τότε ὁ πλούσιος ἄρχοντας ἔστειλε τοῦ δοῦλο του στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες καὶ τοῦ εἶπε: Μιὰ ποὺ οἱ καλεσμένοι μου δὲ θέλησαν νὰ ἔρθουν, ὅσους δυστυχισμένους βρῆς, νὰ τοὺς φέρης μέσα στὸ στρωμένο τραπέζι νὰ φᾶνε μαζί μου καὶ νὰ εὐχαριστηθῆ ἡ ψυχή τους. Ἔτσι κι ἔγινε. Μὲ πόση χαρὰ κάθισαν στὸ πλούσιο τραπέζι οἱ πεινασμένοι καὶ φτωχοὶ ἄνθρωποι! Καὶ μὲ πόση χαρὰ τοὺς ἔβλεπε νὰ τρῶνε ὁ πλούσιος ἄρχοντας!

Παιδιά μου. Πλούσιος ἄρχοντας στὴν παραβολή, εἶναι ὁ Θεός, ποὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχει στὸ ἀνθρώπινο γένος ἔστρωσε μεγάλο δεῖπνο. Στὸ δεῖπνο καλεσμένοι ἦταν οἱ Ἑβραῖοι καὶ πρῶτοι καὶ καλύτεροι ἀπ' αὐτοὺς οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, γιατὶ αὐτοὶ διάβαζαν τοὺς νόμους καὶ τοὺς προφῆτες καὶ ἤξεραν καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου στὴ γῆ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δοῦλος εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πού, ὅταν ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ κηρύξη τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ γραμματισμένοι Ἑβραῖοι μὲ διάφορες προφάσεις ἀπόφυγαν τὸ κάλεσμα.

Ὁ καλὸς Θεὸς θύμωσε γιατὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ δὲ θέλησαν νὰ προσέλθουν στὴ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ εἶπε στὸ Γιό του νὰ καλέση στὴν ἐκκλησία τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀγράμματους Ἑβραίους. Ἐπειδὴ καὶ μετὰ τὴν προσέλευση τῶν ταπεινῶν ὑπῆρχε τόπος, ἔστειλε τοὺς Ἀποστόλους στὰ Ἔθνη νὰ καλέσουν τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες ποὺ ἦταν βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας.

Στὸ τέλος τῆς παραβολῆς ὁ Θεὸς βγάζει τὴ φοβερὴ ἀπόφαση, πὼς κανένας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ προσκλήθηκαν στὸ τραπέζι, δηλαδὴ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν ἦλθαν δὲ θὰ εἰσέλθη στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Πολλοὶ εἶναι ὅσοι καλοῦνται στὴ χριστιανικὴ θρησκεία, λίγοι ὅμως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἀξιωθοῦν τῆς οὐρανίου βασιλείας του.

Καὶ σήμερα ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ στὸ τραπέζι ποὺ ἔστρωσε κατὰ τὸν μυστικὸ δεῖπνο καὶ ποὺ συνεχίζεται κάθε Κυριακὴ στὴ θεία λειτουργία. Τοῦτο τὸ τραπέζι εἶναι ἡ Θεία Κοινωνία.

«Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε» καλεῖ ὁ ἱερέας τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν ὡραία Πύλη.

Ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου καλοῦνται οἱ χριστιανοὶ νὰ κοινωνήσουν γιὰ νὰ βάλουν μέσα τους τὸ Χριστὸ τὸν ἴδιο, νὰ νιώσουν τὴ ζεστασιά του, τὴ δύναμη τῆς ζωῆς, ποὺ δίνει τὸ τίμιο αἷμα του, ποὺ χύθηκε γιὰ νὰ φέρη τὸν ἄνθρωπο στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ γίνεται στὸν ἄνθρωπο. Καταδέχεται ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ παντὸς νὰ θρονιαστῆ στὴν ψυχή μας, γιατὶ εἶναι Θεὸς ποὺ ἀγαπάει τὸν ἄνθρωπο.

Τί θεία συγκατάβαση! Πῶς ὅμως εἴμαστε ἐμεῖς ἑτοιμασμένοι νὰ δεχτοῦμε τὸ Χριστό μας;

Ὅταν πρόκειται, παιδί μου, νὰ δεχτοῦμε ἕναν ξένο στὸ σπίτι μας, τὸ συγυρίζομε, τὸ ξεσκονίζομε, τὸ περιποιούμαστε, βάζομε μερικὰ λουλούδια στὸ βαζάκι μας καὶ κάνομε καὶ πολλὲς ἄλλες ἑτοιμασίες.

Τί κάνομε ὅμως ὅταν πρόκειται νὰ δεχτοῦμε μέσα μας τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸ Θεό μας; Ἔχομε πρόχειρη τὴν ἀπάντηση: Νηστεύομε, κάνομε λουτρὸ καὶ φορᾶμε καθαρὰ ροῦχα. Τὰ ροῦχα καὶ τὸ λουτρὸ δὲν ἔχουν καὶ τόση ἀξία, εἶναι σὰ νὰ πλένωμε τὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ ποτηριοῦ καὶ τὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐσωτερικὸ τὸ ἀφήνομε ἀκάθαρτο. Ἡ νηστεία εἶναι ἀλήθεια, δύναμη μεγάλη γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς ψυχικῆς ἀρρώστιας, ἀλλὰ δὲ φτάνει μόνο αὐτή. Χρειάζεται μετάνοια εἰλικρινὴς γιὰ ὅσα κάναμε. Ἡ μετάνοια αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνη μπροστὰ στὸν ἐξομολόγο, στὸν παπά. Αὐτὸς θ' ἀκούση τὰ σφάλματα τῆς ζωῆς μας ὅλα, μὰ ὅλα, χωρὶς νὰ τοῦ κρύψωμε κανένα. Κείνη τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκεσαι μπροστά του ἀνοίγεις τὴν καρδιά σου στὸ Θεὸ καὶ σ' αὐτὸν μυστικὰ δὲν ὑπάρχουν. Τὰ ξέρει ὅλα. Θέλει ὅμως νὰ δῆ ἂν θὰ ἔχης ἐσὺ τὸ θάρρος καὶ τὴν εἰλικρίνεια νὰ τοῦ ἀνοίξης τὴν καρδιά σου. Ὁ ἐξομολόγος ἁπλώνοντας τὸ χέρι του ἀπάνω μας θὰ μᾶς καθαρίση ψυχικά.

Ὁ ἐξομολόγος εἶναι ὁ θεραπευτὴς τῆς ψυχῆς μας, ὅπως ὁ γιατρὸς εἶναι ὁ θεραπευτὴς τοῦ σώματός μας.

Γονατίζοντας μπροστὰ στὸν παπά, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποσχεθοῦμε πὼς θὰ γίνωμε καλύτεροι. Ὅταν ἀναγνωρίζωμε τὰ σφάλματά μας καὶ παίρνωμε ἀπόφαση νὰ διορθωθοῦμε, δείχνομε πὼς εἴμαστε παιδιὰ μὲ θέληση πρὸς τὸ καλό. Ἡ τέτοια θέληση εἶναι δύναμη. «Τὸ θέλειν ἐστὶ δύνασθαι».

Ἔτσι ἑτοιμασμένοι, μποροῦμε νὰ παρουσιαστοῦμε μπροστὰ στὴν ὡραία Πύλη χωρὶς φόβο, ἀλλὰ μὲ πίστη, πὼς ὁ Χριστὸς ποὺ θὰ δεχτοῦμε μέσα μας, δὲ θὰ εἶναι «πῦρ κατακαῖον» ἀλλ' «εἰς ἄφεσίν μας ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ ἀνθρωπότητα ἦταν βυθισμένη στὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρείας. Ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ποὺ ἦταν καὶ τῶν Ρωμαίων, δὲν ἱκανοποιοῦσε τὸν κόσμο. Στὰ τελευταῖα της χρόνια ξέπεσε ἀκόμη πιὸ πολύ, μὲ τὴ θεοποίηση τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ μονοθεϊστικὴ θρησκεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῶν Ἑβραίων δὲν μπόρεσε νὰ ξαπλωθῆ πιὸ ἔξω

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ

ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη, γιατὶ οἱ Ἑβραῖοι θεωροῦσαν πὼς κάθε ἐπαφὴ μὲ ἄλλους ἀνθρώπους θὰ τοὺς μόλυνε.

Ἡ ἀνηθικότητα βασίλευε στὸν κόσμο. Ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε τὴν ἱερότητα ποὺ ἔχει σήμερα. Οἱ γυναῖκες θεωροῦνταν δοῦλες τοῦ ἄντρα, τὸ ἴδιο καὶ τὰ παιδιὰ καὶ πουλιόνταν σὰ δοῦλοι. Τὰ χωράφια καὶ ἡ γῆ βρίσκονταν στὰ χέρια λίγων ἀνθρώπων ποὺ λέγονταν ἐλεύθεροι. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἦταν δοῦλοι. Δοῦλος θὰ πῆ, ἄνθρωπος ποὺ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα στὴ ζωή. Τὴ ζωή του τὴν κανόνιζε ὁ κύριός του. Μποροῦσε καὶ νὰ τὸν σκοτώση, ὅπως σκότωνε ἕνα ζῶο, χωρὶς νὰ δώση λογιαριασμὸ σὲ κανέναν.

Γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα σᾶς ἀναφέρω πὼς μιὰ φορὰ ἕνας δοῦλος σκότωσε τὸν ἀφέντη του. Τοῦτος ὁ Κύριος εἶχε 400 δούλους. Σύμφωνα μὲ τὸ νόμο καταδικάσθηκαν σὲ θάνατο καὶ οἱ 400 καὶ τοὺς σκότωσαν.

Ἡ ἀγάπη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἦταν ἄγνωστη. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ δικαιοσύνη. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς δὲν πιστευόταν πιὰ οὔτε καὶ ἡ ἀνταπόδοση γιὰ τὶς καλὲς καὶ ἠθικὲς πράξεις.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔμεναν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τοὺς θεοὺς των καὶ ζητοῦσαν νέο Θεό. Σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστο Θεὸ ἔστησαν βωμὸ καὶ τὸν λάτρευαν.

Μόνη της ἡ ἀνθρωπότητα δὲν μποροῦσε νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸν γκρεμὸ ποὺ μέρα μὲ τὴ μέρα πήγαινε. Ὅλοι περίμεναν ἀπὸ κάπου τὴν σωτηρία τους. Πότε ὅμως θὰ ᾽ρχόταν;

«Ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ Νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ Νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολαύομεν».

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. α΄, 1 - 25).

Κείμενο

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαβίδ, υἱοῦ Ἀβραάμ.

Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θαμάρ, Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ, Ἐσρὼμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ, Ἀρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδὰβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, Ναασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών, Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ραχάβ, Βοὸζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἐκ τῆς Ρούθ, Ὠβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Δαβὶδ τὸν βασιλέα, Δαβὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ, Ροβοὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά, Ἀσὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφὰτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν, Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ, Ἄχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν, Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ, Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών, Ἀμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν, Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιὴλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δὲ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ, Ἀβιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ, Ἐλιακεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζὼρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, Σαδὼκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸ Ἐλιούδ, Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθὰν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς, ὁ λεγόμενος Χριστός.

Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβίδ, γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος, ἕως τοῦ Χριστοῦ, γενεαὶ δεκατέσσαρες.

Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἰωσὴφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν.

Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, λέγων· Ἰωσήφ, υἱὸς Δαβίδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματός ἐστιν Ἁγίου.

Τέξεται δὲ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον, μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ.

Ὅλες λοιπὸν οἱ γενεὲς ἀπὸ Ἀβραὰμ ὡς τὸ Δαβίδ, γενεὲς δεκατέσσερεις καὶ ἀπὸ Δαβὶδ ὡς τὴ μετοικεσία Βαβυλῶνος γενεὲς δεκατέσσερεις καὶ ἀπὸ τὴ μετοικεσία Βαβυλῶνος ὡς τοῦ Χριστοῦ γενεὲς δεκατέσσερεις.

Καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννηση ἔγινε ἔτσι. Ὅταν ἀρραβωνιάστηκε ἡ μητέρα του ἡ Μαρία τὸν Ἰωσήφ, πρὶν παντρευτοῦν βρέθηκε ἔγκυος ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο.

Κι ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἄντρας της, ἦταν ἐνάρετος καὶ μὴ θέλοντας νὰ τὴν ἐκθέση θέλησε νὰ τὴν χωρίση κρυφά.

Κι αὐτὸ ἀφοῦ τὸ συλλογίστηκε, νὰ ἄγγελος Κυρίου τοῦ παρουσιάστηκε στ' ὄνειρό του καὶ τοῦ εἶπε: Ἰωσὴφ υἱὲ τοῦ Δαβίδ, μὴ φοβηθῆς νὰ πάρης τὴ Μαρία τὴ γυναίκα σου, γιατὶ τὸ γεννημένο μέσα της εἶναι ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο.

Καὶ θὰ γεννήση γιό, καὶ τ' ὄνομά του θὰ τὸ πῆς Ἰησοῦ, γιατὶ αὐτὸς θὰ σώση τὸ λαό του ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του.

Κι ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιὰ ν' ἀληθέψη ὅ,τι εἶπε ὁ Κύριος μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου, ποὺ λέει: Νά, ἡ Παρθένος θὰ συλλάβη καὶ θὰ γεννήση υἱὸν καὶ θὰ τοῦ ποῦν τ' ὄνομά του Ἐμμανουήλ, ποὺ σημαίνει, μαζί μας ὁ Θεός.

Καὶ σὰ σηκώθηκε ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἔκανε ὅπως τὸν πρόσταξε ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ πῆρε τὴ γυναίκα του, καὶ δὲν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

τὴν παντρεύτηκε ὥσπου γέννησε τὸ γιό της τὸν πρωτότοκο κι ἔβγαλε τ' ὄνομά του Ἰησοῦ.

Ρητό: «Ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας.

ΟΜΙΛΙΑ

Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας σήμερα θὰ πᾶμε στὸν ἁγιασμένο ἐκεῖνο τόπο τῆς Βηθλεέμ. Ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς γεννιέται.

Θὰ περάσωμε ὅμως πρῶτα ἀπὸ τὴν ὄμορφη Γαλιλαία, ποὺ μεγάλωσε ὁ Χριστός μας, νὰ τὴ γνωρίσομε καὶ νὰ τὴν προσκυνήσωμε.

Θ' ἀκούσωμε τὰ γάργαρα νερά της καὶ τὰ γραφικὰ ποταμάκια της, ποὺ κυλοῦσαν χαρούμενα καὶ πότιζαν τὸν εὐλογημένο τόπο.

Θ' ἀκούσωμε τὸν ἐλαφρὸ ψίθυρο τῶν δέντρων καὶ θὰ χαροῦμε τοὺς λόφους καὶ τὰ βουναλάκια, ποὺ τὸ καθένα τους θυμίζει κι ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς τοῦ Σωτήρα μας.

Θὰ χαροῦμε τὸ ἀσημένιο φύλλωμα τῆς ἐλιᾶς καὶ θὰ ξεκουραστῆ τὸ μάτι μας στὸν πράσινο κάμπο μὲ τὶς πορτοκαλιὲς καὶ τὶς λεμονιές.

Θὰ περάσωμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ἥμερες καὶ εὔφορες πεδιάδες καὶ θ' ἀναπνεύσωμε τῆς ἀνεμώνας καὶ τῶν ἄλλων ἀγριολουλουδιῶν τὴ λεπτὴ μυρουδιά.

Θὰ σταματήσωμε στὴ μεγάλη λίμνη τῆς Γαλιλαίας μὲ τοὺς ἁπλοϊκοὺς ψαράδες της.

Θὰ βρέξωμε τὰ πόδια μας στὰ ἁγιασμένα νερὰ τοῦ Ἰορδάνη.

Θὰ δοῦμε τὴν πολυάνθρωπη πόλη τῆς Ἱερουσαλὴμ μὲ τὸ μεγάλο της ναὸ τοῦ Σολομώντα.

Θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο στοὺς ἁπλοὺς καὶ γενναίους καὶ φιλόπονους κατοίκους τῆς Γαλιλαίας, τοὺς φιλόξενους καὶ ἤρεμους στὸ χαρακτήρα, σὰν τὴ φύση τοῦ τόπου τους.

Καὶ θὰ πάρωμε ὕστερα τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.

Ἕνα λαμπρὸ ἀστέρι φωτίζει τὸ δρόμο μας, ὅπως φώτιζε τῶν μάγων τὴν πορεία ἀπ' τῆς Ἀνατολῆς τὰ βάθη.

Σταματημένο ἐπάνω στὴ σπηλιὰ ρίχνει τὸ δυνατὸ καὶ ἀνέσπερο φῶς του ὡς πέρα τῆς οἰκουμένης ὅλης τὰ βάθη καὶ φωτίζει καὶ θαμπώνει μὲ τὸ θεῖο του φῶς τῶν εἰδώλων τὰ πλήθη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ προσκύνηση τῶν Μάγων

Ρίχνει φῶς στὸ σκοτάδι ποὺ ἦταν ἁπλωμένο στὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης παρακοῆς στὸν παράδεισο καὶ τὴν ὁδηγεῖ πάλι στὸ χαμένο παράδεισο.

«Φῶς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις».

Λάμπει πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τοῦ Δία, σὰ φτάνει στὸν Ὄλυμπο καὶ σταματάει στὸν Παρθενώνα. Διώχνει τοὺς ψεύτικους Θεοὺς καὶ θρονιάζει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης, τὸν ἐξουσιαστὴ τοῦ παντός.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Εὐαγγελίζεται μιὰ νέα ζωὴ στὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ βαθιὰ τραυματισμένη ἦταν κατάκοιτη καὶ μισοπεθαμένη.

Νὰ ὁ μικρούλης μας Χριστός!

Μορφὴ δούλου παίρνει καὶ κάτω ἐδῶ στὴ φτωχικὴ σπηλιὰ τῆς Βηθλεέμ, γεννιέται σὰν ὁ ταπεινότερος θνητός.

Χωράει μέσα στὴ φάτνη τῶν ζώων καὶ ζεσταίνεται ἀπὸ τὴν ἀνάσα τους, ὁ ἀχώρητος, ποὺ θερμαίνει ὁλόκληρο τὸν κόσμο μὲ τὴν πνοή του.

Δέχεται τὸ προσκύνημα τῶν φτωχῶν τσομπάνηδων, αὐτὸς ποὺ προσκυνιέται ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα πλήθη τῶν ἀγγέλων, τὰ πολυόμματα Χερουβεὶμ καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφείμ.

Οἱ ἀγραυλοῦντες ποιμένες ἀνταμώνουν τὶς δοξολογίες τους μὲ τὶς γλυκόφωνες ψαλμωδίες τῶν ἀγγέλων κι ἀποθέτουν στὰ πόδια τοῦ λυτρωτῆ τὸ ταπεινὸ δῶρο τους.

Ἄσπρο ἀρνάκι πρόσφεραν σ᾽ αὐτόν, ποὺ θὰ γίνη ὁ καλὸς ποιμένας καὶ θὰ θυσιάση τὴν ψυχή του «ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Ἀνεβοκατεβαίνουν οἱ λευκοφορεμένοι ἄγγελοι ὡς τὴν σπηλιά, λὲς καὶ ἀνταμώνουν ξανὰ τὴ γῆ μὲ τὰ οὐράνια.

Ψάλλουν γλυκόφθογγα τό:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Τοῦτο τὸ τραγούδι τους ἁπλώθηκε στὴ γῆ, στὴν οἰκουμένη, στοὺς ἥλιους καὶ τ᾽ ἀστέρια κι ἔφερε φῶς, παρηγοριὰ κι ἔλυσε τὰ ἁλυσοδεμένα χέρια.

Γονατιστοὶ κι ἐμεῖς μπροστὰ στὸ μικρούλη μας Χριστό, ἂς ἀνταμώσωμε τὴ φωνή μας μὲ τοὺς ἀγγελικοὺς ὕμνους κι ἂς εὐχηθοῦμε ν᾽ ἀντηχήση σ᾽ ὅλη τὴ γῆ τοῦτο τὸ ὡραῖο τραγούδι κι ἀπὸ τὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ νὰ πλημμυρίση ὅλον τὸν κόσμο ἡ ἀγάπη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Χιλιάδες ἔτρεχαν στὸν Ἰορδάνη γιὰ ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου καὶ νὰ βαφτιστοῦν, παίρνοντας ἔτσι ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν τους. Τὸ ὄνομα τοῦ Προδρόμου σὰν ἁγίου ἀνθρώπου ἦταν γνωστὸ σὲ ὅλα τὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνη. Μὲ τὴν αὐστηρὴ γλώσσα τοῦ κηρύγματός του στιγμάτιζε καὶ κατέκρινε τὴν ἀνομία, ὅπου κι ἂν παρουσιαζόταν. Καὶ τὸν ἴδιο τὸ βασιλιὰ Ἡρώδη τὸν Ἀντίπα, τὸν μάλωνε γιὰ ὅλες τὶς ἀνομίες ποὺ ἔκανε.

Ὁ Ἡρώδης συνέλαβε τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν ἔκλεισε σὲ μιὰ σκοτεινὴ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ ὑγρὴ φυλακή, γιὰ νὰ γλιτώση ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν κακῶν του πράξεων, ἀλλὰ καὶ γιατὶ φοβόταν μήπως ὁ Πρόδρομος ἐκμεταλλευτῆ τὴ μεγάλη ἀγάπη τοῦ λαοῦ ἐναντίον του.

Ἡ σύλληψη τοῦ Προδρόμου ἀνάγκασε τὸ Χριστὸ ν' ἀφήση τὴν Ἰουδαία καὶ νὰ πάη στὴ Γαλιλαία.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. δ', 12 - 17).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ὁ Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν,

καί, καταλιπὼν τὴν Ναζαρέτ, ἐλθὼν κατώκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ,

ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου λέγοντος.

Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα, καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν καὶ λέγειν· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ σὰν ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς πὼς συνέλαβαν τὸν Ἰωάννη ἔφυγε στὴ Γαλιλαία.

καὶ ἀφήνοντας τὴ Ναζαρὲτ ἐπῆγε καὶ κατοίκησε στὴν Καπερναούμ, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ λίμνη, στὰ σύνορα τοῦ Ζαβουλὼν καὶ τοῦ Νεφθαλείμ.

Γιὰ νὰ ἀληθέψη τὶ εἰπωμένο διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαΐα ποὺ ἔλεγε:

Ἐσὺ γῆ τοῦ Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ, ποὺ εἶσαι στὸ δρόμο τῆς λίμνης, πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ἐσὺ Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ποὺ καθόταν στὸ σκοτάδι εἶδε μεγάλο φῶς καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἦταν καθισμένοι σὲ τόπο καὶ σκιὰ θανάτου, φῶς ἀνέτειλε.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ κηρύττη καὶ νὰ λέγη: Μετανοεῖτε γιατὶ πλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ρητό: «Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

ΟΜΙΛΙΑ

Στὶς πράσινες ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ, ποὺ ὁρμητικὰ κυλοῦσε πρὸς τὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδας κι ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Νεκρὰ Θάλασσα, ζοῦσε ἀσκητικὰ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος.

Ἀντηχοῦσαν οἱ ρεματιὲς ἀπὸ τὴ βροντερὴ φωνὴ τοῦ κυρήγματός του κι ἔτρεχαν οἱ ἄνθρωποι κοντά του, γιὰ νὰ ἐξομολογηθοῦν καὶ νὰ βαφτιστοῦν ἔπειτα στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη, διώχνοντας ἔτσι κάθε ἁμαρτία

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀπὸ πάνω τους. Λογῆς λογῆς εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας πήγαιναν. Καὶ Ἱεροσολυμίτες «πρωτευουσιάνοι» καὶ γραμματισμένοι Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι καὶ στρατιῶτες καὶ τελῶνες καὶ ἁπλοϊκοὶ χωριάτες. Ὅλοι ὅσοι ἔνιωθαν καταθλιπτικὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας καὶ ζητοῦσαν νὰ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμά της.

Ἐγὼ σᾶς βαφτίζω μὲ νερό, ἔλεγε. Ἔρχεται ὅμως ὁ δυνατότερός μου ποὺ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε τὰ λουριὰ τῶν σανταλιῶν του νὰ λύσω. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαφτίση μὲ Πνεῦμα ἅγιο καὶ φωτιά, ποὺ καθαρίζει καὶ ἐξαγνίζει τὶς ἁμαρτίες.

Ἔτσι ἑτοίμαζε τὸ δρόμο τοῦ Λυτρωτῆ ὁ Ἰωάννης, ὁ μεγάλος καὶ τελευταῖος προφήτης τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ὅταν συνελήφθη ὁ Πρόδρομος καὶ ἔσβησε ἡ σθεναρὴ φωνή του καὶ δὲν ἀντηχοῦσε πιὰ στὰ φαράγγια καὶ τὶς κοιλάδες τοῦ Ἰορδάνη, ἄρχισε, λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, τὸ κήρυγμά του ὁ Χριστός.

Ἀπὸ τὴν «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν», ἀπὸ τὴ χώρα ποὺ κατοικοῦσαν καὶ πολλοὶ ἐθνικοί, κάνει ἔναρξη τοῦ κοσμοσωτήριου κηρύγματος ὁ Κύριος. Ὁ λαὸς ποὺ ἦταν βυθισμένος στὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, εἶδε φῶς μέγα.

Σὰν ἀστέρας πρώτου μεγέθους λάμπει στὸ στερέωμα τῆς ἀνθρωπότητας ὁ Χριστὸς καὶ μὲ τὴ διδασκαλία του σκορπίζει παντοῦ φῶς. «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου», λέγει ὁ ἴδιος στὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο.

Τέτοια εὐγενικιὰ μορφὴ δὲν εἶχε δῆ ὡς τότε ἡ ἀνθρωπότητα. Τέτοια γλυκιὰ φωνή, ποὺ συναρπάζει καὶ σαγηνεύει, δὲν εἶχε ἀκουστῆ ὡς τότε. Τέτοια διδασκαλία οὔτε οἱ Προφῆτες εἶχαν πῆ οὔτε οἱ φιλόσοφοι εἶχαν διδάξει. Εἶναι διδασκαλία ποὺ μόνο τὸ στόμα ἑνὸς ἀληθινοῦ Θεοῦ μποροῦσε νὰ πῆ.

Ὁ Κύριος ἀρχίζει τὴ διδασκαλία του μὲ τὴ γνώριμη στοὺς τόπους ἐκείνους ἀπὸ τὸν Πρόδρομο προτροπή: «Μετανοεῖτε, γιατὶ πλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο γνώρισμα γιὰ τὴ λύτρωση: ἡ μετάνοια. Ζητεῖ ὁ Κύριος ν' ἀναγνωρίσωμε πρῶτα τὰ σφάλματά μας καὶ ὕστερα νὰ μετανοήσωμε. Ὅλοι μας σφάλλομε. Τὸ ζήτημα εἶναι ποιὸς θὰ κάμη τὸ λιγότερα σφάλματα καὶ θὰ ἔχη ἔπειτα τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη νὰ τ' ἀναγνωρίση καὶ νὰ ζητήση μὲ ὅλη του τὴν καρδιὰ τὴ συγχώρεση.

Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ ποῦμε τὰ σφάλματά μας. Μόνο ἡ ἀπόκρυψη τῶν σφαλμάτων πρέπει νὰ μᾶς κάνη νὰ ντρεπόμαστε.

Ἡ εἰλικρίνεια εἶναι μιὰ ἀρετὴ σπουδαία, ἀληθινὸ στολίδι τοῦ ἀνθρώ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

που ποὺ τὴν ἔχει. Ὁ εἰλικρινής, πάντοτε ἀγαπιέται καὶ ἐκτιμιέται καὶ κατέχει μιὰ διαλεχτὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς φίλους καὶ στὴν κοινωνία ποὺ ζῆ.

Εἰλικρινὴς καὶ ἀληθινὴ μετάνοια, εἶναι ἔργο θεάρεστο. Εἶναι θεάρεστο ἔργο καὶ ἡ προσπάθεια νὰ μὴ ξαναπέσωμε στὸ ἴδιο σφάλμα. «Τὸ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ» ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας. Δηλαδή, τὸ νὰ πέφτη κανεὶς στὸ ἴδιο σφάλμα δυὸ φορές, δείχνει πὼς εἶναι ἄνθρωπος ἄμυαλος.

Εἶναι ἕνας ἀγώνας σκληρός, ποὺ μόνο μὲ τὴν ὑπομονὴ μπορεῖ νὰ κερδηθῆ. Ἀνταμοιβή μας, ἡ χαρὰ ποὺ νιώθει κανεὶς σὰν μπορέση νὰ φέρη σὲ καλὸ τέλος ἕνα δύσκολο ἔργο.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Ἑβραῖοι θεωροῦσαν τὴ λέπρα κατάρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποτέλεσμα τιμωρίας γιὰ μιὰ πολὺ ἁμαρτωλὴ ζωή. Ὁ μωσαϊκὸς νόμος ἦταν αὐστηρὸς καὶ ἀπαγόρευε κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ λεπριασμένο. Γι' αὐτὸ οἱ πατριῶτες του καὶ οἱ συγγενεῖς τὸν ἔδιωχναν καὶ τὸν ἀπόφευγαν μὲ ἀηδία. Ὅλοι τὸν περιφρονοῦσαν σὰν καταραμένο ἀπὸ τὸ Θεό. Οἱ Ραββίνοι τοῦ ἔριχναν πέτρες, γιὰ νὰ τὸν διώξουν μακριά. Οἱ λεπροὶ ζοῦσαν μιὰ ζωὴ μαρτυρική. Δὲν ἦταν ἡ φοβερὴ ἀρρώστια ποὺ τοὺς βασάνιζε, ἀλλὰ καὶ ἡ περιφρόνηση τοῦ κόσμου.

Γιὰ νὰ γιατρευτῆ ἕνας λεπρός, ἔπρεπε νὰ περάση, σύμφωνα μὲ τὸ μωσαϊκὸ νόμο, ἀπὸ πολλὲς θρησκευτικὲς τελετὲς ποὺ γίνονταν ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς πόλης. Στοὺς ἱερεῖς ποὺ ἔκαναν τὸν καθαρισμό, ἔδιναν πολλὰ καὶ πλούσια δῶρα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πὼς ὁ ἄρρωστος δὲ γινόταν καλά, γιατὶ ἡ ἀρρώστια εἶναι ἀθεράπευτη. Ἂν τύχαινε νὰ εἶναι ἐλαφρῆς μορφῆς, πράγμα σπάνιο καὶ ὑποχωροῦσε, τότε γιὰ νὰ γίνη δεκτὸς ὁ ἄρρωστος πάλι στοὺς δικούς του καὶ στὴν κοινωνία, ἔπρεπε νὰ πάρη πιστοποιητικὸ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὅτι γιατρεύτηκε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιζ', 12 - 19).

Κείμενον	Ἐξήγηση
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἴς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν.	Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ μπαίνοντας ὁ Ἰησοῦς σ' ἕνα χωριό, ἀπάντησε δέκα ἀνθρώπους λεπροὺς ποὺ στάθηκαν ἀπὸ μακριά.
Καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνήν, λέγοντες· Ἰησοῦ Ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.	Κι εἶπαν μὲ δυνατὴ φωνὴ «Ἰησοῦ Κύριε, συμπόνεσέ μας».
Καὶ ἰδὼν, εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν.	Καὶ σὰν τοὺς εἶδε εἶπε. «Πηγαίνετε καὶ δεῖξτε τὸν ἑαυτό σας στοὺς παπάδες». Καὶ συνέβηκε ἐνῶ πήγαιναν καθαρίστηκαν.
Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν.	Κι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σὰν εἶδε πὼς γιατρεύτηκε, γύρισε, μὲ φωνὴ μεγάλη δοξάζοντας τὸ Θεό.
Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρείτης.	Κι ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο κοντὰ στὰ πόδια του καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε. Κι αὐτὸς ἦταν Σαμαρείτης.
Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;	Κι ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε κι εἶπε. Δὲν καθαρίστηκαν κι οἱ δέκα; ποῦ εἶναι οἱ ἐννέα;
Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;	Δὲ βρέθηκαν ἄλλοι νὰ γυρίσουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεό, παρὰ αὐτὸς ὁ ξένος;
Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.	Καὶ τοῦ εἶπε. Σήκω καὶ πήγαινε, ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε.

Ρητό: «Ἀναστὰς πορεύου, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

ΟΜΙΛΙΑ

Πόσον καιρὸ παραφύλαγαν τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα νὰ περάση ἀπὸ τὸ μέρος τους ὁ Χριστός, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ τὰ θεραπεύση! Σπάνια περνοῦσε ἀπὸ τὸ μέρος τους ὁ Χριστός. Τώρα πηγαίνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα, λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ περνώντας μέσα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια καὶ τὴ Γαλιλαία σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι ἀπάντησε δέκα λεπρούς. Τί χαρὰ ἔνιωσαν, σὰν εἶδαν νὰ περνάη ἀπ' ἐκεῖ ὁ Κύριος. Εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὴν καλοσύνη ποὺ ἔδειχνε στοὺς δυστυχισμένους καὶ τὴ βοήθεια ποὺ τοὺς ἔδινε! Τοῦτος ὁ Ἑβραῖος δὲν ἦταν σὰν τοὺς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἄλλους. Ἔκανε καλοσύνες καὶ τὸ Σάββατο ἀκόμη! Ἀνάσταινε καὶ νεκροὺς κι ἔκανε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης νὰ τὸν ὑπακούουν. Καὶ στὴ θάλασσα ἀκόμη περπατοῦσε καὶ τὴν τρικυμία κατέπαυε καὶ τὰ δίχτυα γέμιζαν ψάρια, σὰν τὰ εὐλογοῦσε. Εἶχαν μαθευτῆ αὐτὰ καὶ στὴ χώρα τους, ἀλλὰ καὶ στὴ χώρα ποὺ βρισκόταν πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ὡς τὴν ἔρημο. Οἱ δυστυχισμένοι καὶ ὅσοι ὑπόφεραν, τὰ μάθαιναν καλύτερα.

Ἀγνάντεψαν μακριὰ στὸ δρόμο κόσμο ἀρκετὸν νὰ ἔρχεται. Πράγμα ἀσυνήθιστο γιὰ τὸ μικρό τους χωριό. Τί συμβαίνει; Ἀπὸ πολὺ μακριὰ ρωτοῦσαν τοὺς διαβάτες νὰ μάθουν, ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ ποὺ ἔρχονταν. Δὲν τολμοῦσαν νὰ πλησιάσουν οἱ καταραμένοι. Ἦταν τόσο μεγάλες οἱ πληγές τους καὶ μύρισαν τόσο βαριά! Τό ἤξεραν πῶς προκαλοῦσαν τὴν ἀηδία τοῦ κόσμου καὶ προσπαθοῦσαν ἀπὸ πολὺ μακριὰ νὰ συνεννοοῦνται μαζί του.

Τοὺς εἶπαν, πῶς περνάει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητές του τοὺς δώδεκα καὶ τοὺς ἑβδομήκοντα καὶ πηγαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα.

Τί χαρὰ ποὺ ἔνιωσαν! Τρέλα τοὺς ἔπιασε. Οἱ δυστυχισμένοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι λησμόνησαν γιὰ λίγο καὶ πόνους καὶ βάσανα καὶ ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἀπὸ μακριά: Ἰησοῦ, Διδάσκαλε, λυπήσου μας,

Καὶ ποιὸς δὲν τοὺς λυπόταν ὅσες φορὲς ζητοῦσαν βοήθεια! Τί μποροῦσαν ὅμως νὰ τοὺς κάνουν οἱ ἄνθρωποι;

Τώρα περνοῦσε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ὑποτάσσονται σ' αὐτὸν καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης. Δὲν μποροῦσε νὰ μὴ τοὺς λυπηθῆ. Φωνάζουν μὲ ὅση δύναμη εἶχαν καὶ ἡ φωνή τους βγαίνει βραχνὴ κι ἀπόκοσμη ἀπὸ τὴ φοβερή τους ἀρρώστια.

Ὁ Χριστὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς ἔστειλε στοὺς ἱερεῖς. Ὅλοι τους θεραπεύτηκαν. Ὅλοι τους γίνηκαν καλὰ στὸ δρόμο ποὺ πήγαιναν πρὸς τοὺς ἱερεῖς. Κλαῖνε ἀπ' τὴ χαρά τους. Τρέχουν τώρα. Μποροῦν νὰ τρέξουν. Τὰ πόδια τους ἔχουν σάρκες καὶ δύναμη βγαίνει ἀπὸ μέσα τους, ποὺ τοὺς σπρώχνει νὰ φτάσουν γρήγορα γιὰ νὰ πάρουν τὸ ποθούμενο πιστοποιητικό.

Κρατώντας μὲ συγκίνηση τὸ χαρτί, ποὺ τοὺς ἔδινε δικαίωμα ν' ἀνταμωθοῦνε μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἔτρεχαν πρὸς τὰ σπίτια τους, πρὸς τοὺς δικούς των. Λησμόνησαν νὰ γυρίσουν στὸν εὐεργέτη καὶ σωτήρα τους, νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ τοὺς ἔκανε. Μόνο ἕνας γύρισε, λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρείτης. Ναί, Σαμαρείτης. Ἄνθρωπος, ποὺ ὅπως εἴπαμε καὶ ἄλλη φορά, θεωροῦνταν ἀπ' τοὺς Ἑβραίους ἁμαρτωλός, ἀπολίτιστος, κατώτερος στὰ αἰσθήματα πρὸς τοὺς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ Θεό. Τί ὡραία σύμπτωση! Ἕνα ἀκόμη μάθημα στὴν ἐκλεκτὴ φυλὴ τοῦ Ἰσραήλ, ποὺ εἶχε εὐλογηθῆ ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπὸ τοὺς γενάρχες ἀκόμα, τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ.

Πόσο ὡραία πράξη εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη. Γεμίζει χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση κι ἐκεῖνον ποὺ κάνει τὴν καλὴ πράξη, ἀλλὰ κι ἐκεῖνον ποὺ εὐεργετεῖται ἀπὸ τὴν καλὴ πράξη. Καὶ ξέρει νὰ τὴν ἀνταποδώση ὁ Σαμαρείτης. Πέφτει στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἀγκαλιάζει καὶ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα μένει στὴ στάση αὐτὴ ἀμίλητος. Ἡ συγκίνηση, ἡ χαρά, ἡ εὐγνωμοσύνη, ὅλα μαζί, τοῦ κρατοῦν δεμένη τὴ γλώσσα. Ξεσπάει ἐπὶ τέλους σὲ κλάματα καὶ φιλάει τὰ πόδια τοῦ εὐεργέτη του.

Ὁ Χριστὸς σκύβει, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν σηκώνει καὶ τοῦ λέγει: «Ἀναστὰς πορεύου, ἡ πίστη σου σέσωκέ σε». Τί ἀνταπόδοση τῆς εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τί θεϊκὴ πληρωμὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ξέρει νὰ πληρώνη ὁ Δοτήρας τῶν ἀγαθῶν. Στοὺς ἐννέα πρώτους χάρισε τὴ σωματική τους ὑγεία ἀπὸ φιλανθρωπία, ἐδῶ τοῦ χαρίζει καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς καὶ καταξιώνει τὸν εὐγνώμονα Σαμαρείτη τῆς οὐράνιας βασιλείας.

Μᾶς δίνει παράδειγμα ἀξιομίμητο ὁ καλός, ὁ εὐγενικός, ὁ εὐγνώμονας Σαμαρείτης. Δύσκολο δὲν εἶναι νὰ τὸ ἀκολουθήσωμε ὅσες φορὲς μᾶς παρουσιάζονται παρόμοιες πράξεις στὴ ζωή μας.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Ἀδερφοί, ἂν ζοῦμε, ἂν κινούμαστε, ἂν ἀναπνέωμε, ἂν μιλοῦμε, ἂν λογικευόμαστε, ἂν βλέπωμε τοὺς ἀγαπημένους μας ὑγιεῖς, ἂν στοργικὲς καρδιὲς χτυποῦν γιὰ μᾶς, ἂν ἀπολαμβάνωμε τὰ τωρινὰ ἀγαθά μας καὶ μ' εὐχαρίστηση δεχόμαστε τὰ μέλλοντα, ὅλα αὐτὰ τὰ χρωστοῦμε στὸ Θεό μας. Μὲ τί λοιπὸν θὰ ξεπληρώσωμε ἐμεῖς τὰ καλὰ ποὺ μᾶς ἔδωκε ὁ Θεός; Ἂν ζήσωμε βίο ἐνάρετο. Ἂν τιμήσωμε τὸ ὄνομά του μὲ καλὲς πράξεις. Ἂν δὲν εἴμαστε ἀχάριστοι οὔτε πρὸς τὸ Θεὸ οὔτε πρὸς τοὺς γονεῖς μας οὔτε πρὸς τοὺς διδασκάλους μας οὔτε πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ κυβερνῆτες μας».

(Ἀπὸ τὶς Πρακτικὲς ὁμιλίες Κ. Ν. Καλλινίκου).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΝΕΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος δίδασκε ἀπὸ τὸ πρωί. Χιλιάδες κόσμου τὸν ἄκουαν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀποσύρθηκαν τὰ πλήθη νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε καὶ ὁ Χριστὸς κατάκοπος ξαπλώθηκε στὸν ἴσκιο μιᾶς γέρικης ἐλιᾶς νὰ ξεκουραστῆ.

Πολλὲς μητέρες εἶχαν φέρει τὰ μικρὰ παιδάκια τους νὰ τὰ εὐλογήση ὁ Χριστὸς καὶ περίμεναν κάπου ἐκεῖ κοντά, γιατὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ διασχίσουν τὸ πλῆθος.

Μόλις εἶδαν πὼς ὁ Χριστὸς βρισκόταν μόνος του, πῆραν τὰ παιδιά τους καὶ βιαστικὰ βιαστικὰ προχώρησαν πρὸς τὴν ἐλιά. Οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἔτρεξαν νὰ τὶς σταματήσουν λέγοντας, πὼς ὁ Χριστὸς εἶναι κουρασμένος καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀνησυχήσουν.

Ὁ Χριστὸς ἀκούοντας τὶς φωνὲς ἀνασηκώθηκε καὶ βλέποντας τοὺς μαθητὲς νὰ ἐμποδίζουν τὶς γυναῖκες, τοὺς εἶπε: Ἀφῆστε τὰ παιδάκια νά 'ρθουν κοντά μου καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε, γιατὶ δική τους εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅποιος δὲ θὰ δεχτῆ σὰν παιδὶ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέσα δὲν πρόκειται νὰ μπῆ.

Τὰ παιδάκια τρέχοντας ἔφτασαν κοντὰ στὸν ἀγαπημένο τους Χριστό. Τί χαρὲς καὶ τί γέλια ἔκαναν μαζί του. Ἄλλα κάθισαν στὰ γόνατά του, ἄλλα στὰ πόδια του κι ἄλλα τὸν εἶχαν περικυκλώσει. Ἕνα ἕνα τὰ φιλοῦσε, τ' ἀγκάλιαζε καὶ χαϊδεύοντας τὰ μαλλάκια τους κουβέντιαζε μαζί τους μὲ πολλὴ ἀγάπη.

Οἱ μητέρες γύρω γύρω, χαίρονταν καὶ καμάρωναν τὰ παιδάκια τους, βλέποντάς τα νὰ μιλᾶνε μὲ τὸ Χριστὸ τόσο φιλικά.

—Κύριε, τόλμησαν νὰ τοῦ ποῦνε, σ' εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς δέχτηκες. Ξέρομε πόσο κουρασμένος εἶσαι, γιατὶ εἴμαστε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐδῶ. Δὲ θὰ σὲ ἀνησυχούσαμε, ἂν δὲν εἴχαμε τὰ παιδιὰ μαζί μας. Σ' εὐχαριστοῦμε.

Ὁ Χριστὸς χαμογελώντας εὐλόγησε καὶ τὶς μητέρες καὶ τὰ παιδιὰ καὶ γιὰ νὰ δείξη πόσο ἀγαποῦσε τὰ παιδιά, τὶς συνόδευσε σὲ ἀρκετὸ μέρος τοῦ δρόμου. Ὅταν γύρισε συνέχισε, τὴ διδασκαλία του. Τότε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παρουσιάστηκε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἕνας πλούσιος νέος καὶ τὸν ρώτησε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιη' 18 - 27).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

Τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἓν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.

Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γὰρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τὶς δύναται σωθῆναι;

Ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἕνας ἄνθρωπος ἦλθε στὸν Ἰησοῦ πειράζοντάς τον καὶ λέγοντας. Καλέ μου δάσκαλε, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω ζωὴ παντοτινή;

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, τί μὲ λὲς καλόν; Κανεὶς δὲν εἶναι καλὸς παρὰ ἕνας, ὁ Θεός.

Τὶς ἐντολὲς τὶς ξέρεις, μὴ μοιχεύῃς, μὴ σκοτώνῃς, μὴ κλέβῃς, μὴ ψευδομαρτυρᾶς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

Κι ἐκεῖνος εἶπε. Ὅλα αὐτὰ τὰ φύλαξα ἀπὸ μικρός.

Κι ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς αὐτὰ καὶ τοῦ εἶπε: Ἕνα σοῦ λείπει ἀκόμα· ὅλα ὅσα ἔχεις πούλησέ τα καὶ μοίρασέ τα στοὺς φτωχοὺς καὶ θὰ λάβῃς θησαυρὸ στὸν οὐρανὸ καὶ ἔλα ἀκολούθα με.

Κι ἐκεῖνος σὰν τ' ἄκουσε καταλυπήθηκε, γιατὶ ἦταν πολὺ πλούσιος.

Κι ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς πὼς λυπήθηκε εἶπε, πόσο δύσκολα ὅσοι ἔχουν τὰ πλούτη μπαίνουν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ!

Γιατὶ εὐκολώτερα θὰ περάσῃ καμήλα ἀπὸ τὸ μάτι βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Κι εἶπαν ὅσοι τ' ἄκουσαν. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθῇ;

Κι ἐκεῖνος εἶπε. Τ' ἀδύνατα στοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ στὸ Θεό.

Ρητο: «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΟΜΙΛΙΑ

Σπάνιες εἶναι οἱ ἐξαιρέσεις πλούσιων, ποὺ ἐπαινέθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο. Ὅλοι οἱ ἄλλοι δὲ βρῆκαν ἔλεος μπροστά του, γιατὶ κανένας δὲ ζοῦσε σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ Εὐαγγελίου.

Μιλώντας στὰ πλήθη, πάντοτε κατεδίκαζε τὴ μανία ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι νὰ μαζεύουν πλούτη καὶ νὰ κοιτάζουν πὼς νὰ κάμουν περισσότερα. Μὴ μαζεύετε ἔλεγε θησαυροὺς στὴ γῆ, ὅπου σάρακας καὶ σαπίλα καταστρέφουν τὸ καθετί, καὶ ὅπου κλέφτες τρυποῦν καὶ κλέβουν. Μαζεύετε πλούτη οὐράνια, ποὺ οὔτε σκουλήκι, οὔτε σαπίλα τὰ ἀφανίζει κι ὅπου κλέφτες δὲν τρυποῦν, οὔτε κλέβουν. Τοῦτα τὰ πλούτη λάμπουν πάντα καὶ χαρίζουν στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ θησαυρίζει τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ τὰ καλά. Τὸν ἀξιώνουν νὰ ζῆ στὸν παράδεισο κοντὰ στοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ, μέσα σὲ μιὰ αἰώνια εὐτυχία.

Σὲ μιὰ περικοπὴ ποὺ διαβάσαμε πιὸ μπροστά, μᾶς παρουσιάζει ὁ Χριστός μας ἕναν πλούσιο ποὺ ἤθελε νὰ ζήση ἐδῶ στὴ γῆ αἰώνια. Νὰ χαίρεται τὰ πλούτη του καὶ τοὺς θησαυρούς του, νὰ γλεντάη, νὰ σκορπίζη γιὰ τὴν εὐχαρίστηση τὴ δική του ὅσα θέλει. Νὰ βάζη στὶς ἀποθῆκες του ὅσα πιὸ πολλὰ προϊόντα μποροῦσε ἀπὸ τὶς πλούσιες ἐσοδεῖες του καὶ στὸ ταμεῖο του πιὸ πολλὰ χρήματα, πουλώντας σὲ τιμὲς μεγάλες τὰ προϊόντα του.

Σήμερα μᾶς παρουσιάζει ἕναν πλούσιο, ποὺ δὲ νοιάζονταν καὶ τόσο πολὺ γιὰ τὴν πρόσκαρη ζωή, παρὰ γιὰ τὴν αἰώνια. Τοῦτος φαίνεται πὼς ἦταν θρῆσκος. Κρατοῦσε ὅλες τὶς ἐντολὲς τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Μιὰ μιὰ τὶς ἀράδιασε στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μπροστὰ σὲ πολὺν ἄλλον κόσμο ποὺ ἄκουε τὴ διδασκαλία του. Νά ἕνας συμπατριώτης μας, ἔλεγαν οἱ ἄλλοι ποὺ τὸν ἄκουαν, ποὺ εἶναι πιστὸς καὶ καλὸς Ἑβραῖος. Τοῦτος χωρὶς ἄλλο, θὰ ἀμειφθῆ στὸν ἄλλο κόσμο καὶ θὰ βρίσκεται στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ πλούσιος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου περίμενε πὼς ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ ἔλεγε, μιὰ καὶ τήρησε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, πὼς ἡ πόρτα τοῦ παραδείσου θὰ τοῦ εἶναι ἀνοιγμένη διάπλατα ὅταν θὰ πεθάνη.

Μὲ ἁπλότητα ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: Εἶσαι ἀξιέπαινος, νέε μου γιὰ ὅ,τι ἔκαμες. Εἶσαι ἕνας πιστὸς τηρητὴς τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ πίστη χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρή. Γι᾽ αὐτό, γιὰ νὰ κληρονομήσης τὴν αἰώνια βασιλεία, τοῦτο μόνο σοῦ μένει ἀκόμη. Νὰ πουλήσης ὅλη σου τὴν περιουσία καὶ ὅσα πάρης νὰ τὰ δώσης στοὺς φτωχούς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Νὰ πουλήση τὴν περιουσία του καὶ νὰ τὴν μοιράση στοὺς φτωχούς; Μικρὸ πράγμα εἶναι αὐτὸ γιὰ τὸν πλούσιο; Νὰ χάση τὴν καλοπέραση, τὶς ἀνέσεις του, τοὺς ὑπηρέτες του, τὰ πλούσια φορέματα, τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, τὶς τιμὲς καὶ τὶς δόξες καὶ τὶς ὑποκλίσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι ἐξαιτίας τοῦ πλούτου του! Νὰ πάη κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ νὰ γυρίζη μὲ τὰ πόδια ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, αὐτὸς ποὺ σπάνια πατοῦσε τὸ πόδι του στὴ γῆ, γιατὶ τὸ πολυτελέστατο ἁμάξι του, μὲ τρία καλοθρεμμένα ἄλογα βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ του!

Δὲν εἶχε φανταστῆ ποτέ του πὼς ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ ζητοῦσε τέτοιο πράγμα. Τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ πέση στὴ φτώχεια ἀπὸ τὰ τόσα πλούτη ποὺ εἶχε. Ἦταν ἀλήθεια τόσο μεγάλη ἡ πτώση, ποὺ χρειαζόταν κι ἕναν πολὺ μεγάλον ἄνθρωπο, μὲ ψυχικὴ ἀνωτερότητα καὶ ἀνώτερο χρημάτων, γιὰ νὰ τὴν ὑποφέρη καὶ νὰ τὴν ὑπομείνη.

Δὲν μπόρεσε ν' ἀποχωριστῆ ὁ πλούσιος τῆς περικοπῆς μας τὸν πλοῦτο του. Δὲ θέλησε νὰ χάση τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ γιὰ νὰ ἀπολαύση τὰ αἰώνια. Ἐκέρδισε τὶς ἀνέσεις του στὴ γῆ καὶ τὶς ἔχασε ἀπὸ τὸν οὐρανό. Προτίμησε τὰ διάφορα ποτὰ στὰ πλούσια τραπέζια του κι ἔχασε καὶ τὴν σταγόνα τοῦ νεροῦ ποὺ θὰ ζητήση ἐκεῖ ἐπάνω ἡ φλογισμένη γλώσσα του. Ἐκέρδισε μιὰ ζωὴ πρόσκαιρη καὶ ἔχασε μιὰ αἰώνια.

Ὦ πλοῦτε, πόσο καλὰ κρατᾶς δεμένους κοντά σου ὅσους σὲ ἔχουν. Μεγάλη ἡ δύναμή σου. Εἶσαι παντοδύναμος. Ὅλες τὶς αἰσθήσεις τὶς νεκρώνεις. Σέρνεις ἄβουλους κοντά σου αὐτοὺς ποὺ σὲ ἔχουν, σκληραίνεις τὴν καρδιά τους, τοὺς κάνεις ἀνάλγητους. Δὲ βλέπουν τὴ δυστυχία, τὴ στέρηση, τὴ φτώχεια. Βλέπουν μόνο πὼς νὰ σὲ αὐξήσουν, γιὰ νὰ τοὺς τυραννᾶς βασανιστικὰ καὶ νὰ τοὺς σέρνης πρὸς τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν καταστροφή, πρὸς τὴν αἰώνια καταδίκη.

Γιατί, «Τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπον ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΙΧΩ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη. Ἀπ' ἐκεῖ πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν ἁγία πόλη τῆς Ἱερουσαλήμ. Θὰ περνοῦσε πρῶτα ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ. Πλησίαζε τὸ Πάσχα καὶ πλήθη πολλὰ κόσμου ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἰουδαίας πήγαιναν στὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ τὸ γιορτάσουν.

Ἡ Ἱεριχὼ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες καὶ ὄμορφες πόλεις τῆς Ἰουδαίας. Ἴσως ἡ ὀμορφότερη ἀπ' ὅλες.

Νερὰ γάργαρα καὶ ποταμάκια πολλὰ πότιζαν τὴν ὡραία πόλη. Χουρμαδιὲς μὲ λογῆς λογῆς ὀπωροφόρα δέντρα τὴν παρουσίαζαν σὰν ἕνα μεγάλο καὶ ἀπέραντο περιβόλι. Ὄνομα καὶ πράγμα Ἱεριχώ, γιατί στὴν ἑβραϊκὴ γλώσσα ἡ λέξη θὰ πῆ ἀρωματισμένη, μοσχοβολημένη. Οἱ κάτοικοι ἦταν πλούσιοι καὶ ἔμεναν ἐκεῖ πολλοὶ ἀνώτεροι κληρικοὶ καὶ τελῶνες.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ ιη', 35 - 43).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐγένετο ἐν τῷ ἐγγίζειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχὼ τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο.

Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.

Καὶ ἐβόησε λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με.

Καὶ οἱ παράγοντες ἐπετίμων αὐτῷ, ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με.

Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ συνέβη, ὅταν πλησίαζε ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχώ, ἕνας τυφλὸς καθόταν κοντὰ στὸ δρόμο καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Καὶ σὰν κατάλαβε ὅτι κόσμος πολὺς περνοῦσε, ρωτοῦσε τί τάχα νὰ συμβαίνη. Καὶ τὸν πληροφόρησαν πὼς περνάει ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Κι ἔβαλε τὶς φωνὲς καὶ εἶπε, Ἰησοῦ, γιὲ τοῦ Δαβίδ, σπλαχνίσου με.

Κι αὐτοὶ ποὺ περπατοῦσαν μπροστὰ τὸν μάλωναν νὰ σωπάση· μὰ αὐτὸς πολὺ περισσότερο φώναζε· γιὲ τοῦ Δαβίδ, εὐσπλαχνίσου με.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν· ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων·

τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδών, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

Καὶ στάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ διέταξε νὰ τὸν πᾶνε κοντά του. Κι ὅταν ἦρθε, τὸν ρώτησε λέγοντας:

Τί θέλεις· νὰ σοῦ κάνω; Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Κύριε, νὰ ξαναδῶ.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· νὰ ξαναδῆς· ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε.

Κι εἶδε ἀμέσως καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε δοξάζοντας τὸ Θεό.

Κι ὅλος ὁ λαὸς σὰν εἶδε τὸ θαῦμα δόξασε τὸ Θεό.

Ρητό: «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι. πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».

ΟΜΙΛΙΑ

Βαρτιμαῖος εἶναι τ' ὄνομά του κι ἔχει στὸ φῶς του μαύρη σκέπη, εἶναι τυφλός, δὲ βλέπει. Καθισμένος στὴ συνηθισμένη του γωνιά, ἔχει ἁπλωμένο τὸ ἀδύνατο χεράκι του ζητώντας ἐλεημοσύνη. Εἶναι κοντὰ στὴν κεντρικὴ εἴσοδο τῆς Ἱεριχώ. Ἀκούει κίνηση μεγάλη σήμερα, ἀσυνήθιστη. Ἄνθρωποι πολλοὶ περνοῦν. Δὲν ἀκούγεται ποδοβολητὸ ἁλόγων. Χαρούμενες εἶναι οἱ φωνὲς ὅλων. Ἀκούγονται καὶ φωνὲς παιδιῶν καὶ μακρόσυρτες βραχνὲς φωνὲς γερόντων.

—Ἄνοιξε τὰ πόδια σου παπποῦ γιὰ νὰ πιάσωμε καλὴ θέση. Εἶναι μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία σήμερα ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴ χάσωμε. Κάπου κάπου ἀκούγεται καὶ καμιὰ πονεμένη φωνὴ ἀρρώστου.

Βουΐζει ὁ τόπος σὰ μελίσσι ποὺ τρέχει στὴ δουλειὰ πάνω στὴ μεγάλη ἀνθοφορία τῆς ἀνοιξιάτικης μέρας.

Θυμᾶται καλὰ ὁ τυφλός. Σήμερα δὲν εἶναι ἡ μέρα τῆς βδομαδιάτικης ἀγορᾶς. Ἐξάλλου καταλαβαίνει πὼς τοῦτος ὁ κόσμος βγαίνει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν πόλη. Καὶ τρέχει. Θεέ μου πῶς τρέχει!

Τὸ χέρι του γέμισε σήμερα νομίσματα. Ἡ παρακλητικὴ φωνή του χάνεται μέσα στὶς τόσες φωνὲς καὶ ὅμως δὲν προφταίνει νὰ μαζεύη χρήματα.

Τί μέρα εἶναι σήμερα ποὺ οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων ἄνοιξαν καὶ βλέπουν τὸν ἀνθρώπινο πόνο, τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία! Ἔτσι συλλογιζόταν ὁ τυφλός, ποὺ ἄκουγε ὅλον τοῦτον τὸν κόσμο νὰ περνᾶ καὶ νὰ τὸν ἐλεῆ.

Ρωτοῦσε νὰ μάθη τί συμβαίνει, μὰ τόση ἦταν ἡ βία τοῦ κόσμου, ποὺ δὲ στεκόταν κανεὶς νὰ τοῦ ἀπαντήση.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κάποιος τοῦ εἶπε πὼς ἔρχεται στὴν πόλη τους σήμερα Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καὶ βγαίνουν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν.

Ὦ θεέ μου! εἶπε μέσα του ὁ τυφλός, ἀναστενάζοντας βαθιά. Κάνε νὰ ἀκούση τὴν παράκλησή μου καθὼς θὰ περνάη ἀπ' ἐδῶ ὁ Υἱὸς τοῦ Δαβίδ! Εἶχε ἀκούσει κι αὐτὸς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεραπευτῆ.

Ἀπ' τὸ μεγάλο του φόβο, μήπως δὲν ἀκουστῆ μέσα στὴν πολυάνθρωπη καὶ πολυθόρυβη ἐκείνη σύναξη, ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατά, μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς του.

«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με!»

Τὸν μάλωναν οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦ σύσταιναν νὰ φωνάζη σιγότερα, μὰ αὐτὸς φώναζε ἀκόμη πιὸ δυνατά:

«Υἱὲ Δαβίδ, ἐλέησόν με!»

Ἦταν τόσος μεγάλος ὁ πόνος ποὺ τὸ αἰώνιο σκοτάδι τοῦ ἔφερνε, ὥστε δὲν ἄκουε κανέναν. Ὅλοι εἶχαν τὸ φῶς τῶν ματιῶν τους κι ἔβλεπαν τὸν ὡραῖο ἥλιο, ποὺ αὐτὸς μόνο τὴ ζεστασιά του αἰσθανόταν. Ὅλοι ἔβλεπαν τὸ ὄμορφο χρῶμα τῶν λουλουδιῶν κι αὐτὸς μόνο τὴ μυρουδιά τους ἀπολάμβανε. Ὅλοι βάδιζαν κι ἔτρεχαν χαρούμενοι κι αὐτὸς ψάχνοντας, ὅλος προχοχή, ἔσερνε τὰ βήματά του. Ὅλοι ἀπολάμβαναν τὸ ἀχνιστὸ φαγητό, τὰ φροῦτα μὲ τὰ ὄμορφα χρώματα, ποὺ ἡ φύση τὰ στόλισε ἐξεπίτηδες γιὰ νὰ εἶναι πιὸ λαχταριστὰ κι αὐτὸς μόνο τὴ γεύση τους δοκίμαζε.

Ποιός μποροῦσε νὰ καταλάβη τὸ δράμα τῆς ψυχῆς του! Μόνο ἕνας Θεός, ποὺ ἔπλασε τὸν κόσμο μὲ τόση σοφία, μποροῦσε νὰ μπῆ στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του καὶ νὰ τὸν συμπονέση. Καὶ ὁ Θεὸς βρισκόταν τώρα κοντά του. Ὤ! ἂς ἦταν νὰ 'βλεπε τὴν ὡραία του μορφή. Ἔχει ἀκούσει νὰ λένε πολλὰ γιὰ τὸ γεμάτο καλοσύνη θεῖο του πρόσωπο!

Σταμάτησε ὁ Χριστὸς κοντά του καὶ μὲ μιᾶς σταμάτησαν καὶ οἱ φωνὲς καὶ τὰ βήματα. Ἡσυχία ἀπόλυτη βασιλεύει. Ἀκούγεται μονάχα τὸ ραβδὶ τοῦ τυφλοῦ καθὼς χτυπάει στὸν πλακόστρωτο δρόμο πλησιάζοντας τὸ Χριστό.

Ὄρθιος, σὲ στάση προσοχῆς, μπροστὰ στὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης.

—Τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; τοῦ λέγει ὁ Χριστός.

—Τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου θέλω νὰ μοῦ δώσης. Νὰ δῶ.

Ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὸν θεράπευσε. Ἀνάβλεψε, τοῦ εἶπε, «ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Κι ἀμέσως ἄνοιξαν τὰ μάτια κι ἔκπληκτα ἔβλεπαν τὸν κόσμο. Πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς κοίταζαν γεμάτα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

εὐγνωμοσύνη τὸν εὐεργέτη τους. Τί ὄμορφος ποὺ εἶναι ὁ κόσμος! «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», λέγει ὁ τυφλὸς καὶ φιλάει τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ.

Δοξάζουν τὸ Θεὸ καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶδαν τὸ μεγάλο θαῦμα καὶ ὑγραίνονται τὰ μάτια πολλῶν. Τώρα ὅλοι μαζὶ μπαίνουν στὴ μεγάλη πόλη τὴν Ἱεριχὼ ἀκολουθώντας τὸ Χριστὸ Στ' αὐτιὰ ὅλων χτυπᾶνε ἀκόμη σὰ γλυκόφθογγη μουσικὴ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «ἡ πίστη σου σέσωκέ σε».

Νὰ τὰ θαύματα, ποὺ κάνει ἡ πίστη. Τὴν ἀνάφερε πολλὲς φορὲς ὁ Θεάνθρωπος στὰ θαύματά του καὶ μᾶς τὴν παραδίδει σὰν τὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῶν μεγάλων ἔργων. Εἶναι ἡ ζύμη ποὺ ἔχει τὴ δύναμη νὰ ζυμώνη καὶ νὰ φουσκώνη ὅλο τὸ ζυμάρι. Μὲ τὴ δυνατὴ πίστη μπορεῖτε, μᾶς εἶπε, νὰ πῆτε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴ θέση της καὶ θὰ κινηθῆ. Δείχνει τὴν ἀκατανίκητη δύναμη τῆς μεγάλης πίστης. Πίστη ὅμως ἀνταμωμένη μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Μόνο ἡ πίστη αὐτὴ γεννάει σκέψεις σωστές, ἀληθινὲς καὶ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ πράξη ἀγαθοεργό, σὲ ἔργα χριστιανικὰ καὶ ἅγια, σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΖΑΚΧΑΙΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὅπως μᾶς λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, μιὰ μέρα πῆγαν στὸν Πρόδρομο γιὰ νὰ βαφτιστοῦν καὶ πολλοὶ τελῶνες. Ἅμα βαφτίστηκαν τὸν ρώτησαν: Διδάσκαλε, τί νὰ κάνωμε ὕστερα ἀπὸ τὸ βάφτισμα ποὺ μᾶς ἔδωσες; Ὁ Πρόδρομος τοὺς εἶπε: Τίποτα νὰ μὴν παίρνετε παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σᾶς εἶναι ὁρισμένο.

Τί ἦταν οἱ τελῶνες; Ὑπάλληλοι τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους ποὺ ἔργο εἶχαν νὰ μαζεύουν τοὺς φόρους ἀπὸ τὸ λαό. Δὲν ἦταν σπάνιες οἱ περιπτώσεις, ποὺ μὲ τὴν ἀφορμὴ τῶν φόρων, πίεζαν τὸ λαὸ αὐθαίρετα καὶ θησαύριζαν γιὰ λογαριασμό τους.

Οἱ Ἑβραῖοι τοὺς μισοῦσαν γιὰ δυὸ λόγους. Πρῶτα πρῶτα γιατί

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἦταν ὑπάλληλοι τῶν Ρωμαίων κατακτητῶν καὶ σὰν ἀρχηγό τους ἀναγνώριζαν μόνον τὸν Καίσαρα. Δεύτερο, γιατί τοὺς θεωροῦσαν ὅλους ἐκβιαστὲς καὶ κλέφτες, ἔστω κι ἂν ἦταν πολλοί τους τίμιοι καὶ ἠθικοί, ἁπλῶς καὶ μόνο γιατί μάζευαν τοὺς φόρους ποὺ τοὺς νόμιζαν ἄδικους καὶ δυσβάσταχτους.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιθ', 1 - 10).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχώ·

καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος,

καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι· καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

Καὶ προσδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι δι' ἐκείνης ἔμελλε διέρχεσθαι.

Καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν αὐτὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι, σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.

Καὶ σπεύσας κατέβη καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.

Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον, λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.

Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν,

εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραὰμ ἐστιν.

Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ.

Καὶ ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ στ' ὄνομά του λεγόταν Ζακχαῖος, κι ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ ἦταν πλούσιος,

ζητοῦσε νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ ποιός εἶναι, καὶ δεν μποροῦσε ἀπὸ τὸ πλῆθος, γιατί εἶχε ἀνάστημα κοντό.

Καὶ τρέχοντας ἐμπρός, ἀνέβηκε σὲ μιὰ συκομουριὰ γιὰ νὰ τὸν δῆ, γιατί ἐπρόκειτο νὰ περάση ἀπὸ ἐκεῖ.

Καὶ σὰν ἔφτασε στὸ μέρος, σήκωσε τὰ μάτια ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε, Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, πρέπει σήμερα νὰ μείνω σπίτι σου.

Καὶ κατέβηκε γρήγορα καὶ τὸν ὑποδέχτηκε μὲ χαρά.

Καὶ βλέποντάς τον, μουρμούριζαν ὅλοι κι ἔλεγαν πὼς μπῆκε σ' ἀνθρώπου ἁμαρτωλοῦ νὰ μείνη.

Κι ὁ Ζακχαῖος στάθηκε κι εἶπε στὸν Κύριο. Νά, τὰ μισά μου ὑπάρχοντα, Κύριε, τὰ δίνω σὲ φτωχούς, κι ἂν καταχράστηκα κανενὸς κάτι, τοῦ τὸ γυρίζω πίσω τετραπλάσιο.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, πὼς σήμερα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ἦρθε σωτηρία, γιατί εἶναι γιὸς κι αὐτὸς τοῦ Ἀβραάμ.

Γιατί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦρθε νὰ ζητήση καὶ νὰ σώση τὸ χαμένο (δηλ. τὸν ἁμαρτωλό).

Ρητό: «Οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΟΜΙΛΙΑ

«Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». Αὐτὰ τὰ λόγια πόσες φορὲς δὲν εἰπώθηκαν ἀπὸ τὸ θεϊκό σου στόμα, Χριστέ μου. Μέσα τους κρύβεται ὅλο τὸ νόημα τῆς ἀποστολῆς Σου στὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίδα ὅλου τοῦ κόσμου γιὰ τὴ σωτηρία του.

Ἄκουσες ὅμως λόγια πικρὰ καὶ διαμαρτυρίες σήμερα ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ σ' ἀκολουθοῦσε. Φίλοι κι ἐχθροί, δὲν μπόρεσαν νὰ σὲ νιώσουν, γιατί ὅλοι τους εἶναι ποτισμένοι ἀπὸ τὸ φυλετικὸ μίσος πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τελῶνες.

Ἴσως νὰ μὴν ἔχουν ἄδικο. Δὲ συγχωροῦσαν στοὺς ὁμοθρήσκους των νὰ γίνωνται ὄργανα τῶν κατακτητῶν Ρωμαίων. Ἂς τοὺς ἀναγνωρίσωμε πατριωτισμὸ σ' αὐτή τους τὴν πράξη. Ἡ καταδυνάστεψη, ἡ αὐθαιρεσία, ἡ ἁρπαχτικὴ μανία, γνωρίσματα ὅλων τῶν τελωνῶν, ἦταν πράξεις ποὺ ἔκαναν καὶ τὸν πιὸ ὑπομονετικὸ νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἦταν διαμαρτυρία ἐξ ἄλλου τῆς τίμιας ἐργασίας, τῆς σύμφωνης μὲ τὸ μωσαϊκὸ νόμῳ «ἐν τῷ ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου», ἐνάντια στὴν εὔκολη ἀπόκτηση τοῦ πλούτου καὶ μὲ ἄνομα μέσα.

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ σήμερα, Χριστέ μου, ποὺ φέρνεις στὸ δρόμο σου τελώνη. Ἡ ἀλάθητη ματιά σου ποὺ «ἐτάζει καρδίας καὶ νεφροὺς» ποὺ ξέρει νὰ μπαίνη ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ἀνακάλυψε κι ἄλλον ἄνθρωπο ἀνάμεσα στοὺς ἁμαρτωλοὺς τελῶνες ποὺ μποροῦσε νὰ σωθῆ. Τὸν Ἀπόστολο καὶ εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο.

«Ἀκολούθα με» ἦταν ἡ προσταγή σου. Κι ἐκεῖνος δὲν ἀρνήθηκε. Ἀπαρνήθηκε μάλιστα τὰ πάντα καὶ τελωνεῖο καὶ πλούτη καὶ καλοπέραση καὶ ἡσυχία καὶ τὴ μανία τοῦ κέρδους καὶ ἦρθε κοντά σου. Ἐζήτησες καὶ ἔσωσες τὸ ἀπολωλός!

Αὐτὴ ἦταν ἡ μεγάλη σου ἀποστολὴ ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς σου. Δὲ λησμόνησες τὸ ἀπολωλὸς κι ὅταν ἀκόμη σταυρωμένος στὸ Γολγθᾶ ἀνάμεσα στοὺς δύο κακούργους, πονοῦσες ἀπ' τὰ καρφιὰ ποὺ τὸ ἀνθρώπινο χέρι ἔμπηξε στὸ ἅγιο σῶμα σου. Ὅταν τὸ ἀγκάθινο στεφάνι μάτωνε τὸ θεῖο σου πρόσωπο κι ὁ ἀνθρώπινος συρφετὸς σὲ χλεύαζε καὶ σὲ κορόιδευε.

Σήμερα στὴν Ἱεριχώ, ἀφοῦ θεράπευσες τὸν τυφλὸ Βαρτιμαῖο, σαγήνεψες τὸν ἀρχιτελώνη Ζακχαῖο μὲ τὴ γλυκιά σου ματιά. Πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἔβλεπε ὁ ἁμαρτωλὸς αὐτός, τόση ἀγάπη σὲ μάτια ἀνθρώπου, τόση συμπάθεια. Ἦταν μαθημένος ἀπὸ τὴν περιφρονητικὴ καὶ γεμάτη μίσος

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ματιά, ποὺ τοῦ ἔριχνε ὁ κόσμος, σὰν τὸν ἔβλεπε νὰ περνάη.

Ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους, ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισσαίους, ἀπὸ τὶς 12 χιλιάδες ἱερεῖς, ποὺ ὅπως λένε εἶχε ἡ Ἱεριχώ, κανένας δὲ φάνηκε στὴν ὑποδοχή σου. Ἐξαίρεση ἔκαμε τοῦτος ὁ ἀρχιτελώνης, ὁ πάμπλουτος Ζακχαῖος.

Μαζὶ μὲ τὶς χιλιάδες τοῦ πλήθους ποὺ βγῆκε νὰ σὲ ὑποδεχτῆ, ἀνεβασμένος στὴ συκομουριὰ τοῦ δρόμου, δέχεται μὲ χαρὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ κάνεις νὰ πᾶς στὸ σπίτι του.

Πῶς κατέβηκε ὁ μικρόσωμος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ δέντρο! Σπρώχνοντας τὸ πλῆθος, ἔτρεχε μὲ χαρὰ στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ὅταν θὰ ἔφτανες.

Ἄνοιξε διάπλατα τὶς πόρτες τοῦ παλατιοῦ του, ὅπως ἄνοιξε καὶ τὴ σκληρόκαρδη καρδιά του. Πλημμύρισε ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ συμπόνια, ἀπὸ μετάνοια, ὁ σκληρὸς καὶ ἄδικος ἐφαρμοστής του ρωμαϊκοῦ νόμου.

Κι ἐκεῖ μπροστὰ στὸ πλῆθος ποὺ ἔτρεχε νὰ δῆ τὶ θ' ἀπογίνη, ὁ ἁμαρτωλὸς τελώνης μὲ δάκρυα στὰ μάτια σοῦ λέγει: «Νά, τὰ μισά μου ὑπάρχοντα τὰ δίνω στοὺς φτωχοὺς κι ἂν ἀπὸ κανένα καταχράστηκα κάτι, τετραπλάσιο τοῦ τὸ γυρίζω». Δὲν ἀκούει τὸ μωσαϊκὸ νόμο ποὺ ἔλεγε νὰ ἐπιστρέψη αὐτὸς ποὺ ἀδικεῖ τὸ πράγμα ποὺ πῆρε καὶ τὸ ἕνα πέμπτο γιὰ τόκο. Δίνει τετραπλάσια!

Ἄνοιξε ἀπὸ ἔκπληξη τὸ στόμα τὸ πλῆθος ποὺ σὲ ἀκολουθοῦσε καὶ διερωτήθηκε: Εἶναι στ' ἀλήθεια ὁ τελώνης ποὺ τὰ λέγει αὐτά;

Ναί, ὁ τελώνης. Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἔφερε στὸ δρόμο τῆς ἀλήθειας, ὁ παραπλανημένος γύρισε πάλι στοὺς κόλπους τῆς μεγάλης οἰκογένειας. Αὐτός, ὁ πιὸ ἀνάλγητος, ὁ πιὸ ἅρπαγας, ὁ πιὸ πλεονέκτης, μοιράζει μὲ ἀνοιχτὰ χέρια τὰ πλούτη του. Μετανοεῖ εἰλικρινὰ γιὰ ὅ,τι ἔκαμε καὶ παίρνει τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ συνεχίση τὴν ἁμαρτωλὴ ζωή του. Σήμερα ὁ ἀναμάρτητος τρώγει στὸ σπίτι του. Ἀπὸ σήμερα ὅλα ἀλλάζουν.

Μπῆκε μέσα του ὁ Χριστός. Καὶ Χριστὸς θὰ πῆ εὐλογία, ἀγάπη, συμπόνια, εὐσπλαχνία, ἐλεημοσύνη, δικαιοσύνη, ἀρετή, εἰρήνη, εὐτυχία. Χριστὸς θὰ πῆ σωτηρία σώματος καὶ ψυχῆς, γιατί εἶναι θεὸς ἀγάπης, ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ (ΜΑΤΘ.)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος σὰ θεράπευσε τὸν τυφλὸ τῆς Ἰεριχὼ καὶ ἔφαγε στὸ σπίτι τοῦ Ζακχαίου, ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μαθητές του καὶ πλῆθος πιστῶν ἀπὸ ὅλα τὰ γύρω μέρη. Νόμιζαν πὼς πηγαίνοντας στὴν Ἱερουσαλὴμ θὰ ἵδρυε τὴν ἐπίγεια βασιλεία του, ἐπειδὴ πίστευαν πὼς ἦταν ὁ Μεσσίας. Ὁ Μεσσίας ἦταν γιὰ τοὺς Ἑβραίους ὁ λυτρωτὴς τῆς φυλῆς τους. Θὰ ἔφτανε ὅταν θὰ ἦταν ὑποδουλωμένοι σὲ ξένους κατακτητὲς καὶ θὰ ἔφερνε στὸ λαό του μαζὶ μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν οὐράνια βασιλεία, δηλαδὴ ἀγάπη, δικαιοσύνη, εὐτυχία. Στὸ δρόμο οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Κυρίου συζητοῦσαν ἀναμεταξύ τους γιὰ τὰ ἀξιώματα καὶ τὶς πρωτοκαθεδρίες ποὺ θὰ ἔπαιρναν. Ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὴ συζήτηση καὶ μαζεύοντάς τους γύρω του, εἶπε τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. κε΄ 14 - 30).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

Καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἕν, ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν, καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως.

Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

Ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

Ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν ἀπελθών, ὤρυξεν ἐν τῇ γῇ καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ χρόνον πολὺν ἔρχεται ὁ Κύ-

Ἐξήγηση

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή. Ἕνας ἄνθρωπος ἀναχωρώντας στὰ ξένα ἐκάλεσε τοὺς δούλους του καὶ τοὺς παράδωσε τὰ ὑπάρχοντά του.

Καὶ ἔδωκε σ' ἄλλον πέντε τάλαντα καὶ σ' ἄλλον δυὸ καὶ σ' ἄλλον ἕνα, στὸν καθένα κατὰ τὴν ἀξία του καὶ ξενητεύτηκε ἀμέσως.

Ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὰ πέντε τάλαντα ἐπῆγε καὶ δούλεψε μ' αὐτὰ καὶ ἐκέρδισε ἄλλα πέντε.

Ἔτσι κι ὁ ἄλλος μὲ τὰ δυό, ἐκέρδισε κι αὐτὸς ἄλλα δύο.

Ὅμως ἐκεῖνος ποὺ ἔλαβε τὸ ἕνα πῆγε κι ἔσκαψε τὴ γῆ κι ἔθαψε τοῦ κυρίου του τὸ χρῆμα.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρὸ φτάνει

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ συναίρει μετ' αὐτῶν λόγον.

Καὶ προσελθὼν ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν προσήνεγκεν ἄλλα πέντε τάλαντα λέγων· Κύριε, πέντε τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα πέντε ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

Ἔφη αὐτῷ ὁ κύριος αὐτοῦ· εὖ, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα λαβών, εἶπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ἴδε ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς.

Ἔφη αὐτῷ ὁ Κύριος αὐτοῦ· εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Προσελθὼν δὲ καὶ ὁ τὸ ἓν τάλαντον εἰληφὼς εἶπε· Κύριε, ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας.

Καὶ φοβηθεὶς ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἴδε ἔχεις τὸ σόν.

Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτοῦ, εἶπεν αὐτῷ· πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ· ἤδεις, ὅτι θερίζω, ὅπου οὐκ ἔσπειρα καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα.

Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, καὶ ἐλθὼν ἐγὼ ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.

Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.

Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται καὶ περισσευθήσεται. ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος καὶ ὅ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

Καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

Ταῦτα λέγων ἐφώνει· ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω.

αὐτῶν τῶν δούλων ὁ κύριος καὶ λογαριάζεται μαζί τους.

Κι ἐκεῖνος ποὺ πῆρε τὰ πέντε τάλαντα ἦρθε κι ἔφερε ἄλλα πέντε τάλαντα καὶ λέγει στὸν κύριό του: Πέντε τάλαντα μοῦ παράδωσες, ἰδέ, κέρδισα ἄλλα πέντε.

Τοῦ εἶπε ὁ κύριός του, λαμπρά, καλέ μου δοῦλε καὶ πιστέ, σὲ λίγα ἦσουν πιστὸς σὲ πολλὰ θὰ σὲ διορίσω. Εἴσελθε στοῦ Κυρίου σου τὴ χαρά.

Καὶ ἦρθε καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὰ δυὸ τάλαντα καὶ εἶπε: Κύριε μοῦ παρέδωσες, δυὸ τάλαντα ἰδὲς ἐκέρδισα ἄλλα δυό.

Τοῦ εἶπε ὁ κύριός του, ὡραῖα καλέ μου δοῦλε καὶ πιστέ, σὲ λίγα ἦσουν πιστός, σὲ πολλὰ θὰ σὲ διορίσω. Εἴσελθε στοῦ Κυρίου σου τὴ χαρά.

Ὅταν πῆγε καὶ αὐτὸς ποὺ εἶχε λάβει τὸ ἕνα τάλαντο εἶπε: Κύριε σὲ ἤξευρα πὼς εἶσαι ἄνθρωπος σκληρός, ποὺ θερίζεις ὅπου δὲν ἔσπειρες καὶ μαζεύεις ὅπου δὲν ἐσκόρπισες.

Κι ἀπὸ τὸ φόβο πῆγα κι ἔθαψα τὸ τάλαντό σου μέσα στὴ γῆ. Ἰδοὺ ἔχεις τὸ δικό σου.

Κι ἀπάντησε ὁ Κύριός του καὶ τοῦ εἶπε. Δοῦλε κακὲ καὶ πονηρέ, ἤξευρες πὼς θερίζω ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔσπειρα καὶ μαζεύω ἀπ' ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐσκόρπισα.

Ἔπρεπε λοιπὸν τὸ χρῆμα μου νὰ τὸ καταθέσης στοὺς τραπεζίτες, κι ἐγὼ στὸ γυρισμὸ θὰ ἔπαιρνα μὲ τόκο τὸ δικό μου.

Πάρτε του λοιπὸν τὸ τάλαντο καὶ δῶστε το σὲ κεῖνον ποὺ ἔχει τὰ δέκα τάλαντα.

Γιατὶ σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει δοθῆ καὶ θὰ περισσέψη, ἀπ' ἐκεῖνον δὲ ποὺ δὲν ἔχει θὰ ἀφαιρεθῆ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει.

Καὶ τὸν κακὸ τὸ δοῦλο, βάλτε τον στὸ σκοτάδι τὸ πιὸ μακρινό· ἐκεῖ ποὺ θὰ εἶναι τὸ κλάψιμο καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν.

Λέγοντας αὐτὰ ἐφώναζε: Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιὰ ν' ἀκούη ἂς ἀκούη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ρητό: «Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου».

ΟΜΙΛΙΑ

Στὴ σημερινὴ περικοπὴ διαβάσαμε τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων. Τάλαντα εἶναι τὰ χαρίσματα ποὺ δίνει ὁ Θεὸς στοὺς ἀνθρώπους. Δὲ δίνει σὲ ὅλους τὰ ἴδια. Δίνει ὅμως σ' ὅλους τὴ δύναμη νὰ τ' αὐξήσουν καὶ μὲ τὴν ἐργασία τους ν' ἀνέλθουν, ν' ἀνεβοῦν πιὸ ψηλά, νὰ γίνουν εὐτυχισμένοι στὴ ζωή. Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἀνύψωσή του καὶ ἡ πτώση του. Ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ τὸ ποσὸ τῆς θελήσεως ποὺ θὰ καταβάλη, ἀπὸ τὴν ἐπιμονή του γιὰ νὰ ὑπερνικήση τὰ ἐμπόδια, ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία. Ὅσοι ἐργάστηκαν, λέγει τὸ Εὐαγγέλιο, αὔξησαν τὰ χαρίσματά τους καὶ δέχτηκαν τὴν εὐλογία τοῦ κυρίου των, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος, παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἐκεῖνος ποὺ ἔμεινε ἀργὸς καὶ δὲ φρόντισε ν' αὐξήση τὰ χαρίσματά του πῆρε τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἄξιζε μέσα στὸ σκοτάδι τὸ πιὸ βαθύ.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ πρωτοφανερώθηκε ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμο, πρώτη ἐντολὴ ποὺ πῆρε ἦταν ἡ ἐργασία, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ἀφοῦ ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο «τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔβαλε μέσα στὸν παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως γιὰ νὰ ἐργάζεται καὶ γιὰ νὰ τὸν φυλάγη».

Μέσα στὸν ὄμορφο παράδεισο οἱ πρωτόπλαστοι, ὅπως βλέπετε, δὲν ἔμεναν ἀργοί.

Δὲ δούλευαν βέβαια σκληρὰ καὶ κοπιαστικά, ἀλλὰ δούλευαν. Ἡ ἐργασία ἔγινε σκληρὴ μετὰ τὴν παρακοή. «Μὲ τὸν ἱδρώτα τοῦ προσώπου σας νὰ βγάζετε τὸ ψωμί σας», εἶπε ὁ Θεὸς στοὺς πρωτόπλαστους, ὅταν τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸν παράδεισο. Καὶ ἀπὸ τότε, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα ἐργάζεται. Δουλεύει ὁ ἐργάτης, δουλεύει ὁ ἐπιστήμονας, δουλεύει ὁ ἱερέας τοῦ Ὑψίστου, ὅλοι δουλεύουν, γιὰ νὰ ζήσουν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐημερία καὶ εὐτυχία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ὅ,τι καλὸ καὶ ὡραῖο βλέπετε σήμερα, βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἐφευρέσεις, ὁ πολιτισμός, εἶναι ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας. Χρόνια πολλὰ ἔμειναν σκυμμένοι πάνω στὰ ἐργαστήριά τους καὶ δούλεψαν σκληρά, ὅλοι ὅσοι εὐεργέτησαν τὴν ἀνθρωπότητα. Χωρὶς ἐργασία οὔτε τὸ καθημερινό μας ψωμὶ δὲν ἐξασφαλίζομε.

Δούλεψε κι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅταν μέσα σ' ἕξι μέρες ἔφτιαξε τὸν κόσμο. Δούλεψε κι ὁ ἱδρυτὴς τῆς θρησκείας μας ὁ Χριστός. Δὲ λογαριάζομε τὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τριάντα χρόνια ποὺ ἦταν κοντὰ στὸν Ἰωσὴφ καὶ ὅπως λέγει ἡ παράδοση ἐργάστηκε σὰν μαραγκός. Παίρνομε μόνο τρία χρόνια τῆς ζωῆς του, ἔτσι ὅπως τὰ παρουσιάζουν οἱ τέσσερεις εὐαγγελιστὲς στὰ Εὐαγγέλια καὶ θαυμάζομε τὴν ἐργατικότητά του.

Δὲ λογαριάζει τὸν κόπο, τὶς κακουχίες, τὶς ταλαιπωρίες, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὸν κατατρεγμὸ τῶν γραμματέων καὶ Φαρισσαίων καὶ πάντα ἐργάζεται, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. «Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρα ἐστί».

Συγκινητικὴ ἡ ἀφοσίωση στὴν ἐργασία. Νηστικὸς πολλὲς φορὲς ἐργαζόταν. Ὅταν μιὰ μέρα πῆγαν ἀπὸ ἐνδιαφέρον οἱ μαθητές του νὰ τὸν διακόψουν ἀπὸ τὴν ὁμιλία ποὺ ἔκαμε στὰ πλήθη, γιὰ νὰ φάγη, τοὺς εἶπε: «Φαγητὸ δικό μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα αὐτουνοῦ ποὺ μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον του». «Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον».

Τὸ παράδειγμά του ἀκολούθησαν πιστὰ οἱ μαθητὲς καὶ Ἀπόστολοι. Τοὺς βλέπομε νὰ τρέχουν στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης ἀκούραστα, γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μάλιστα δίνει μεγάλη ἀξία στὴν ἐργασία καὶ καταδικάζει μὲ αὐστηρὰ λόγια ὅλους ἐκείνους ποὺ τὴν ἀποφεύγουν λέγοντας: «Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μηδὲ ἐσθιέτω», δηλαδή: ἂν κανένας δὲ θέλη νὰ ἐργάζεται, δὲν πρέπει οὔτε νὰ τρώγη.

Ἐσεῖς τὰ παιδιά, ὅσο πηγαίνετε στὸ σχολεῖο, ἔχετε ὑποχρέωση νὰ μὴ φανῆτε κατώτερα στὴν ἐργασία ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Ἐκεῖνοι ἐργάζονται γιὰ νὰ σᾶς ἐξασφαλίσουν ὅλα τὰ μέσα ποὺ σᾶς χρειάζονται νὰ μεγαλώσετε καὶ νὰ μπορῆτε νὰ παρακολουθῆτε κάπως ἄνετα τὰ μαθήματά σας.

Ἐσεῖς ἐργάζεστε στὸ σχολεῖο μαθαίνοντας γράμματα καὶ στὸ σπίτι μὲ τὴ μελέτη τῶν μαθημάτων σας καὶ μὲ τὴν ἐκτέλεση ὅλων τῶν μαθητικῶν σας καθηκόντων, γιὰ νὰ πάρετε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια ποὺ θὰ σᾶς χρειαστοῦν γιὰ νὰ ἐργαστῆτε καὶ νὰ ἐπιτύχετε ἀργότερα στὴ ζωή σας.

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ γίνη σύγκριση τῆς δουλειᾶς σας μὲ τὴ δουλειὰ τῶν γονιῶν σας. Ἡ δουλειὰ τῶν γονιῶν σας εἶναι σκληρή, κοπιαστική. Ἡ δική σας εἶναι πιὸ ἄνετη καὶ ξεκούραστη.

Παιδιά. Ἀποφυγὴ τῆς ἐργασίας εἶναι παρακοὴ πρὸς τοὺς θείους νόμους. Ἀποφυγὴ τῆς ἐργασίας εἶναι σφάλμα βαρὺ καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό μας καὶ πρὸς τὴν κοινωνία.

Κάθε ἐργασία ἀπαιτεῖ κόπους καὶ θυσίες, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε πὼς «τὰ καλά, κόποις κτῶνται».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ (ΜΑΤΘ.)

ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Χριστὸς μιὰ μέρα ἦταν σὲ τραπέζι στὸ σπίτι ἑνὸς Φαρισαίου. Εἶχαν προσκληθῆ ἐκεῖ πολλοὶ ἄλλοι Φαρισαῖοι, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν πειράξουν.

Στὴ συζήτηση ποὺ γίνηκε, ὅταν τρώγανε, ὁ Χριστὸς ξεσκέπασε μὲ λόγια σκληρὰ τὴν ὑποκρισία τους.

Ὁ θυμός τους ἦταν μεγάλος καὶ σκέφτηκαν νὰ βροῦν τρόπον νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ Κύριος ἀναγκάστηκε τότε ν' ἀφήση γιὰ λίγο τὴν Ἰουδαία καὶ νὰ ταξιδέψη πρὸς τὰ ἄγνωστα μέρη τῆς Φοινίκης. Ἔνιωθε τὸν ἑαυτό του κουρασμένο καὶ ἤθελε νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ βρεθῆ μόνος μὲ τοὺς μαθητές του γιὰ νὰ τοὺς διδάξη τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. ιε', 21 - 28).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα ἐκραύγασεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε υἱὲ Δαβίδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.

Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον· καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἀπεστάλην, εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.

Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.

Ἐξήγηση

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε πρὸς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Καὶ νὰ μιὰ γυνὴ Χαναναία βγῆκε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σύνορα καὶ φώναζε λέγοντας: Ἐλέησέ με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαβίδ. Ἡ θυγατέρα μου δαμονίζεται φρικτά.

Κι ἐκεῖνος δὲν τῆς ἀποκρίθηκε λέξη. Καὶ πῆγαν οἱ μαθητές του κοντὰ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν λέγοντας: Διῶξε την γιατί φωνάζει ἀπὸ πίσω μας.

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: Δὲ στάλθηκα παρὰ στὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ γένους Ἰσραήλ.

Κι ἐκείνη πῆγε καὶ τὸν προσκύνησε λέγοντας: Κύριε, βοήθησέ με.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων σου καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

Ἡ δὲ εἶπε· ναί, Κύριε, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε: Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πάρης τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν σου καὶ νὰ τὸ ρίξης στοὺς σκύλους.

Κι αὐτὴ εἶπε: Ναί, Κύριε, καὶ τὰ σκυλιὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν κυρίων τους.

Τότε ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τῆς εἶπε: Γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστη, ἂς σοῦ γίνη αὐτὸ ποὺ θέλεις. Καὶ γιατρεύτηκε ἡ κόρη της ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα.

Ρητό: «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ἡμῖν, ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσετε ὑμῖν».

ΟΜΙΛΙΑ

Παιδιά μου.

Τολμηρὴ καὶ πρωτότυπη, σοφὴ καὶ ἀληθινὴ εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας. Ὅλα τὰ ἄλυτα μεγάλα προβλήματα ποὺ βασάνιζαν τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐξηγοῦνται μ' αὐτὴ καὶ παίρνουν τὴ λύση τους.

Ἐξηγοῦνται τώρα μὲ τρόπο ἁπλὸ καὶ σαφῆ: τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι ὁ κόσμος, τί εἶναι αἰώνια ζωὴ καὶ πῶς μποροῦμε νὰ τὴν ἀπολαύσωμε.

Ἡ διδασκαλία του σπάζει τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, ποὺ λογάριαζε τὸν ἄνθρωπο σὰν κτῆνος, χωρὶς κανένα δικαίωμα στὴ ζωή. Δὲν ὑπάρχουν πιὰ δοῦλοι καὶ ἐλεύθεροι, παρὰ μόνον παιδιὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Ἀνυψώνεται ἡ γυναίκα καὶ παίρνει τὴ θέση ποὺ τῆς ἀξίζει μέσα στὴν οἰκογένεια καὶ τὴν κοινωνία.

Οἱ μεγάλες ἀρετὲς καὶ ἀρχές, ἡ πίστη, ἡ ἐλπίδα, ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ δικαιοσύνη, πλημμυρίζουν ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ ἀγάπη πρὸ παντὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπο, σὰν φωτεινὸ μετέωρο στεφανώνει ὅλη τὴ διδασκαλία του.

Στὴ διδασκαλία του βρίσκουν παρηγοριὰ ὅλοι οἱ πονεμένοι καὶ βασανισμένοι τῆς ζωῆς καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀκούονται οἱ σωστότερες ἀρχὲς γιὰ τὴν καλὴ καὶ ὀρθὴ διαχείριση καὶ τοποθέτηση τοῦ πλούτου.

Αὐτὴ ἡ διδασκαλία ἀναταράζει τὰ λιμνασμένα νερά. Συμπληρώνει ὅσα οἱ προφῆτες εἶχαν πῆ καὶ κουνάει συθέμελα τὰ βάθρα τῶν ψεύτικων θεῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πόσο εὐτυχισμένη εἶναι ἡ ἀνθρωπότητα! Αὐτός, ποὺ τὸν περίμενε τόσους αἰῶνες μὲ λαχτάρα καὶ τὸν εἶχαν προαναγγείλει οἱ προφῆτες, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος θεὸς τῶν φιλοσόφων, ποὺ καὶ βωμὸ τοῦ εἶχαν στήσει, βρίσκεται τώρα στὸν κόσμο, γιὰ νὰ τὸν λυτρώση ἀπὸ τὸ βραχνὰ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καὶ νὰ τὸν ὁδηγήση σὲ μιὰ καινούρια ζωή, εὐτυχισμένη καὶ χαρούμενη.

Ἡ φήμη του, ὅπως μᾶς λέει ἡ σημερινὴ περικοπή, εἶχε ξεπεράσει τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας καὶ εἶχε φτάσει ὡς τὴ Φοινίκη τὴν παραθαλάσσια καὶ πλούσια χώρα. Οἱ κάτοικοί της ἦταν ἐθνικοί, δηλαδὴ λάτρευαν τοὺς ἀρχαίους ἑλληνικοὺς θεούς.

Γι' αὐτό, ὅταν ὁ Κύριος ἀφήνοντας τὴν Ἰουδαία, πῆγε πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, σὰν ἄγνωστος μέσα στοὺς ἀγνώστους, μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὰ σύνορα ἀναγνωρίστηκε.

Μιὰ Ἑλληνίδα κατὰ τὴ γλώσσα καὶ τὴν ἀνάπτυξη, εἰδωλολάτρισσα, μόλις ἔμαθε πὼς ὁ Χριστὸς βρισκόταν στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἔτρεξε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ γιατρέψη τὸ ἄρρωστο κορίτσι της. Μὲ πόση λαχτάρα εἶχε φτάσει ὡς ἐκεῖ ἡ πονεμένη μάνα!

«Ἐλέησέ με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαβίδ! Ἡ κόρη μου δαιμονίζεται πάρα πολύ».

Ὁ Χριστὸς δὲν τὴν πρόσεξε καὶ ἐκείνη μ' ἐπιμονὴ ἔτρεχε κατόπι του καὶ φώναζε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς της: «Κύριε, ἐλέησέ με».

Ὁ Χριστός, ποὺ μόνο ἀγάπη εἶχε σκορπίσει γύρω του καὶ συμπόνια στοὺς δυστυχισμένους καὶ βασανισμένους, στὴ Χαναναία ἀπάντησε ἔτσι: «Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ παίρνης τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὰ παιδιά σου καὶ νὰ τὸ ρίχνης στὰ σκυλιά».

Σκληρὸ τὸ φέρσιμό του, ἀλλὰ ἤθελε νὰ δῆ ὡς ποῦ φθάνει ἡ πίστη της.

Δὲν τὰ χάνει ἡ Χαναναία, γιατί ἐλπίζει πὼς τελικὰ θὰ τὴν βοηθήση ὁ Κύριος. Ἡ ἔξυπνη ἀπάντηση ποὺ ἔδωσε δείχνει τὴ μεγάλη, τὴ σταθερὴ κι ἀκλόνητη πίστη της πρὸς τὸ Χριστό.

Ὁ Κύριος θαυμάζει τὴ μεγάλη της πίστη καὶ τῆς λέγει: «Γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστη. Ἂς γίνη ὅπως θέλεις».

Πόσο καλὸς καὶ φιλάνθρωπος ὁ Κύριος! Πόσο πονετικὸς καὶ στοργικός!

Εὐτυχισμένοι ὅσοι μὲ τὴ δύναμη τῆς πίστης τους πρὸς αὐτόν, δέχονται τὴν εὐλογία του καὶ δοκιμάζουν τὴν καλοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη του.

Ὁ Κύριος θαυμάζει τὴ μεγάλη της πίστη καὶ τῆς λέγει: «Γυναίκα, μεγάλη σου ἡ πίστη. Ἂς γίνη ὅπως θέλεις».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Πόσο καλὸς καὶ φιλάνθρωπος ὁ Κύριος! Πόσο πονετικὸς καὶ στοργικός!

Εὐτυχισμένοι ὅσοι μὲ τὴ δύναμη τῆς πίστης τους πρὸς αὐτόν, δέχονται τὴν εὐλογία του καὶ δοκιμάζουν τὴν καλοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη του.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ (ΛΟΥΚΑ)

Ο ΤΕΛΩΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος.

Ἀφήνουμε σήμερα στὴν εἰσαγωγή μας νὰ μιλήση ὁ Κύριος γιὰ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ προσευχόμαστε. Εἶναι παρμένα τὰ λόγια του ἀπὸ τὸν ἅγιο εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο (Ματθ. στ', 5 - 13).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

«Κι ὅταν κάνετε προσευχή, μὴ γίνεστε σὰν τοὺς ὑποκριτὲς ποὺ ἀγαποῦν νὰ στέκουν ὄρθιοι μέσα στὶς συναγωγὲς καὶ στὶς γωνιὲς τῶν μεγάλων δρόμων καὶ νὰ προσεύχωνται γιὰ νὰ φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, αὐτοὶ (μὲ τὶς τιμὲς ποὺ τοὺς κάνουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὴν ἐπιδεικτική τους εὐσέβεια) ἔλαβαν τὴν πληρωμή τους. Ἐσὺ ὅμως, ὅταν θέλης νὰ προσευχηθῆς, τραβήξου στὸ κελί σου, κι ἀφοῦ κλείσης τὴν πόρτα, προσευχήσου στὸ Θεὸ ποὺ εἶναι στὰ κρυφά, κι ὁ πατέρας σου ποὺ σὲ βλέπει στὰ κρυφὰ θὰ σὲ πληρώση στὰ φανερά.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιη΄, 10 - 14).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης.

Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἑστώς, οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπᾶραι, ἀλλ' ἔτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ λέγων' ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ

Λέγω ὑμῖν· κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψώθήσεται.

Ἐξήγηση

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή. Δυὸ ἄνθρωποι πῆγαν μέσα στὸ ναό, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν· ὁ ἕνας Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης.

Κι ὁ Φαρισαῖος στάθηκε κι αὐτὰ παρακαλοῦσε μέσα του· σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποὺ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους τοὺς ἅρπαγες, τοὺς ἄδικους, τοὺς μοιχούς, οὔτε καὶ σὰν αὐτὸν ἐδῶ τὸν Τελώνη.

Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, δίνω τὸ δέκατο ἀπ' ὅλα ὅσα κερδίζω.

Ὅμως ὁ τελώνης ἔστεκε μακριὰ καὶ δὲν ἤθελε μήτε τὰ μάτια του νὰ σηκώση στὸν οὐρανό, μόνο χτυποῦσε τὸ στῆθος του κι ἔλεγε. Θεέ μου, εὐσπλαχνίσου με τὸν ἁμαρτωλό.

Σᾶς λέγω, αὐτὸς κατέβη ἀθωωμένος σπίτι του παρὰ ὁ ἄλλος, γιατὶ ὅποιος ἀνυψώνεται θὰ ταπεινωθῆ κι ὅποιος ταπεινώνεται θ' ἀνυψωθῆ.

Ρητό: «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν».

ΟΜΙΛΙΑ

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες. Ὁ καθένας μας αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο νὰ μιλήση μὲ τὸ Θεό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σ' αὐτόν, σὰ γιὸς στὸν πατέρα, λέγει τὸν πόνο του, τὶς στενοχώριες του, τὶς θλίψεις του, τὰ βάσανά του καὶ ζητάει βοήθεια. Ἀπ' αὐτὸν ζητάει νὰ χύση βάλσαμο παρηγοριᾶς στὰ πονεμένα στήθη του. Νὰ τοῦ σφουγγίση τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ νὰ τοῦ δώση τὴ δύναμη νὰ νικήση τὶς μπόρες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς.

Στὸ Θεό μας λέμε καὶ τὴ χαρά μας καὶ τὴ νιώθομε διπλὴ σὰν ξέρομε πὼς μᾶς συντροφεύει. Λόγια εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀπευθύνομε κι ἀναφωνοῦμε «δόξα σοι ὁ Θεός», ὅταν μὲ τὴ βοήθειά του πιτυχαίνομε στὶς πράξεις μας.

Μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ μᾶς κάνει νὰ μιλᾶμε ἀπευθείας μαζί του. Γιατὶ ὁμιλία μὲ τὸ Θεὸ εἶναι ἡ προσευχή.

Ἐμεῖς οἱ ταπεινοὶ στεκόμαστε μπροστὰ στὸν Παντοδύναμο Θεό μας καὶ ζητᾶμε νὰ μᾶς ἀκούση. Ἂς μὴ νομίσωμε ὅμως πὼς κάθε προσευχὴ εἶναι εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ προσευχὴ ποὺ γίνεται μὲ ταπεινοφροσύνη, μὲ φόβο Κυρίου, δηλαδὴ μὲ σεβασμό, γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸ Θεό. Προσευχὴ ὑπερήφανη δὲ γίνεται δεκτή, γιατὶ ὁ Κύριος, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, πάει ἐνάντια σ' ἐκείνους ποὺ εἶναι ὑπερήφανοι καὶ εὐλογάει τοὺς ταπεινούς. «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν».

Δυὸ διαφορετικοὺς ἀνθρώπους ποὺ προσεύχονται μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινὴ περικοπὴ καὶ δυὸ διαφορετικοὺς τρόπους προσευχῆς. Ὁ ἕνας εἶναι Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης.

Ὁ Φαρισαῖος μπαίνει στὴν ἐκκλησία τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς. Εἶναι ἀσφυκτικὰ γεμάτη. Ὁ κόσμος τοῦ κάνει μέρος νὰ περάση καὶ τὰ μακριά του ράσα σέρνουν τὴ σκόνη τοῦ δαπέδου. Κρόσσια πολλὰ κρέμονται ἀπὸ τὸ μεταξωτὸ σάλι, ποὺ ἔχει ριγμένο στὶς πλάτες του. Στέκεται μπροστὰ ἀπ' ὅλους. Σηκώνει τὰ χέρια ψηλὰ καὶ τὰ πλατυμάνικα ράσα του κρεμιοῦνται μὲ μεγαλοπρέπεια.

Μὲ λόγια εὐχαριστίας ἀρχίζει τὴν προσευχή του, πολὺ σωστά, ἀλλὰ καὶ μὲ λόγια περηφάνειας καὶ αὐτοθαυμασμοῦ τὴ συνεχίζει.

Ἡ ὑποκρισία ποὺ διακρίνει ὅλα του τὰ ἔργα, ὅλες τους τὶς πράξεις, γυμνὴ παρουσιάζεται καὶ στὴν προσευχή του. Κατηγορεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σὰν ἅρπαγες, ἄδικους, ἀνήθικους. «Δὲν εἶμαι καὶ σὰν αὐτὸν ἐδῶ τὸν τελώνη».

«Οὐκ εἰμὶ ὥσπερ οἱ λοιποὶ» λέγει στὸ Θεὸ καὶ τοῦ ἀπαντοῦμε ἐμεῖς: Ναί, δὲν εἶσαι σὰν τοὺς λοιπούς. Γιατὶ ἐκεῖνοι εἶναι ταπεινοὶ κι ἐσὺ περήφανος. Ἐκεῖνοι προσέρχονται μὲ εὐλάβεια μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ σὺ μ'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀδιαντροπιά. Ἐκεῖνοι ἀναγνωρίζουν τὰ σφάλματά τους καὶ σὺ προσθέτεις καὶ ἄλλα μ' αὐτὰ ποὺ λέγεις. Ἐκεῖνοι εἶναι πραγματικὰ δίκαιοι καὶ σὺ μόνο μέ λόγια.

Καὶ συνεχίζει ὁ ὑποκριτής: Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα Δευτέρα καὶ Πέμπτη καὶ δίνω στὴν ἐκκλησία τὸ ἕνα δέκατο ἀπὸ ὅλα ὅσα ἀποχτῶ.

Μᾶς τὸ εἶπε ὁ Κύριος γιὰ πιὰ πράγματα πλήρωναν τὸ δέκατο. Νὰ πῶς τοὺς καυτηριάζει καὶ τοὺς ξεσκεπάζει: «Ἀλίμονό σας γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, ποὺ πληρώνετε τὸ δέκατο τοῦ δυόσμου, τοῦ ἄνηθου καὶ τοῦ κύμινου καὶ παραμελήσατε τὰ σημαντικότερα τοῦ νόμου, τὴ δικαιοσύνη, τὸ ἔλεος καὶ τὴν πίστη. Ὁδηγοὶ τυφλοί, διυλίζετε τὸ κουνούπι καὶ καταπίνετε τὴ γκαμήλα».

Δὲν τοὺς ἀρνεῖται κανεὶς τὴ νηστεία, ἀλλὰ ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ἐξωτερικὰ γνωρίσματα καὶ δὲ δείχνουν τὸν πραγματικὸν ἄνθρωπο. Δὲ δείχνουν πῶς βασιλεύει μέσα του ἡ καλοσύνη, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια.

Τέτοια προσευχὴ δὲν εἶναι δεκτὴ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀντὶ νὰ ἀκούση ὁ Θεὸς, ἀποστρέφει τὸ πρόσωπό Του. Τέτοια προσευχή, ὅταν ἀνεβαίνη σὰν τὸ θυμίαμα ἐνώπιόν Του, σκορπίζεται πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν ἀέρα, προτοῦ νὰ φτάση ὡς τὸν Πλάστη.

Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε στὸν τελώνη. Νὰ σταθοῦμε κοντά του στὴ γωνιὰ τοῦ ναοῦ καὶ νὰ ἀκούσωμε τὰ λόγια, ποὺ σιγὰ σιγὰ λέγει ὁ ταπεινὸς τοῦτος, σὲ σύγκριση μὲ τὸ Φαρισαῖο, ἄνθρωπος. Τὰ ψιθυρίζει. Βγαίνουν ἀπὸ τὸ στῆθος του μὲ συντριβή, μὲ ἀληθινὴ μετάνοια.

Δὲν τολμάει οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώση πρὸς τὸν οὐρανό, ἀπὸ φόβο μὴν ἀντικρίση τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν μαλώση γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Δὲν σηκώνει καὶ τὰ χέρια ψηλὰ μὲ ὕφος θεατρίνου. Χτυπάει τὸ στῆθος του, γιὰ νὰ δείξη τὴν εἰλικρινῆ του διάθεση τῆς μετάνοιας. Τὰ κρατάει ἀνταμωμένα μπροστὰ στὸ στῆθος του καὶ σὲ στάση ἀπόλυτης συντριβῆς, στέλνει στὸ Θεὸ αὐτὰ τὰ λόγια: «Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Θεέ μου συγχώρεσέ μου τὶς ἁμαρτίες, ἐμένα τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Πόση ταπείνωση καὶ πόση εἰλικρίνεια δείχνουν τοῦτα τὰ λόγια. Ἀναγνωρίζει πῶς σὰν ἄνθρωπος ἔχει ἁμαρτίες. Ξέρει πῶς κανεὶς δὲν εἶναι ἀναμάρτητος, παρὰ μονάχα ὁ Θεὸς, καὶ ζητάει συγχώρεση.

Τὸ συμπέρασμα; Μᾶς βγάζει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Σᾶς λέγω πῶς ὁ τελώνης κατέβηκε ἀθωωμένος στὸ σπίτι του παρὰ ὁ ἄλλος, γιατὶ ὅποιος ἀνυψώνεται θὰ ταπεινωθῆ καὶ ὅποιος ταπεινώνεται θὰ ἀνυψωθῆ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

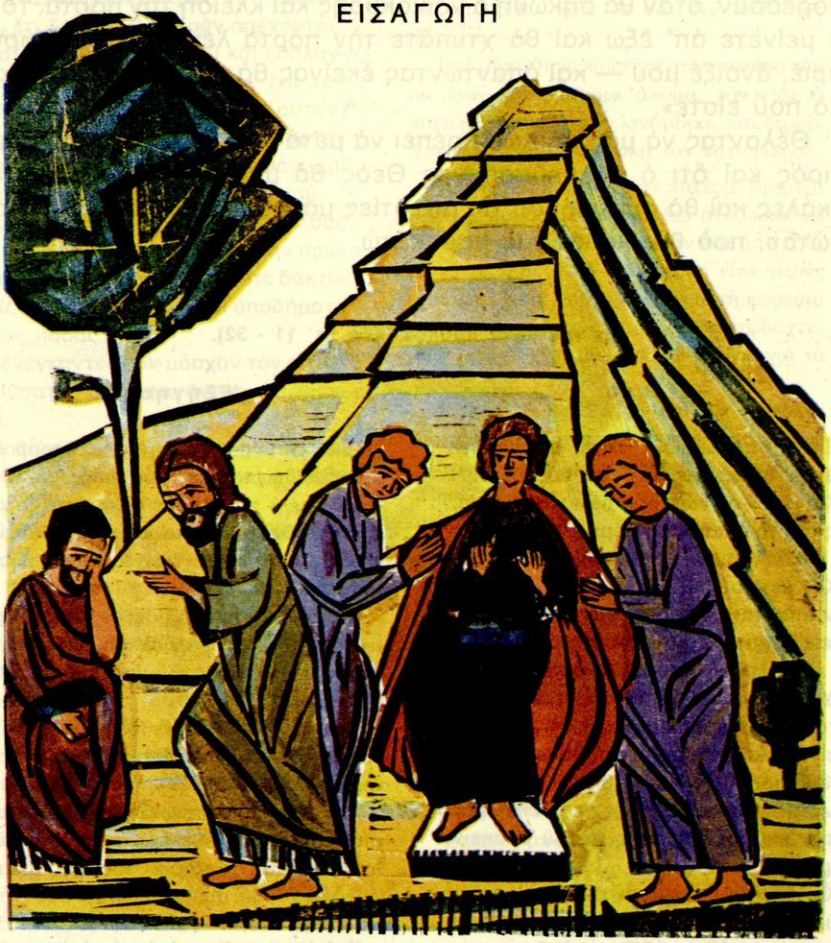

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου.

Ὁ Κύριος δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ προετοιμάζει τοὺς ὁπαδοὺς του γιὰ τὴν αἰώνια ζωή, μὲ διάφορες συμβουλὲς καὶ παραβο-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λές. Μιὰ μέρα ἕνας τὸν ρώτησε: Κύριε, θὰ εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σωθοῦν;

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε. «Προσπαθῆτε νὰ μπῆτε ἀπὸ τὴ στενὴ πύλη. Γιατὶ σᾶς τὸ λέγω, πολλοὶ θὰ ζητήσουν νὰ μποῦν καὶ δὲ θὰ μπορέσουν, ὅταν θὰ σηκωθῆ ὁ νοικοκύρης καὶ κλείση τὴν πόρτα, τότε θὰ μείνετε ἀπ' ἔξω καὶ θὰ χτυπᾶτε τὴν πόρτα λέγοντας, — Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μου — καὶ ἀπαντώντας ἐκεῖνος θὰ σᾶς πῆ — Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶστε».

Θέλοντας νὰ μᾶς πῆ πῶς πρέπει νὰ μετανοοῦμε ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς καὶ ὅτι ὁ πολυεύσπαχνος Θεὸς θὰ μᾶς δεχτῆ μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες καὶ θὰ συγχωρήση τὶς ἁμαρτίες μας, εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου, ποὺ θὰ διαβάσωμε παρακάτω.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. ιε' 11 - 32).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς.

Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας· καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον.

Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησε εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως.

Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.

Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους.

Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων, ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι, ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ

Ἐξήγηση

Εἶπε ὁ κύριος αὐτὴν τὴν παραβολή. Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δυὸ γιούς.

Κι εἶπε ὁ πιὸ μικρὸς στὸν πατέρα του, πατέρα δῶσε μου τὸ μέρος τῆς περιουσίας ποὺ μοῦ ἀνήκει. Κι ἐκεῖνος τοὺς μοίρασε τὴν περιουσία του.

Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες μάζεψε ὅλα ὁ μικρότερος ὁ γιὸς καὶ ἔφυγε σὲ τόπο μακρινό, κι ἐκεῖ σκόρπισε τὴν περιουσία του μὲ τὸ νὰ ζῆ ἄσωτα.

Καὶ σὰν τὰ ξόδεψε ὅλα ἔγινε πείνα δυνατὴ σ' αὐτὸν τὸν τόπο καὶ ἄρχισε ἐκεῖνος νὰ στερῆται.

Καὶ πῆγε καὶ προσκολλήθηκε σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια του νὰ βόσκη χοίρους.

Καὶ λαχταροῦσε νὰ γεμίση τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδινε κανείς.

Κι ἦλθε στὰ συγκαλά του καὶ εἶπε· πόσοι ἐργάτες τοῦ πατέρα μου περισεύουν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου.

Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου.

Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιοόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.

Εἶπε δὲ ὁ πάτηρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας.

Καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν.

Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.

Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἥκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον, τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν, ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ, ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι, καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ.

Ὅτε ὁ δὲ υἱός σου οὗτος ὁ καταφαγών σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε

τὸ ψωμί, ὅμως ἐγὼ πεθαίνω ἐδῶ τῆς πείνας.

Θὰ σηκωθῶ νὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ: Πατέρα, ἔφταιξα στὸν οὐρανὸ καὶ σ' ἐσένα, δὲν ἀξίζω πιὰ νὰ μὲ λὲς γιό σου· κάνε με σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐργάτες σου.

Καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν πατέρα του κι ἐνῶ ἦταν μακριὰ ἀκόμα, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του, καὶ τὸν λυπήθηκε, καὶ ἔτρεξε ἔπεσε στὸ λαιμό του καὶ τὸν καταφίλησε.

Καὶ ὁ γιός του τοῦ εἶπε πατέρα, ἔφταιξα στὸν οὐρανὸ καὶ σ'ἐσένα, δὲν ἀξίζω πιὰ νὰ μὲ λένε γιό σου. Κάνε με σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐργάτες σου. Καὶ ὁ πατέρας εἶπε στοὺς δούλους του· γρήγορα βγάλτε τὴ φορεσιὰ τὴν πρώτη καὶ ντύστε τον καὶ δῶστε δαχτυλίδι γιὰ τὸ χέρι του καὶ παπούτσια γιὰ τὰ πόδια του.

Καὶ φέρτε σφάξτε τὸ μοσχάρι τὸ καλοθρεμμένο καὶ ἂς φᾶμε νὰ εὐχαριστηθοῦμε. Γιατὶ αὐτὸς ὁ γιός μου πεθαμένος ἦταν καὶ ἔζησε, χαμένος ἦταν καὶ βρέθηκε. Κι ἄρχισαν νὰ γλεντοῦν.

Ὁ γιός του ὁ πιὸ μεγάλος ἦταν στὸ χωράφι· καὶ καθὼς γύριζε καὶ πλησίαζε στὸ σπίτι, ἄκουσε τραγούδια καὶ χορούς.

Καὶ φωνάζοντας ἕναν ὑπηρέτη τὸν ρωτοῦσε νὰ μάθη τί συμβαίνει.

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, πὼς ὁ ἀδελφός σου ἦρθε καὶ ἔσφαξε ὁ πατέρας σου τὸ μοσχάρι τὸ καλοθρεμμένο γιατὶ γύρισε γερός. Καὶ θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ μέσα. Κι ὁ πατέρας του βγῆκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε.

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε τοῦ πατέρα του· νά, τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτέ μου προσταγή σου δὲν παρέβηκα καὶ δὲν μοῦ ἔδωσες ποτέ σου ἕνα κατσίκι γιὰ νὰ γλεντήσω μὲ τοὺς φίλους μου. Μὰ μόλις ἦρθε ὁ γιός σου αὐτὸς ποὺ ἔφαγε τὴν περιουσία σου μὲ πόρνες, τοῦ ἔσφαξες τὸ καλοθρεμμένο μοσχάρι.

Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, παιδί μου, ἐσὺ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σά ἐστιν.

Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη.

πάντοτε εἶσαι μαζί μου καὶ τὰ δικά μου εἶναι δικά σου.

Μὰ νὰ εὐχαριστηθοῦμε ἔπρεπε καὶ νὰ χαροῦμε, γιατὶ ὁ ἀδελφός σου πεθαμένος ἦταν καὶ ἔζησε καὶ χαμένος καὶ βρέθηκε.

Ρητό: «Ὁ ἀδελφός οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη».

ΟΜΙΛΙΑ

Δὲν ἄκουσε τὸν πατέρα του ὁ ἄσωτος γιὸς κι ἔφυγε μακριὰ του Σπατάλησε τὴν περιουσία του καὶ κατάντησε ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος νὰ βόσκη χοίρους.

Πολλὲς φορὲς ἄκουσε μιὰ φωνὴ μέσα του νὰ τοῦ λέγη πὼς ἔπρεπε νὰ γυρίση πάλι στὸν πατέρα του κοντὰ στὴ ζεστασιὰ τῆς πατρικῆς στέγης, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔπαιρνε τὴν ἀπόφαση. Ντρεπόταν νὰ γυρίση πάλι στὸ σπίτι του καὶ ν' ἀντικρίση τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του.

Χρειαζόταν γενναιότητα ψυχῆς κι αὐτὸς ἦταν ἕνα σκουπίδι.Χωρὶς θέληση, χωρὶς τίποτε. Τραβοῦσε τὸ δρόμο ποὺ οἱ χοῖροι τραβοῦσαν, γιατὶ λίγο διέφερε ἀπ' αὐτοὺς στὰ χάλια ποὺ βρισκόταν.

Αὐτός, τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τοῦ πατέρα του, ποὺ ζοῦσε μέσα σὲ τόσες ἀνέσεις ποὺ εἶχε ὅλα τὰ καλὰ στὴν διάθεσή του, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν τόσοι ὑπηρέτες, τώρα ζῆ μιὰ ζωὴ ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήση ἄνθρωπος.

Μιὰ μέρα ἔκλαψε πολύ. Ἔκλαιε μὲ ἀναφιλητά. Εἶδε τί ἔχασε καὶ πῶς κατάντησε καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὰ λερωμένα χέρια του σφούγγιζαν τὰ μαγουλά του καὶ τὰ δάκρυα δὲ σταματοῦσαν. Πολλὲς φορὲς εἶχε κλάψει, μὰ τοῦτα τὰ δάκρυα δὲν μοιάζανε σὰν τ' ἄλλα. Τοῦτα τὰ δάκρυα ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Ἦταν τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας. Τὰ δάκρυα ποὺ ἐξαγνίζουν, ποὺ θεραπεύουν. Ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, ὥσπου σταμάτησαν οἱ κρουνοὶ τῶν δακρύων.

Πόσο ἀλαφρωμένο νιώθει τώρα τὸν ἑαυτό του! Χαμογελάει πάλι μέσα του ἡ ζωή. Τὸ μάτι του δὲν εἶναι θολό. Δὲν τὰ βλέπει τώρα ὅλα μαῦρα. Τώρα βλέπει κι ἄλλο δρόμο, ὄχι μόνο τὸ δρόμο ποὺ τὸν ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸ χοιροστάσιο στὸν κάμπο. Βλέπει καθαρὰ μπροστά του καὶ τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν πατέρα του, πρὸς τὸ σπίτι του, πρὸς τὸ χαμένο παράδεισο. Καὶ δὲ χάνει καιρό. Τραβάει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀφήνει τὴν κτηνώδη ζωὴ καὶ τραβάει πρὸς τὴν ἀληθινὴ ζωή. Στὴ ζεστασιά της, στὴ θαλπωρή της, στὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μυρωμένο ἀέρα της. Ἐκεῖ, νὰ χαρῆ πάλι μιὰ ζωὴ γεμάτη ἀγάπη. Ν' ἀνθίση πάλι τοῦτο τὸ ἀμάραντο λουλούδι στὴν ψυχή του. Νὰ θρονιαστῆ πάλι μέσα του ἡ συμπόνια, ἡ καλοσύνη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη, ἡ πίστη, ἡ ἐγκράτεια, ὅλα τοῦτα τὰ μαργαριτάρια τὰ ἀτίμητα ποὺ ἔλαμπαν στὸ πατρικὸ σπίτι.

Τραβάει πρὸς τὸ σπίτι του καὶ τρέχει, τρέχει, λὲς καὶ φοβᾶται πὼς θὰ τὸν σταματήσει ἕνα ἀόρατο χέρι καὶ οὔτε γυρίζει νὰ δῆ πίσω του. Ποῦ τὴ βρῆκε τόση δύναμη! Κάθε σταγόνα δάκρυ ποὺ ἔχυνε ἦταν καὶ μιὰ ἔνεση ποὺ τοῦ φτέρωνε τὰ πόδια καὶ τοῦ δυνάμωνε τὴν καρδιά. Τὸ ὅραμα τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ τὸν ἠλεκτριζε, τὸν μαγνήτιζε καὶ ὅλο προχωροῦσε σὰ δαιμονισμένος.

Ὅταν τὸ πόδι του πάτησε στὰ σύνορα τοῦ χωριοῦ του, τότε σταμάτησε καὶ γύρισε πίσω. Νιώθει χαρὰ ἀνείπωτη γιὰ τὴν πράξη του αὐτή. Ἔπρεπε νὰ τὴν κάνει γρηγορώτερα. Δικαιολογεῖται στὸν ἑαυτό του λέγοντας: «Κάλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ».

Ἀφοῦ ξεκουράστηκε λίγο ἀπὸ τοῦτο τὸ βιαστικὸ ταξίδι του καὶ σφούγγισε τὸν ἱδρώτα του, συνεχίζει τὸ δρόμο του. Βλέπει μπροστὰ του τὸ σπίτι του μεγάλο, ἐπιβλητικὸ καὶ χτυπάει ἡ καρδιά του. Ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια ποὺ θὰ ἔλεγε στὸν πατέρα του μήπως σαστίσει τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ δὲν θὰ ξέρη τί νὰ τοῦ πῆ.

Ἀνεβαίνει τὶς μαρμαρένιες σκάλες. Κανεὶς δὲν τὸν ἀναγνωρίζει. Βαδίζει πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του. Κλονίζονται γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ βήματά του. Μὰ ἀμέσως παίρνει θάρρος καὶ προχωρεῖ.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ πατέρας του τὸν ἀναγνώρισε κι ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάση. Πέφτει στὰ πόδια του καὶ τοῦ λέει: Πατέρα μου, γλυκέ μου πατέρα, καλέ μου πατέρα, δέξου με καὶ ἄφησέ με νὰ ζήσω κοντά σου σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες σου. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μακριά σου. Ἄφησέ με νὰ πεθάνω κοντά σου, κοντὰ σὲ σένα, καλέ μου πατέρα.

Σκύβει ὁ πατέρας, τὸν σηκώνει, τὸν σφίγγει πάλι στὴν ἀγκαλιά του, σφουγγίζει τὰ βρεγμένα του μάτια μὲ τὰ φιλιά του καὶ κλαίει τώρα κι ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ χαρά του. Κάθισαν ὥρα πολλὴ ἀγκαλιασμένοι, βουβοὶ κι ἀμίλητοι καὶ ἄκουγαν μόνο τὸ ρυθμικὸ χτύπο τῆς καρδιᾶς τους. Οἱ καρδιές τους χτυπᾶνε πάλι ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Πόσο εἶχαν νοσταλγήσει κι οἱ δυό τους τούτη τὴ στιγμή!

Δὲν τὸν δέχτηκε σὰν «ἕνα τῶν μισθίων του» ὁ πατέρας. Τὸν δέχτηκε σὰν παιδί του, μὲ τὴ χαρὰ ποὺ δέχεται ὁ κάθε πατέρας τὸ παραστρατημένο παιδί του, σὰν μετανοεῖ καὶ γυρίζει πάλι στὴν ἀγκαλιά του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τὸν ἔντυσε σὰν πρῶτα, τὸν κράτησε κοντά του καὶ διάταξε νὰ γίνη μεγάλο τραπέζι στὸ σπίτι γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ παιδιοῦ του. Τὸ μοσχάρι τὸ πιὸ καλοθρεμμένο θυσιάστηκε σήμερα γιὰ τὸ χατήρι τοῦ παιδιοῦ. Δὲν τὸ συλλογίστηκε ὁ καλὸς καὶ φιλόστοργος πατέρας.

Τὸ συλλογίστηκε ὅμως ὁ ἀδερφός, αὐτὸς ποὺ δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντά του καὶ δούλευε ὅλη του τὴ ζωὴ στὰ χτήματα καὶ στὴν περουσία τοῦ πατέρα του. Θύμωσε ὁ ἀδερφὸς γιὰ τὴν ξεχωριστὴ περιποίηση στὸν ἄσωτο καὶ δὲ θέλει νὰ μπῆ στὸ σπίτι. Μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη ἐργάστηκε κοντά του καὶ ὅμως ποτέ του δὲ φάνηκε τόσο γενναιόδωρος σ' αὐτὸν ὁ πατέρας του.

Ὁ καλὸς ὅμως πατέρας μὲ χαμόγελο στὰ χείλη, γεμάτος καλοσύνη, γεμάτος στοργὴ καὶ ἀγάπη τὸν καλεῖ στὴ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ λέγοντάς του: Ἔλα παιδί μου νὰ χαροῦμε ὅλοι γιὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀδερφοῦ σου, γιατὶ «νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη».

Παιδιά μου,

Μόνο ἕνας Θεὸς μποροῦσε νὰ διατυπώση μὲ τρόπο ἀριστουργηματικό, καὶ τέλειο, μὲ καθαρότητα καὶ σαφήνεια, τὴ σημερινὴ παραβολή.

Εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴ καθημερινή μας ζωή, γι' αὐτὸ τὴν καταλαβαίνομε ὅλοι μας.

Πάντοτε ὁ Θεὸς μας ἔχει ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά του νὰ μᾶς δεχτῆ ὅσες φορὲς μετανοήσωμε εἰλικρινὰ καὶ γυρίσωμε πάλι σ' αὐτόν. Ὅ,τι κι ἂν τοῦ ἔχωμε κάνει, μᾶς δέχεται σὰν καλὸς καὶ φιλόστοργος πατέρας. Γιὰ τὴν ἀγάπη μας θυσίασε καὶ τὸ γυιό του τὸν ἀγαπητὸ πάνω στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ. Τὰ πάντα κάνει γιὰ μᾶς, ὅταν γυρίσωμε στὸν ἴσιο δρόμο.

Πόσο εὐτυχεῖς εἴμαστε ποὺ ἔχομε ἕναν τόσο καλὸ καὶ πονετικὸ πατέρα!

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ τελευταία κρίση τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὴν Ἱεροσαλήμ. Τὴν Κυριακὴ μπῆκε θριαμβευτικὰ μέσα στὴν μεγάλη πόλη. Ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχτηκε σὰν πραγματικὸ βασιλιὰ φωνάζοντας: Ὡσαννὰ στὸν υἱὸ τοῦ Δαυΐδ. Οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι βλέποντας τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ λαοῦ, θύμωναν κι ἔλεγαν: Τὸ βλέπετε πὼς τίποτα καλὸ δὲν κάναμε; Νά, ὁ λαὸς τρέχει πίσω του.

Ὁ Χριστὸς ὅλες τὶς μέρες πήγαινε στὸ ναὸ κι ἐκεῖ δίδασκε τὸ λαό. Καταλάβαινε πὼς ἡ τελευταία του ὥρα ἔφτανε γι' αὐτὸ μιλοῦσε μὲ γλώσσα αὐστηρὴ πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαί-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ους, τοὺς νομοδιδασκάλους καὶ γενικὰ πρὸς κάθε διαβασμένο. Στιγμάτιζε τὴν ὑποκρισία τους, τὸ φθόνο τους καὶ τὶς ἁμαρτίες τους. Ἔδωσε καὶ στοὺς μαθητές του τὶς τελευταῖες του ὑποθῆκες, τὶς τελευταῖες του παραγγελίες καὶ στὸ τέλος τοὺς μίλησε τί θὰ κάμη σὰν ξαναγυρίση κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς τελευταίας του κρίσης.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. κε'. 36 - 46).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ,

καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων,

καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με,

γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρός με.

Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σὲ εἴδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν;

Πότε δὲ σὲ εἴδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν;

Πότε δὲ σε εἴδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρός σε;

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιή-

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅταν ἔλθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέσα στὴ δόξα του κι ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μαζί του, τότε θὰ καθίση πάνω στὸ λαμπρὸ θρόνο του,

καὶ θὰ μαζευτοῦν τὰ ἔθνη ὅλα ἐμπρός του καὶ θὰ χωρίση τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ τους ὅπως ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ γίδια.

καὶ τὰ πρόβατα θὰ βάλη δεξιά του καὶ τὰ γίδια' ἀριστερά.

Τότε ὁ βασιλιὰς θὰ πῆ στοὺς δεξιά του. Ἐλᾶτε, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατέρα μου κληρονομῆστε τὴ βασιλεία ποὺ σᾶς ἑτοιμάστηκε ἀπὸ τὸ θεμελίωμα τοῦ κόσμου.

Γιατὶ πείνασα καὶ μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα καὶ μὲ ποτίσατε, ξένος ἤμουν καὶ μὲ περιμαζέψατε,

γυμνὸς καὶ μὲ ντύσατε, ἀρρώστησα καὶ μὲ ἐπισκεφθήκατε· στὴ φυλακὴ ἤμουν κι ἤρθατε νὰ μὲ δῆτε.

Τότε θὰ τοῦ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι καὶ θὰ τοῦ ποῦν. Κύριε, πότε σὲ εἴδαμε πεινασμένο καὶ σὲ θρέψαμε; ἢ διψασμένο καὶ σὲ ποτίσαμε!

Καὶ πότε σὲ εἴδαμε ξένο καὶ σὲ περιμαζέψαμε ἢ γυμνὸ καὶ σὲ ντύσαμε;

Καὶ πότε σὲ εἴδαμε ἄρρωστο ἢ σὲ φυλακὴ καὶ ἤρθαμε νὰ σὲ ἐπισκεφθοῦμε;

Κι ὁ βασιλιὰς θ' ἀπαντήση καὶ θὰ τοὺς πῆ: ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅσα κάνατε σ' ἕναν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

σατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψασα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνήγαγετέ με, γυμνὸς καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.

Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· Κύριε πότε σὲ εἴδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι;

Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε.

Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου τούτους τοὺς δυστυχεῖς, σ' ἐμένα τὰ κάνατε.

Τότε θὰ πῆ καὶ στοὺς ἀριστερά, πηγαίνετε ἀπὸ μένα, καταραμένοι, στὴ φωτιὰ τὴν αἰώνια τὴν ἑτοιμασμένη γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του.

Γιατὶ πείνασα καὶ δὲ μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα καὶ δὲ μὲ ποτίσατε,

ξένος ἤμουν καὶ δὲ μὲ περιμαζέψατε, γυμνὸς καὶ δὲ μὲ ντύσατε, ἄρρωστος καὶ στὴ φυλακὴ καὶ δὲ μὲ ἐπισκεφθήκατε.

Τότε θὰ τοῦ ἀποκριθοῦν κι αὐτοὶ καὶ θὰ ποῦν· Κύριε, πότε σὲ εἴδαμε πεινασμένο ἢ διψασμένο ἢ ξένο ἢ γυμνὸ ἢ ἄρρωστο ἢ σὲ φυλακή, καὶ δὲ σὲ ἐπισκεφθήκαμε;

Τότε θὰ τοὺς ἀπαντήση καὶ θὰ πῆ: ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ἐφόσον δὲ δώσατε σ' ἕναν ἀπὸ τούτους τοὺς δυστυχισμένους, οὔτε ἐμένα δὲ μοῦ δώσατε.

Καὶ θὰ πᾶνε αὐτοὶ σὲ κόλαση παντοτινή, ἀλλὰ οἱ δίκαιοι σὲ ζωὴ παντοτινή.

Ρητό: «Οὐκ ἀναστήσονται ἀσεβεῖς ἐν κρίσει» (ψαλμ. α', 5).

ΟΜΙΛΙΑ

Εἶναι ἀλήθεια, ποὺ τὴν καταλαβαίνουμε ὅλοι μας, πὼς κάθε καλὴ πράξη πρέπει νὰ ἀνταμείβεται καὶ κάθε κακὴ νὰ τιμωρῆται. Τί βλέπομε σήμερα μέσα στὴν κοινωνία ποὺ ζοῦμε;

Βλέπομε πὼς γιὰ τοὺς κακούργους, τοὺς κλέφτες, τοὺς παραβάτες τῶν νόμων τῆς πολιτείας, ὑπάρχει ὁ ἀστυφύλακας, ὁ χωροφύλακας, τὸ δικαστήριο, οἱ φυλακὲς.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ παραβάτες ὄχι τῶν νόμων τῆς πολιτείας ἀλλὰ τῶν ἠθικῶν νόμων. Οἱ ἠθικοὶ νόμοι εἶναι γραμμένοι στὸ Εὐαγγέλιο ἢ τοὺς καθιέρωσαν οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ τοὺς γράψουν. Ὁ δικαστὴς μᾶς δικάζει μόνο μὲ τοὺς γραφτοὺς νόμους καὶ γιὰ παραβάσεις αὐτοῦ τοῦ νόμου μᾶς τιμωρεῖ. Γιὰ τὶς παραβάσεις τοῦ ἄλλου νόμου, τοῦ ἄγραφου δὲ μᾶς δικάζει κανείς, ἐδῶ τουλάχιστο στὴ γῆ. Γιὰ νὰ μὲ καταλάβετε παιδιὰ καλύτερα, θὰ σᾶς φέρω μερικὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωή μας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ νόμος μᾶς τιμώρεῖ, ὅταν κλέψωμε· δὲ μᾶς τιμωρεῖ ὅμως, ὅταν δὲ δώσωμε ἐλεημοσύνη στοὺς φτωχούς. Μᾶς τιμωρεῖ ὁ νόμος, ὅταν βλαστημήσωμε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὰ θεῖα γενικά, ὅταν ὑβρίσωμε ἕναν ἄνθρωπο. Δὲ μᾶς τιμωρεῖ ὅμως, ἂν δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησία.

Ὁ ἐκκλησιασμὸς εἶναι καθῆκον τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσή του ἀφήνεται στὴ συνείδηση καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ καθενός.

Δὲ σὲ τιμωρεῖ ὁ νόμος, ὅταν βλέπης πὼς ὑποφέρει ὁ πλησίον σου κι ἐνῶ μπορεῖς νὰ τὸν βοηθήσης δὲν τὸ κάνεις.

Κι ὅταν δὲ δίνης ἢ δίνης πολὺ λίγα, ἐνῶ ἔχεις πολλά, στὸν ἔρανο ποὺ κάνει τὸ Κράτος, ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρός, ἕνα φιλανθρωπικὸ σωματεῖο γιὰ σκοποὺς ποὺ θὰ ἀνακουφίσουν καὶ θὰ βοηθήσουν τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Τόσες πολλὲς εἶναι οἱ περιπτώσεις ποὺ δὲν κάνεις τὸ καθῆκον σου καὶ ἐνῶ ὅλες σου αὐτὲς οἱ πράξεις εἶναι ἀξιοκατάκριτες, δὲ σὲ τιμωρεῖ κανένας, γιατὶ δὲν τὸ λέγει ὁ γραφτὸς νόμος.

Ἀλλὰ εἶναι σωστό, εἶναι δίκαιο, νὰ μὴν τιμωροῦνται κι αὐτὲς μας οἱ πράξεις; Θὰ μοῦ πῆτε οἱ ἄνθρωποι ποὺ βλέπουν ὅλες τὶς πράξεις μας θὰ μᾶς τιμωρήσουν περιφρονώντας μας. Θὰ μᾶς δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο, θὰ μᾶς λένε ἄκαρδους κι ἄσπλαχνους, δὲ θὰ μᾶς λένε καλημέρα, ἀλλὰ τὶ μὲ τοῦτο; Γιὰ νὰ μὴ κάνωμε τὸ καθῆκον μας, πάει νὰ πῆ πὼς δὲν τοὺς λογαριάζομε τοὺς ἀνθρώπους οὔτε κι ἔχομε τύψη στὴ συνείδηση.

Ἂς πάρωμε τώρα τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔκαναν τὸ καθῆκον τους μὲ τὸ παραπάνω. Ἔζησαν μιὰ ζωὴ τίμια, ἠθική, σύμφωνη μὲ τοὺς θείους καὶ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους. Ἔδωσαν στοὺς φτωχούς. Μοίρασαν τὴν περιουσία τους στὰ ἀγαθοεργὰ ἱδρύματα, δηλαδὴ νοσοκομεῖα, ὀφρανοτροφεῖα, γηροκομεῖα. Ἵδρυσαν σχολεῖα καὶ ἐκκλησίες, στάδια καὶ γυμναστήρια, κι ἔκαμαν βρύσες καὶ πηγάδια καὶ ἄλλα ἔργα πολιτισμοῦ.

Ὅλοι αὐτοὶ πῶς θὰ πληρωθοῦν; Ὁ κόσμος θὰ εὐλογῆ τὸ ὄνομά τους καὶ ἡ πολιτεία τοὺς μεγάλους εὐεργέτες θὰ τοὺς τιμήση μ᾽ ἕνα παράσημο. Θὰ γράψη τὸ ὄνομά τους σὲ εἰδικὴ στήλη. Θὰ τοὺς κάνη καὶ ἀγάλματα καὶ προτομές. Θὰ δώση τὸ ὄνομά τους στὸ ἵδρυμα ποὺ ἔχτισαν ἢ σ᾽ ἕνα δρόμο τῆς πολιτείας καὶ θὰ τοὺς κάμη κι ἕνα σωρὸ ἄλλες τιμὲς καὶ διακρίσεις.

Εἶναι ἀρκετὰ ὅμως αὐτά;

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔκαναν τὶς καλὲς πράξεις κι ἂν δὲν γίνονταν ὅλα αὐτά, τὸ ἴδιο εἶναι. Γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἀπόβλεψαν στὶς τιμὲς ποὺ θὰ τοὺς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ στὸ πῶς νὰ φανοῦν χρήσιμοι στοὺς ἀνθρώπους. Ἐξάλλου, οἱ τιμὲς δίνονται καὶ γίνονται κατὰ κανόνα μετὰ θάνατον, ἀφοῦ πεθάνη ὁ εὐεργέτης.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παιδιά μου,

γιὰ ὅλες μας αὐτὲς τὶς πράξεις καὶ τὶς καλές, καὶ τὶς κακές, ὑπάρχει καὶ τὸ ἀνώτατο δικαστήριο, ποὺ δὲ συνεδριάζει ἐδῶ στὴ γῆ, ἀλλὰ στὸν οὐρανό.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, μὲ τὰ ὅσα μᾶς εἶπε ὁ Χριστός μας, παραδέχεται καὶ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴ θεία ἀνταπόδοση. Ὅλα εἶναι γραμμένα μὲ τὶς μικρότερες λεπτομέρειες. Τίποτε δὲν ἔχει παραληφθῆ ἀπὸ τὸ μεγάλο βιβλίο τῶν πράξεών μας.

Τοῦτο τὸ βιβλίο θὰ ἀνοιχτῆ, ὅπως μᾶς λέγει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ κριθῆ ὁ κόσμος.

Θὰ ἔλθη ὁ Χριστὸς μας καθισμένος πάνω στὸ βασιλικό του θρόνο, μὲ θεϊκὴ μεγαλοπρέπεια, γιὰ νὰ δικάση ὅσους θὰ εἶναι τότε ζωντανοί, ἀλλὰ καὶ ὅσους εἶχαν πεθάνει ἀπὸ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ εἶναι ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος τῆς Γαλιλαίας, ποὺ τρία ὁλόκληρα χρόνια δίδασκε τὸ Εὐαγγέλιό του. Θὰ εἶναι ὁ κριτὴς ὁ ὑπέρλαμπρος, ποὺ θὰ ζητήση νὰ τοῦ ποῦνε πόσοι ἔζησαν σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὅλοι, καὶ «οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες» καὶ «οἱ τὰ φαῦλα πράξαντες», θὰ δικαστοῦν ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ θὰ δικαιωθοῦν ἢ θὰ κατακριθοῦν κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ποὺ θὰ γίνη ἡ κρίση.

Τώρα, ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαμαν τὶς καλὲς πράξεις, ἔζησαν σύμφωνα μὲ τὶς θεῖες ἐντολὲς, θὰ ἀκούσουν τὴ γλυκιὰ καὶ θωπευτικὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου ποὺ θὰ τοὺς καλῆ στὴν αἰώνια βασιλεία μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Οἱ ἄλλοι, ποὺ ἔκαμαν κακὲς πράξεις ποὺ δὲν ἔζησαν σύμφωνα μὲ τοὺς θείους καὶ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους, μὲ τοὺς γραφτοὺς ἢ τοὺς ἄγραφτους θὰ ἀκούσουν τὴ φοβερὴ καταδίκη: «Πηγαίνετε ἀπὸ μένα οἱ καταραμένοι στὴ φωτιὰ τὴν αἰώνια, τὴν ἑτοιμασμένη γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του».

Μᾶς ἱκανοποιεῖ ἀπόλυτα ἡ θεία δικαιοσύνη. Δίνει χαρὰ καὶ παρηγοριὰ καὶ ἀνακούφιση στὶς μυριάδες τῶν πιστῶν δούλων τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἱκανοποιεῖ ὅλους αὐτοὺς ποὺ δοκιμάστηκαν καὶ ὑπόφεραν στὴν πρόσκαιρη τούτη ζωὴ τοῦ κόσμου. Ὅλοι ὅσοι πείνασαν καὶ δίψασαν, ὅσοι ἦταν γυμνοὶ καὶ ὑπόφεραν, ἀλλὰ ἔζησαν ζωὴ Χριστιανική, θὰ δικαιωθοῦν ἀπὸ τὸν δικαιοκρίτη Χριστό. Ὅλοι οἱ ἐνέρετοι, οἱ δίκαιοι, οἱ εὐσεβεῖς, ἐκεῖ θὰ πάρουν τὸ αἰώνιο βραβεῖο τῶν καλῶν τους πράξεων.

Γι᾽ αὐτὴ τὴν αἰώνια ζωὴ ἐργάστηκαν καὶ στὸ τέλος τὴν ἀπόλαυσαν. Γίνηκαν οἱ ἄξιοι κληρονόμοι της.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος, ὕστερα ἀπὸ ἐντατικὴ ἐργασία, ἀποσυρόταν σὲ μέρη ἔρημα μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο κι ἐκεῖ ξεκουραζόταν. Δὲν ἦταν ὅμως πάντα τυχερός. Πολλὲς φορὲς τὰ πλήθη τῶν γύρω χωριῶν, ποὺ λαχταροῦσαν ν' ἀκούσουν τὴν ὄμορφη διδαχή του, ἔτρεχαν καὶ στοὺς ἔρημους ἀκόμη τόπους καὶ μὴ λογαριάζοντας τὴν κούρασή του, ζητοῦσαν νὰ τὸν ἀκούσουν.

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ εἶναι μέρος ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου, ποὺ εἰπώθηκε μπροστὰ σὲ πολλὲς χιλιάδες κόσμου, στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὄμορφου καὶ κατάφυτου βουνοῦ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. στ', 14 - 21).

Κείμενο

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐὰν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὲ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὲ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ Πατρί σου τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ Πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἂν συγχωρέσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλματά τους, θὰ συγχωρέση καὶ σὲ σᾶς ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος· ἂν ὅμως, δὲ συγχωρέσετε τῶν ἀνθρώπων τὰ σφάλματά τους, δὲ θὰ συγχωρέση οὔτε ὁ πατέρας σας τὰ δικά σας σφάλματα.

Καὶ σὰ νηστεύετε, μὴ γίνεστε σὰν τοὺς ὑποκριτὲς μελαγχολικοί, ποὺ παραμορφώνουν τὰ πρόσωπά τους γιὰ νὰ φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, αὐτοὶ ἔλαβαν τὴν πληρωμή τους.

Σὺ δέ, σὰ νηστεύεις, λάδωσε τὸ κεφάλι σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ μὴ φανῆς στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύεις, ἀλλὰ μόνον στὸν κρυφό σου τὸν πατέρα καὶ ὁ πατέρας σου ποὺ βλέπει στὸ κρυφὸ θὰ σὲ πληρώση στὸ φανερό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι.

Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν·

ὅπου γὰρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς στὴ γῆ, ὅπου σκόρος καὶ σαπίλα καταστρέφει κι ὅπου κλέφτες τρυποῦν καὶ κλέβουν.

Μόνον θησαυρίζετε θησαυροὺς στὸν οὐρανό, ὅπου οὔτε σκόρος οὔτε σαπίλα καταστρέφει κι ὅπου κλέφτες δὲν τρυποῦν μήτε κλέβουν.

Γιατὶ ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας.

Ρητό: «Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

ΟΜΙΛΙΑ

Ὅταν μᾶς ἔρθη ἀρρώστια βαριὰ καὶ κινδυνεύομε νὰ πεθάνωμε, φωνάζομε μὲ ἀγωνία τὸ γιατρὸ νὰ ἔλθη στὸ σπίτι μας νὰ μῆς δώση τὶς βοήθειές του, γιὰ νὰ γίνωμε καλά. Μὲ πόση λαχτάρα κοιτάζομε τὴν πόρτα, σὰν βλέπομε πὼς ἀργεῖ! Κάθε λεπτὸ ποὺ περνάει, μᾶς φαίνεται ὥρα ὁλόκληρη, χρόνος ἀτέλειωτος. Πόσο φροντίζομε γιὰ τὸ σῶμα μας!

Ὁ ἄνθρωπος, παιδιά μου, ἀποτελεῖται κι ἀπὸ ψυχή. Τοῦτο τὸ συστατικὸ εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο, γιατὶ τοῦτο εἶναι ποὺ δίνει τὴ ζωή. Φορέας τοῦ πολύτιμου τούτου ἀγαθοῦ εἶναι τὸ σῶμα. Εἶναι τὸ χειροπιαστὸ πράγμα τῆς ἀνθρώπινης ὑποστάσεώς μας.

Εἴδατε τί θυσίες καταβάλλομε γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς ὑγείας μας. Εἶναι ὑποχρέωση ἀπ᾽ τὶς μεγαλύτερες στὸν ἄνθρωπο ἡ διατήρηση τῆς ὑγείας, γιατὶ εἶναι πλασμένος «κατ᾽ εἰκόνα καὶ ὁμοίωση», μοιάζει τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πλάστη του. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ στολίδι τοῦ κόσμου. Τὸ τελειότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀσέβεια λοιπὸν πρὸς τὸ Θεὸ νὰ παραμελήση κανεὶς τὸν ἑαυτό του ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς στὴ μορφή.

Διαρκὴς κι ἀτελείωτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ φροντίδα μας γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος. Εἴπαμε ὅμως, πὼς δὲν εἴμαστε μόνο σῶμα ἀλλὰ καὶ ψυχή. Τοῦτο τὸ συστατικὸ τὸ ἄυλο, τὸ ἄπιαστο, ποὺ εἶναι πνοὴ ἀπ᾽ τὰ θεϊκὰ στήθια δοσμένη στὸν πρῶτον ἄνθρωπο κι ἀπ᾽ αὐτὸν σ᾽ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, ἀρρωσταίνει καμιὰ φορά; Ἀρρωσταίνει. Καὶ τούτη ἡ ἀρρώστια εἶναι βαρύτερη, πιὸ μεγάλη, ἀπ᾽ τὴ σωματική.

Γιατὶ ἡ ἀρρώστια ἡ σωματικὴ βαστάει ὅσο ζῆ ὁ ἄνθρωπος. Ὅσο ἡ ψυχή του βρίσκεται πάνω στὸ φθαρτό του σῶμα. «Πᾶσα λύπη καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στεναγμὸς» σταματοῦν μόλις σταματήση καὶ ἡ ζωή. Ἡ ἀρρώστια ὅμως ἡ ψυχική, ἀκολουθάει τὴν ψυχὴ καὶ δὲν τὴν ἀποχωρίζεται «εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ἡ ἁμαρτία, εἶναι ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς. Καὶ ἁμαρτία θὰ πῆ παράβαση τῶν θείων ἐντολῶν, τῶν θείων νόμων. Καὶ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ψυχῆς ὑπάρχουν οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα. Ὁ καλός μας Χριστός, ποὺ ἀγάπησε πολὺ τὸ ἀνθρώπινο γένος, δὲ μποροῦσε νὰ μὴ φροντίση καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τί καλὸς καὶ πονετικὸς πατέρας ποὺ εἶναι! Φροντίζει γιὰ τὸ ἄρρωστο παιδί Του, γιὰ τὸν ἄνθρωπο, καὶ μᾶς δίνει τὶς θεῖες συνταγές, ποὺ εἶναι ἀλάθητες στὸ ἀποτέλεσμα. Ἅμα τὶς ἀκολουθήση κανένας εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ γιατρεφτῆ. Εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ γίνη καλά.

Στὴ σημερινὴ περικοπὴ ποὺ διαβάσαμε ὁ Χριστὸς δίνει τρεῖς παραγγελίες, τρεῖς συνταγές, τρεῖς ἐντολές, ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν στὴν καταπολέμηση τῆς ἁμαρτίας.

«Ἂν θὰ συγχωρέσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλματά τους, θὰ συγχωρέση κι ἐσᾶς ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος. Ἂν ὅμως δὲν συγχωρέσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ σφάλματά τους, δὲ θὰ συγχωρέση οὔτε ὁ Πατέρας σας τὰ δικά σας σφάλματα.

Πρῶτο βῆμα στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἡ συγχώρεση τῶν σφαλμάτων τῶν ἀνθρώπων. Κάνει συμφωνία μαζί μας ὁ Χριστός. Ὅλα τὰ σφάλματά μας τὰ σβήνει, τὰ συγχωρεῖ, ἂν ἐμεῖς συγχωρέσωμε τὰ σφάλματα τῶν ἀδελφῶν μας. Ἂν διώξωμε ἐμεῖς τὸ μίσος ἀπ' τὴν καρδιά μας, θὰ διώξη καὶ ὁ Θεὸς τὴν ὀργή του ἀπὸ μᾶς. Ἂν πλημμυρίση ἡ ψυχή μας ἀπὸ ἀγάπη θὰ μᾶς περιβάλη μὲ τὴν ἀγάπη Του καὶ ὁ Κύριος. Καὶ ξέρετε τί θὰ πῆ αὐτό; «ἐὰν ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν». Ἐὰν εἶναι φίλος καὶ σύμμαχός μας ὁ Θεός, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μαζί μας καὶ νὰ μὴ νικηθῆ.

Προχωρεῖ παρακάτω ὁ Κύριος καὶ μᾶς συμβουλεύει, πῶς πρέπει νὰ νηστεύωμε. Ἔχει ὑπόψη του τοὺς Φαρισσαίους ποὺ ἦταν ὑποκριτὲς καί, γιὰ νὰ δείξουν στὸ λαὸ πὼς νηστεύουν, προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν στενοχωρεμένοι, κιτρινωποί, μὲ δακρυσμένα μάτια, μὰ ἄπλυτα κι ἀχτένιστα μαλλιά. Τέτοια νηστεία δὲν τὴ θέλει. Ὅταν ὁ Χριστιανὸς νηστεύη, πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ στὸ σῶμα. Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ διαλαλῆ τὴ χριστιανική του αὐτὴ πράξη. Διδάσκοντας ὁ Χριστὸς τέτοιον τρόπο νηστείας, μᾶς διδάσκει τὴν ταπεινοφροσύνη. Εἶναι μιὰ χριστιανικὴ ἀρετὴ ποὺ τὴν πρόσεξε πολὺ ὁ Κύριος. Δὲν ἀγαπάει τοὺς καυχησιάρηδες, τοὺς κενόδοξους.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Θυμηθῆτε τί μᾶς εἶπε γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη. «Μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τὶ ποιεῖ ἡ δεξιά σου». Καὶ γιὰ τὴν προσευχὴ τὰ ἴδια μᾶς λέγει: Ὅταν προσεύχεσαι, χριστιανέ, ἔμπα μέσα στὸ κελλί σου καὶ προσευχήσου καὶ ὁ Πατέρας σου ὁ Οὐράνιος ποὺ σὲ βλέπει στὰ κρυφά, θὰ σὲ ἀνταμείψη στὰ φανερά. Μὲ τὰ ἴδια λόγια κλείνει τὴ συμβουλή του γιὰ τὴ νηστεία.

Τὴν τριλογία του τὴ σημερινὴ ὁ Κύριος τὴν κλείνει μὲ ἐπιχειρήματα δυνατὰ γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης. Ἄλλη φορὰ μᾶς δίδαξε τὸν τρόπο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη δεκτὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ ἡ ἐλεημοσύνη. Μᾶς μίλησε γιὰ τὴ μυστικότητα ποὺ ἀναφέραμε λιγάκι παραπάνω.

Τώρα μᾶς λέει γιατὶ πρέπει νὰ κάνωμε ἐλεημοσύνη. Γιατὶ ἁπλούστατα, κάνοντας ἐλεημοσύνη, εἶναι σὰ νὰ δίνωμε τά λεφτά μας στὸ οὐράνιο θησαυροφυλάκιο νὰ φυλαχτοῦν. Ἐκεῖ εἶναι καλὰ ἀσφαλισμένα, γιατὶ οὔτε σκουλήκι τὰ ἀφανίζει οὔτε κλέφτες τρυποῦν καὶ κλέβουν. Εἶναι καλὸ νὰ θησαυρίζωμε θησαυροὺς στὸν οὐρανό, γιατὶ ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὁ νοῦς μας θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά μας. Θὰ βρισκόμαστε ἔτσι σὲ μιὰ διαρκῆ ἐπικοινωνία μὲ τὸ Θεὸ καὶ θὰ γεννοῦνται στὸ μυαλό μας σκέψεις θεάρεστες.

Ἀπὸ αὔριο ἀρχίζει ἡ ἁγία Σαρακοστή. Οἱ χριστιανοὶ θ' ἀρχίσουν τὴ νηστεία. Τώρα ξέρει πῶς θὰ νηστέψη κάθε χριστιανὸς μικρὸς ἢ μεγάλος. Μὲ ἁγνὴ καὶ εἰλικρινῆ διάθεση, ἀπὸ ἀνάγκη ψυχικὴ καὶ ὄχι γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Τὴ νηστεία ὅμως θὰ τὴ συνοδεύουν καὶ καλὲς πράξεις. Οἱ καλὲς πράξεις εἶναι ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς καλῆς νηστείας. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει, πὼς ἡ τέτοια νηστεία ἀνοίγει τὸ δρόμο πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ περικυκλώνει τὴν ψυχή μας.

Πόσο εὐτυχισμένοι θὰ εἶναι οἱ χριστιανοὶ ποὺ θὰ νηστέψουν ἔτσι!

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Μὲ τὴ νηστεία ὅμως, ἀγαπητοί μου, θὰ ἀκούσετε στοὺς ὡραίους ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὴ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, συνδέεται μία μεγάλη ἀρετή, ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης. Νηστεία καὶ ἐλεημοσύνη. Ἰδοὺ δύο ἐπιταγὲς χριστιανικές. Ἡ νηστεία τοῦ πλουσίου πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀνακούφιση γιὰ τοὺς φτωχούς. Καὶ εἶναι νηστεία τότε ἡ ἐλεημοσύνη, ὅταν δίδη κανεὶς στοὺς φτωχούς, ἐκεῖνο ποὺ ἀρνεῖται νὰ δώση στὸν ἑαυτό του. Ὅταν δίδη καὶ χορταίνη αὐτοὺς ποὺ πεινοῦν.

Ὁ Λαρίσης Δωρόθεος

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀφοῦ ὁ Κύριος βαφτίστηκε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, πῆγε στὴν ἔρημο ὅπου ἔμεινε σαράντα μέρες. Ἐκεῖ προετοιμάστηκε μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία γιὰ τὸ μεγάλο του ἔργο ποὺ θ' ἄρχιζε. Ἐκεῖ τὸν πείραξε ὁ διάβολος, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ἔμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστη του.

Ἀπὸ τὴν ἔρημο ἔφυγε ὁ Χριστὸς καὶ πῆγε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος βάφτιζε τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰωάννης εἶπε: «Νὰ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ».

Κείνη τὴν ὥρα ἦταν κοντά του δυὸ ἀπ' τοὺς καλούς του μαθητὲς ὁ Ἰωάννης ὁ γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ὁ Ἀντρέας, ὁ γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ. Ὅταν εἶδαν τὸν Ἰησοῦ, ἔνιωσαν μιὰν ἀκατανίκητη δύναμη νὰ τοὺς τραβάη κοντά του κι ἔτρεξαν καὶ γίνηκαν μαθητές του καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα δὲν τὸν ἄφησαν ποτὲ ἀπὸ κοντά τους. Ὁ Ἀντρέας ἔφερε καὶ τὸν ἀδελφό του τὸ Σίμωνα ποὺ πῆρε τὸ ὄνομα Πέτρος.

Μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς πρώτους μαθητές, ὁ Χριστὸς ἀποφάσισε νὰ κάμη ἕνα ταξίδι στὴ Γαλιλαία.

Τὴ συνέχεια θὰ τὴ διαβάσωμε στὴ σημερινὴ περικοπή.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. α', 44-52).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤθελεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὑρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι.

Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ, ἐκ Ναζαρὲτ

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ θέλησε ὁ Ἰησοῦς νὰ βγῆ στὴ Γαλιλαία καὶ βρίσκει τὸ Φίλιππο καὶ τοῦ λέει, ἀκολούθα με.

Κι ὁ Φίλιππος ἦταν ἀπὸ τὴ Βηθσαϊδά, ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ἀντρέα καὶ τοῦ Πέτρου.

Βρίσκει ὁ Φίλιππος τὸ Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέει. Ἐκεῖνον ποὺ ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς μέσα στὸ νόμο καὶ οἱ προφῆτες, τὸν βρήκαμε, τὸν Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ ποὺ κατάγεται ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ.

Κι ὁ Ναθαναὴλ τοῦ εἶπε. Ἀπὸ τὴ Ναζα-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε.

Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

Λέγει αὐτῷ Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε.

Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς πιστεύεις; μείζω τούτων ὄψει.

Καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ρὲτ μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι καλό; Τοῦ λέει ὁ Φίλιππος· ἔλα καὶ δές.

Εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸ Ναθαναὴλ ποὺ πήγαινε κοντά του καὶ λέγει. Νὰ ἀληθινὰ Ἰσραηλίτης στὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει πονηριά.

Τοῦ λέει ὁ Ναθαναήλ, πῶς μὲ ξέρεις; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε. Πρὶν σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, σὲ εἶδα ὅταν ἤσουν κάτω ἀπὸ τὴ συκιά.

Ἀποκρίθηκε ὁ Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέγει· διδάσκαλε, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε: Γιατὶ σοῦ εἶπα πὼς σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πιστεύεις; μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ θὰ δῆς.

Καὶ τοῦ λέει: ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέω, ἀπὸ τώρα θὰ δῆτε τὸν οὐρανό, ἀνοιχτὸ καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ν' ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν ἐπάνω στὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ρητό: «Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ».

ΟΜΙΛΙΑ

Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας! Γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας. Ἔχει σήμερα τὸ πανηγύρι της καὶ μᾶς καλεῖ μὲ τὶς καμπάνες της νὰ τρέξωμε κοντά της, νὰ γιορτάσωμε τὴ νίκη της. Νὰ χαροῦμε τὴ χαρά της. Νὰ χαροῦμε τὴν ἡμέρα τὴ χαρμόσυνη τὴ γεμάτη εὐφροσύνη, ὅπως λένε τὰ ὄμορφα τροπάριά της.

Γιορτάζει τὸ θρίαμβό της. Τί θρίαμβος στ' ἀλήθεια! Μπροστὰ ἀπὸ δυὸ χιλιάδες πάνω κάτω χρόνια ὁ Ἀρχηγός της, ξεκίνησε ἀπὸ τὴ μικρὴ καὶ ἄσημη Ναζαρέτ, γιὰ νὰ ἱδρύση τὴν ἐκκλησία του. Κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τρία χρόνια, μέσα στὰ ὅρια τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ μετὰ τὸ θάνατό του οἱ Ἀπόστολοι τὸ ἐκήρυξαν σ' ὅλη τὴ γῆ. «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν»

Οἱ ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἔφεραν ἀναστάτωση στὴν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀνθρωπότητα. Τὰ βάθρα τῶν εἰδώλων σείστηκαν κι ἔνιωσαν τὸν ἑαυτό τους ἀδύνατο νὰ κρατήσουν τοὺς ψεύτικους θεούς των. Δὲν ἔπεσαν ὅμως ἀμέσως. Κράτησαν ὀρθωμένο τὸ ἀνάστημά τους αἰῶνες πολλοὺς καὶ στὰ πόδια τους ἔτρεχε πλῆθος αἷμα χριστιανικό.

Ἔφαγαν καὶ κατεσπάραξαν τὰ ἄγρια θηρία τῆς Ρώμης τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστοῦ. Χιλιάδες πολλὲς ἦταν οἱ μάρτυρες ποὺ κάηκαν ζωντανοί, ποὺ πέρασαν «ἐν στόματι μαχαίρας», ποὺ ὑπέφεραν μαρτύρια καὶ διωγμοὺς ἀπὸ τοὺς αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης καὶ ὅμως τίποτε δὲ στάθηκε ἱκανὸ νὰ σταματήση τὴν ἐξάπλωση τῆς νέας θρησκείας. Εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θεμελιωμένη πάνω στὸ ἅγιο αἷμα καὶ στὰ κόκαλα ἀμέτρητων μαρτύρων, γι᾽ αὐτὸ «πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Τίποτε δὲ θὰ μπορέση νὰ τὴν γκρεμίση καὶ νὰ τὴν κλονίση.

Τοῦτο τὸ μεγάλο δέντρο, ποὺ ἅπλωσε τὰ μεγάλα καὶ πλατύσκια κλωνάρια του, γιγάντωσε καὶ θέριεψε μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων καὶ ἁγίων τοῦ Χριστοῦ.

Ποιὰ ἦταν ἡ δύναμη ἡ ἀκατανίκητη ποὺ ἔσπρωχνε τοὺς ὀπαδούς της στὸ θάνατο καὶ ὄχι στὴν ἄρνηση τοῦ Χριστοῦ;

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ τεράστιος μαγνήτης ποὺ τραβοῦσε μὲ τὴν δύναμή του κοντά του τόσους ἀνθρώπους; Ἡ δύναμη τῶν λόγων τοῦ Εὐαγγελίου. Σὲ ποιὰ θρησκεία ἀκούστηκε ποτὲ τέτοιο κήρυγμα ἀγάπης; Ποιὰ θρησκεία ὡς τότε ἔχυσε βάλσαμο παρηγοριᾶς στὶς πληγὲς τῆς ἄρρωστης ἀνθρωπότητας;

«Ἔλθετε πρός με οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι! οἱ στρατιὲς οἱ ἀναρίθμητες, ἔγερναν τὸ πονεμένο κεφάλι τους μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ τους καὶ μαζί του ταξίδευαν πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

— Εὐτυχισμένοι ὅσοι πεινοῦν καὶ διψοῦν δικαιοσύνη, γιατὶ αὐτοὶ θὰ χορτάσουν.

— Εὐτυχισμένοι οἱ λυπημένοι, γιατὶ αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν.

— Εὐτυχισμένοι ὅσοι καταδιωχθοῦν γιὰ τὴν ἀρετή τους, γιατὶ δική τους εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τοῦτο τὸ ρυθμικὸ τραγούδι τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου, ποιὰ θρησκεία τὸ εἶπε ὡς τώρα;

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ εἶναι μιὰ σταγόνα μέσα στὸν ὠκεανὸ τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι ὅπως μᾶς παρουσιάζονται στὰ Εὐαγγέλια, μὰ καὶ στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, στὴν Καινή μας Διαθήκη, αὐτὰ τὰ λόγια ἔδιναν

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὴ δύναμη στοὺς στρατιῶτες τῆς πίστης νὰ τραβήξουν πρὸς τὸ θάνατο, πρὸς τὴν ἀθανασία.

Τριακόσια εἴκοσι πέντε χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ φάνηκε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο καὶ νά, τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἀρχίζει νὰ φωτίζη καὶ τὰ κεφάλια τῶν αὐτοκρατόρων. Προσέρχεται πρῶτος στὴ χριστιανικὴ θρησκεία ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντίνος ὁ Μέγας.

Τώρα δὲν κρύβεται στὶς σπηλιὲς καὶ στὰ ὄρη καὶ στὶς κατακόμβες. Τώρα τὸ σπαθὶ ποὺ εἶχε βαφῆ στὸ αἷμα τῶν χριστιανῶν, γίνεται σύμμαχος τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὴ δύναμή του νικάει τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ψεύτικης θρησκείας. Τὸ 394 ὁ Μέγας Θεοδόσιος, ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου, δίνει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας. Τώρα γκρεμίζονται τὰ βάθρα τῶν εἰδώλων καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἁπλώνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Σὰν πέρασε ὁ κίνδυνος τῶν διωγμῶν φάνηκε νέος, οἱ αἱρέσεις. Γεννήθηκαν μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεση τῶν εἰκονομάχων τὴν κλόνισε πολύ. στὸ τέλος ὅμως ἡ Ἐκκλησία νίκησε νίκη λαμπρὴ καὶ βγῆκε ἀλώβητη ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους.

Μία ποίμνη, ἕνας Ποιμένας

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ στὴν ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων εἶναι ἀφιερωμένη. Στὸ μεγάλο θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐμεῖς ὅμως πήραμε ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν περικοπὴ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου νὰ μιλήσωμε κάπως πλατύτερα γιὰ τὴν ἐξάπλωση τῆς χριστιανικῆς μας θρησκείας.

Εἶναι στ' ἀλήθεια μεγάλη ἡ συγκίνηση ποὺ νιώθομε ἀκούοντας τὴ σημερινὴ περικοπή.

Μετροῦνται στὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς χεριοῦ οἱ πρῶτοι ὀπαδοί του, οἱ πρῶτοι μαθητές του, ποὺ εἶναι καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοί. Πέντε ἄνθρωποι ἐκεῖ στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας τοῦ εἶπαν γιὰ πρώτη φορὰ «σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» καὶ τώρα ἑκατομμύρια πολλὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ ἴδια λόγια καὶ προσκυνοῦν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν καλό μας Χριστό.

Σήμερα ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἁπλωμένη στὶς πέντε ἠπείρους καὶ ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος πιστεύει σ' αὐτή, γιατὶ τελειότερη διδασκαλία ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου δὲ φάνηκε στὸν κόσμο κι οὔτε θὰ φανῆ.

Τὸ ἔργο ὅμως τῆς Ἐκκλησίας δὲν τελείωσε. Τὸ Εὐαγγέλιο ἁπλώνεται καὶ θὰ ἁπλώνεται, ὡς τὴν ποθητὴ ἡμέρα ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ πιστέψουν σ' αὐτό. Τότε μιὰ θὰ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἕνας ὁ ποιμένας της, «μία ποίμνη εἷς ποιμὴν», ὅπως προφητικὰ μᾶς εἶπε ὁ Χριστός μας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Χριστός μας βρίσκεται στὴν Καπερναοὺμ τὴν ὄμορφη πόλη μὲ τὰ γραφικὰ σπιτάκια της. Τούτη τὴν πόλη τὴν ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ ὁ Κύριος. Ἐδῶ πέρασε τὴν πιὸ ὄμορφη καὶ χαρούμενη περίοδο τῆς ζωῆς του. Οἱ κάτοικοι τῆς Καπερναοὺμ ἦταν ἁπλοί, τίμιοι, πολεμικοὶ καὶ γενναῖοι, χωρὶς πονηριά, μὲ παιδιάτικη ἀφέλεια καὶ καλὴ καρδιά.

Στὴν Καπερναοὺμ ἔμενε συνήθως στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου. Μόλις μαθεύτηκε πὼς ἦρθε ὁ Χριστός, κόσμος πολὺς μαζεύτηκε στὸ σπίτι νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ἦταν ἐκεῖ καὶ πολλοὶ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὶς γύρω πόλεις καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀκόμη νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια, ὅτι γιάτρευε, ὅπως ἔλεγαν, τὶς ἀρρώστιες μὲ μόνο τὸ λόγο του.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (κεφ. β΄, 1-12).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ, καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην, ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον ἐφ' ὧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρό, σὰν μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναούμ, ἀκούστηκε πὼς εἶναι σὲ ἕνα σπίτι.

Καὶ ἀμέσως μαζεύτηκαν τόσοι πολλοὶ ποὺ πιὰ δὲ χωροῦσε οὔτε τὸ μέρος τὸ κοντὰ στὴ θύρα· καὶ τοὺς μιλοῦσε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρνουν παραλυτικό, ποὺ τὸν βαστοῦσαν τέσσερεις.

Καὶ σὰ δὲ μποροῦσαν ἀπὸ τὸ πλῆθος νὰ τοῦ τὸν πηγαίνουν κοντά, ξεσκέπασαν τὴ στέγη ἐκεῖ ποὺ ἦταν, καὶ τρυπώντας την κατεβάζουν τὸ κρεβάτι ποὺ ἦταν πλαγιασμένος ὁ παραλυτικός.

Κι ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη τους, λέει τοῦ παραλυτικοῦ· παιδί μου, νὰ εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·
τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τὶς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός;

Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς· εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει;

Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ.

Σοὶ λέγω, ἔγειραι καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου.

Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας· ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

Καὶ ἦταν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς ἐκεῖ καθισμένοι καὶ σκέπτονταν μέσα τους (στὴν καρδιά τους)·

πῶς αὐτός, ἔτσι μιλώντας ἀσεβεῖ; ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίες, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός;

Κι ἀμέσως ἔνιωσε ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ πνεῦμα του, τὸ τί σκέπτονταν μέσα τους καὶ λέει; γιατὶ τὰ σκέπτεστε αὐτὰ μέσα στὴν καρδιά σας;

Τί εἶναι εὐκολώτερο, νὰ πῶ στὸν παραλυτικό, εἶναι συγχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου ἢ νὰ πῶ σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτησε;

Ὅμως γιὰ νὰ μάθετε πὼς ἔχει ἐξουσία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ συγχωρῆ στὴ γῆ ἁμαρτίες, λέει στὸν παραλυτικό:

Ἐσένα λέγω, σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

Καὶ σηκώθηκε, κι ἀμέσως παίρνοντας τὸ κρεβάτι βγῆκε μπροστὰ σὲ ὅλους, τόσο ποὺ θαύμαζαν ὅλοι καὶ δόξαζαν τὸ Θεὸ λέγοντας, πὼς ποτὲ δὲν εἴδαμε τέτοιο θαῦμα.

Ρητό: «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε. Ἐν ᾧ γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε».

ΟΜΙΛΙΑ

Ὁ παραλυτικὸς τῆς Καπερναούμ, σὰν ἔμαθε πὼς ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὴν πόλη του, παρακαλοῦσε τοὺς διαβάτες μὲ φωνὴ γεμάτη πόνο νὰ τὸν πᾶνε στὸ μέρος ποὺ δίδασκε.

Πίστευε πὼς ἅμα τὸν δῆ ὁ θεῖος γιατρός, θὰ τὸν λυπηθῆ καὶ θὰ τὸν γιατρέψη, γιατὶ εἶχε ἀκούσει πολλὰ θαύματα τοῦ Κυρίου. Ὅλοι ὅσοι περνοῦσαν ἦταν βιαστικοί. Ἔτρεχαν γιὰ νὰ προλάβουν νὰ πιάσουν μιὰ θέση μέσα στὸ σπίτι, γιὰ ν' ἀκοῦνε καλύτερα τὸν ἀγαπημένο τους διδάσκαλο. Φώναζε ὁ παραλυτικὸς καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια του. Καταλάβαινε πὼς ἂν δὲν τὸν λυπόνταν οἱ ἄνθρωποι, θὰ ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ βρεθῆ κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ θὰ κοίτονταν ἐκεῖ στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ τῶν βασάνων ποιὸς ξέρει πόσα χρόνια ἀκόμη.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐπὶ τέλους τέσσερεις ἄνθρωποι σταμάτησαν. Λυπήθηκαν τὸ δυστυχισμένο καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὸν πᾶνε στὸ Χριστό.

Κουρασμένοι ἔφτασαν στὸ σπίτι ποὺ μιλοῦσε ὁ Κύριος. Πῶς ὅμως νὰ μποῦνε μέσα; Ἦταν τόσο πολὺς ὁ κόσμος, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ προχωρήση κι ἕνας μόνον ἄνθρωπος. Παρακάλεσαν, ἱκέτευσαν, ἔδειξαν τὸ δυστυχισμένο ἄνθρωπο, μήπως καὶ τοὺς κάνουν νὰ συγκινηθοῦν, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατο νὰ γίνη ἕνας στενὸς διάδρομος νὰ περάσουν.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν τὰ χάνουν. Ἀνεβάζουν τὸν παραλυτικὸ στὴ στέγη κι ἀπ' ἐκεῖ βγάζοντας τὰ κεραμίδια τὸν καταβέζουν μπροστὰ στὸ Χριστό.

«Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου».

Οἱ κακοὶ καὶ φθονεροὶ Φαρισαῖοι ἔβραζαν μέσα τους καὶ ἤθελαν νὰ ξεσπάσουν. Ἤθελαν νὰ ἐκδηλώσουν τὸ μίσος τους πρὸς τὸ Χριστό. Παίρνουν ἀφορμὴ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ποὺ λέγει στὸν παραλυτικό, «τέκνον μου σοῦ εἶναι συχωρεμένες οἱ ἁμαρτίες σου» καὶ τὸν κατακρίνουν σὰ βλάσφημο.

Βλαστημάει ὁ Χριστὸς γιατὶ σχωρνᾶ τὶς ἁμαρτίες. Βλαστημάει, γιατὶ σώζει ἕναν ἄνθρωπο. Αὐτοί, ἀντὶ νὰ χαροῦν λυποῦνται. Τὸ πάθος τοῦ φθόνου δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ δοῦν καλὸ στὸν ἄλλο ἄνθρωπο. Ἔτσι εἶναι ὁ φθονερός.

Γιὰ θυμηθῆτε τὸ διάβολο ποὺ φθόνησε τοὺς πρωτόπλαστους μέσα στὸν Παράδεισο καὶ θέλησε νὰ τοὺς κάμη κακό.

Γιὰ θυμηθῆτε τὸν Ἰωσὴφ μὲ τοὺς ἀδελφούς του. Τὸν φθονοῦν γιὰ τὸ ὡραῖο του ντύσιμο ποὺ ἔκανε σὰ μικρότερος καὶ τὸν πουλοῦν στοὺς ἐμπόρους.

Γιὰ θυμηθῆτε καὶ τὸν ἀρχισυνάγωγο. Ἀπὸ φθόνο, λυπήθηκε γιὰ τὴ θεραπεία τῆς γυναίκας ποὺ βαζανιζόταν σκυφτὴ 18 ὁλόκληρα χρόνια.

Γιὰ θυμηθῆτε ἀκόμα πὼς ὁ φθόνος τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, ὁδήγησε τὸ Χριστό μας πάνω στὸ λόγο τοῦ Γολγοθᾶ.

Τὸ πάθος τοῦ φθόνου, παιδιά μου, εἶναι ἁμαρτία μεγάλη. Εἶναι ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ παίδεψη.

Ὁ Γρηγόριος ὁ θεολόγος λέγει: «Τοῦτο τὸ πάθος τοῦ φθόνου εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα τὸ πιὸ δίκαιο, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ ἄδικο».

Δίκαιο, γιατὶ ὁ φθονερὸς τιμωρεῖται μόνος του. Δὲν κοιμᾶται, ὑποφέρει, στενοχωρεῖται τιμωρεῖται μόνος του. Δὲν κοιμᾶται, ὑποφέρει, στενοχωρεῖται σὰ βλέπει τὸν ἄλλον νὰ πετυχαίνη στὶς δουλειές του. Σὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

βλέπει τὸν ἄλλον νὰ γελᾶ καὶ νὰ χαίρεται. Σὰ βάζει κι ὁ ἄλλος καλὸ φόρεμα. Σὰν ἔχει ὁ ἄλλος τὰ ἴδια ἢ καλύτερα παιγνίδια ἀπὸ τὰ δικά του. Σὰν παίρνει ὁ ἄλλος καλύτερο βαθμὸ καὶ τὸν ἐπαινοῦν γιὰ τὴ φρονιμάδα του.

Ψυχὴ βασανισμένη! Ψυχὴ ἀξιολύπητη!

Κι ὡς ἐδῶ τὰ πράγματα πᾶνε καλά. Ὅταν τρώγεται ὁ κακὸς καὶ φθονερὸς γιὰ τὸ καλὸ ποὺ βλέπει στὸν πλησίον δὲ βλάπτει κανένα, τὸν ἑαυτό του βλάπτει. Στὸν ἑαυτό του κάνει κακό.

Τὸ ἄσχημο εἶναι, ὅταν ὁ κακὸς καὶ φθονερὸς θελήση νὰ κάμη, ἐξαιτίας τοῦ φθόνου του, κακὸ στὸν πλησίον του μὲ ψεύτικες καταγγελίες, μὲ διάφορα λόγια στοὺς γειτόνους καὶ πολλὲς φορὲς μὲ διάφορες ζημίες ποὺ προκαλεῖ στὴν περιουσία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲ χωνεύει.

Μὲ τὶς πράξεις του αὐτὲς ἀδικεῖ, κάνει κακό. Ἐδῶ ἁμαρτάνει διπλὰ καὶ διπλὴ θὰ πάρη καὶ τὴν τιμωρία του. Πόσο δυστυχισμένοι ἄνθρωποι εἶναι οἱ φθονεροί! Ἀξίζει ἕνα δάκρυ συμπόνιας γιὰ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ δυὸ λόγια στὴν προσευχή μας στὸν Κύριο νὰ τοὺς βοηθήση νὰ γυρίσουν στὸν καλὸ δρόμο.

Ἂς γυρίσωμε πάλι στὸ Χριστό μας. Ἀφοῦ συγχώρεσε τὶς ἁμαρτίες τοῦ παραλυτικοῦ, τὸν θεράπευσε. Τί χαρὰ καὶ τί ἔκπληξη στὸ λαὸ ποὺ ἄκουε τὸν Κύριο. Τί χαρὰ καὶ τί ἱκανοποίηση στοὺς τέσσερεις πιστοὺς ἀνθρώπους ποὺ κουβάλησαν τὸν παραλυτικό! Τί χαρὰ καὶ τί συγκίνηση στὸν παραλυτικό! Καὶ τί φθόνος καὶ κακία στοὺς Φαρισαίους!

Μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος τῆς Καπερναούμ, δοξολογοῦμε κι ἐμεῖς τὸ Θεὸ γιὰ τὸ Σωτήρα Χριστὸ ποὺ ἔστειλε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήση νὰ ζήσωμε μιὰ ζωὴ χαρούμενη, γεμάτη χριστιανικὴ ἀγάπη, μακριὰ ἀπὸ φθόνους κι ἄλλες ἀνθρώπινες κακίες.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Πόση φρίκη προκαλοῦσε ἄλλοτε ἡ θέα τοῦ σταυροῦ, ὅταν ἀκόμη δὲν τὸν εἶχε ἁγιάσει τὸ Πανάγιο Αἷμα τοῦ Χριστοῦ! Ἦταν τότε τὸ σύμβολο τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς ντροπῆς. Ἐπάνω ἐκεῖ θανατώνονταν οἱ κακοῦργοι, ὅπως σήμερα θανατώνονται ἢ στὴ λαιμητόμο, ἢ στὴν ἀγχόνη, ἢ μὲ ντουφέκι. Ὅ,τι αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν ἀντικρίζη τὴ λαιμητόμο καὶ τὴν κρεμάλα σήμερα, ἐκεῖνο αἰσθανόνταν οἱ ἄνθρωποι τότε, ὅταν ἔβλεπαν τὸ Σταυρό.

Οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Πέρσες πρῶτοι πρῶτοι ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτη ἐποχὴ θανάτωναν τοὺς κακούργους καὶ τοὺς προδότες ἐπάνω στὸ σταυρό. Ἔπειτα καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἔκαναν καθημερινὴ χρήση θανατώνοντας τοὺς κακούργους καὶ τοὺς δυστυχισμένους δούλους τους. Ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους πῆραν τὸ σταυρὸ καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ αὐτὸν φόρτωσαν ἐπάνω στοὺς ὤμους τοῦ Κυρίου μας καὶ ἔτσι φορτωμένος Ἐκεῖνος ἀνέβηκε στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐπάνω ἐκεῖ σὰν ἕνας κοινὸς κακοῦργος ὑπόμεινε ἕνα σκληρό, ἕνα ἐπονείδιστο θάνατο.

Ἀπὸ τότε ὁ σταυρὸς δὲν εἶναι πλέον τὸ σύμβολο τῆς ἀτιμίας καὶ τῆς ντροπῆς, εἶναι τὸ σύμβολο τῆς χάριτος καὶ τῆς οὐράνιας γαλήνης καὶ τῆς παρηγοριᾶς».

Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Παντελεήμων

Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (Κεφ. η΄, 34-38 καὶ θ΄, 1)

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι.

Ὅς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ

Ἐξήγηση

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅποιος θέλει νὰ ἔλθη ὀπίσω μου, ἂς ἀπαρνηθῆ τὸν ἑαυτό του, κι ἂς σηκώση τὸν σταυρό του καὶ ἂς μὲ ἀκολουθῆ.

Γιατὶ ὅποιος θέλει νὰ γλιτώση τὴ ζωή του, θὰ τὴν χάση· μὰ ὅποιος γιὰ μένα καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τοῦ Εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.

Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;

Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

Ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο, χάση τὴ ζωή του, αὐτὸς θὰ τὴ σώση.

Γιατὶ τὶ θὰ ὠφελήση τὸν ἄνθρωπο ἂν κερδίση τὸν κόσμο ὁλόκληρο καὶ χάση τὴν ψυχή του;

Ἢ τί θὰ δώση ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του;

Γιατὶ ὅποιος ντραπῆ γιὰ μένα καὶ τὰ λόγια μου, μέσα σ' αὐτὴ τὴ γενεὰ τὴ διεφθαρμένη κι ἁμαρτωλή, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ τὸν ἀποστραφῆ ὅταν ἔρθη μέσα στὴ δόξα τοῦ πατέρα του μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους.

Καὶ τοὺς ἔλεγε. Ἀληθινὰ σᾶς λέω, πὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ στέκουν ἐδῶ δὲ θὰ δοκιμάσουν θάνατο, ὡς ποὺ νὰ δοῦν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἔρχεται μὲ δύναμη.

Ρητό: «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἂν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

ΟΜΙΛΙΑ

Εἶναι ἡ ἁγία Σαρακοστὴ ἕνα πέλαγος μακρύ. Ταξιδεύοντας μέσα σὲ τοῦτον τὸν μεγάλο ὠκεανό, κάναμε τὴν πρώτη μας στάση στὴ μέση τοῦ ταξιδιοῦ μας. Θέλομε νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ μὲ νέα δύναμη νὰ συνεχίσωμε τὸ ταξίδι μας, ὥσπου νὰ φτάσωμε στὸ ποθητὸ λιμάνι, στὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Τὸ νησὶ μὲ τὴν κατάφυτη φύση του, μὲ τὸ γάργαρο νερό του, ποὺ δροσίζει τὰ στήθη μας, τὰ στήθη τῶν ἁγνῶν χριστιανῶν, εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός. Αὐτὸν προβάλλει ἡ ἐκκλησία μας στὴ μέση τῆς ἁγίας Σαρακοστῆς γιὰ νὰ ἀντλήσουν δύναμη οἱ χριστιανοί, ποὺ μὲ νηστεία καὶ προσευχὲς ἑτοιμάζονται ψυχικά, γιὰ νὰ πᾶνε κοντὰ στὸ Χριστό μας.

Θὰ τὸν δοῦμε αὔριο, μέσα στὰ δροσερὰ λουλουδάκια, τὰ πρῶτα τῆς ἄνοιξης, νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησίας κρατούμενος ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παπάδων μας, γιὰ νὰ γίνῃ προσκύνημα τῶν πιστῶν, ποὺ θὰ γεμίσουν τὶς ἐκκλησίες μας.

Καὶ θὰ γονατίσουν μπροστά του καὶ θὰ τὸν φιλήσουν καὶ θὰ πάρουν τὸ λουλουδάκι ἀπὸ τὴ χάρη του καὶ γεμάτοι δύναμη καὶ πίστη θὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

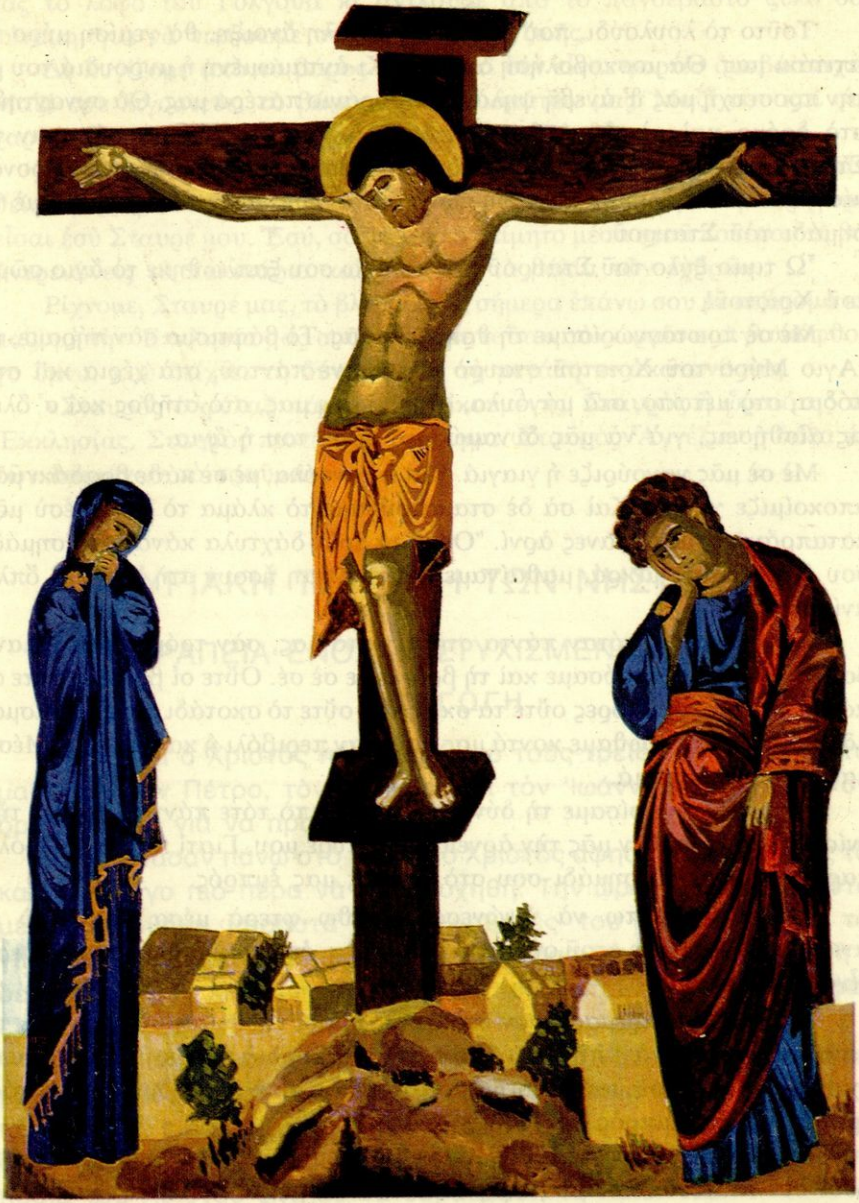

Ἡ Σταύρωση τοῦ Κυρίου

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τοῦτο τὸ λουλούδι, ποὺ μηνάει τὴ μεγάλη ἄνοιξη, θὰ γεμίση μύρο τὸ σπιτάκι μας. Θὰ μοσκοβολήση ὁ τόπος. Κι ἀνταμωμένη ἡ μυρουδιά του μὲ τὴν προσευχή μας θ' ἀνεβῆ ψηλὰ στὸν οὐράνιο πατέρα μας. Θὰ συναντηθῆ στὸ δρόμο καὶ μὲ τὴν ψαλμωδία ποὺ οἱ παπάδες μας σὰ σήκωναν τὸ Σταυρὸ ἔψελναν: «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου...» Ἡ ζωή μας, ἡ ζωὴ τῶν χριστιανῶν, εἶναι ἀνταμωμένη μὲ τὸ σημάδι τοῦ Σταυροῦ.

Ὦ τιμιο ξύλο τοῦ Σταυροῦ ποὺ ἀπάνω σου ξαπλώθηκε τὸ ἅγιο σῶμα τοῦ Χριστοῦ!

Μὲ σὲ πρωτογνωρίσαμε τὴ θρησκεία μας. Τὸ βάφτισμα σὰν πήραμε, τὸ Ἅγιο Μύρο τοῦ Χριστοῦ σταυρὸ μᾶς ἔκανε παντοῦ, στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, στὸ μέτωπο, στὰ μάγουλα, στὴν πλάτη μας, στὸ στῆθος καὶ σ' ὅλες τὶς αἰσθήσεις, γιὰ νὰ μᾶς δυναμώση ἡ χάρη του ἡ ἅγια.

Μὲ σὲ μᾶς νανούριζε ἡ γιαγιά. Καὶ ἡ μανούλα, μὲ σὲ κάθε βραδάκι μᾶς ἀποκοίμιζε γλυκά. Καὶ σὰ δὲ σταματούσαμε τὸ κλάμα τὸ πολύ, ἐσὺ μᾶς καταπράυνες, μᾶς ἔκανες ἀρνί. Ὅταν τὰ τρία δάχτυλα κάνανε τὸ σημάδι σου σὰν εἴμαστε μικρά, μαθαίναμε πὼς δύναμη ἤσουν στὴ ζωὴ καὶ ὅπλο ἀνίκητο.

Τὸ χέρι μας ἐρχόταν πάντα στὸ μέτωπό μας, σὰν τρόμος μᾶς ἐπιανε βαθύς. Βοήθεια ζητούσαμε καὶ τὴ βρίσκαμε σὲ σέ. Οὔτε οἱ βροντὲς οὔτε οἱ ἀστραπὲς οὔτε οἱ μπόρες οὔτε τὰ σκιάχτρα οὔτε τὸ σκοτάδι οὔτε οἱ σεισμοὶ μᾶς φόβιζαν. Σὲ νιώθαμε κοντά μας καὶ ἦταν περιβόλι ἡ καρδιά μας. Μέσα μας κι ἔξω ξαστεριά.

Ἀπὸ τότε γνωρίσαμε τὴ δύναμή σου κι ἀπὸ τότε πάντα ζητοῦμε τὴν ἐνίσχυσή σου καὶ δὲν μᾶς τὴν ἀρνεῖσαι, Σταυρέ μου. Γιατὶ πάντα μὲ ἄδολη καρδιὰ κάνομε τὸ σημάδι σου στὸ στῆθος μας ἐμπρός.

Ὅταν σὲ βλέπω νὰ ὑψώνεσαι, νιώθω φτερὰ μέσα μου, ποὺ μ' ἀνεβάζουν μαζί σου στοῦ οὐρανοῦ τὰ πλάτια, ἐκεῖ ποὺ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀκουμπισμένος.

Ὅταν σ' ἔχω κρεμασμένον στὸ στῆθος μου, νιώθω τὴ δύναμή σου, τὴ ζεστασιά σου, τὴν ἀγάπη σου. Δίπλα στὴ μιὰ καρδιὰ ποὺ μοῦ δίνει τὴ ζωή, ἔχω μιὰν ἄλλη ποὺ μοῦ στερεώνει τὴ ζωὴ καὶ μοῦ δίνει δύναμη νὰ πάω ἐμπρός, πάντα ἐμπρός.

Ἀστράφτεις στὸ φῶς τοῦ ἥλιου κι ἀπ' τὶς μαρμαρυγές σου σκοτίζονται ὅσοι δὲν πιστεύουν στὴ δύναμή σου. Σὲ θέλομε πάντα κοντά μας.

Σὲ σηκώνομε μὲ καρτερία, ὅπως σὲ σήκωσε καὶ ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνον-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τας τὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ κι ἀντλοῦμε ἀπὸ τὸ πανσέβαστο ξύλο σου δύναμη, γιὰ νὰ νικήσωμε στὸν ἀγώνα τῆς ζωῆς.

Δὲ λυγίζομε ἀπὸ τὸ βάρος σου, γιατὶ δὲν εἶναι φορτίο δυσβάσταχτο. Μαζί σου λιγοστεύει τὸ βάρος τῶν πταισμάτων μας. Μαζί σου καὶ στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες μας καὶ στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο.

Εἶσαι τοῦ στρατακόπου βοηθός, τοῦ ζευγολάτη ἐλπίδα, τοῦ ἐργάτη θεία δύναμη, τοῦ μαθητῆ βοήθεια ἀκαταμάχητη, τοῦ κόσμου ἡ παρηγοριὰ εἶσαι ἐσὺ Σταυρέ μου. Ἐσύ, σὰ φυλαχτὸ ἀτίμητο μέσα στοῦ πολέμου τὴ βοὴ ἀντρειώνεις τὰ παλικάρια καὶ διώχνεις τὰ βόλια τῶν ἐχθρῶν.

Ρίχνομε, Σταυρέ μας, τὸ βλέμμα μας σήμερα ἐπάνω σου μὲ σεβασμὸ καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἐκκλησία μας σοῦ ψάλλομε τοῦτον τὸν ὡραῖο καὶ γλυκόφθογγο ὕμνο, ποὺ δείχνει τὴ δύναμή σου τὴ μεγάλη κι ἀκατανίκητη.

«Σταυρὸς ὁ φύλαξ πάσης τῆς Οἰκουμένης. Σταυρὸς ἡ ὡραιότης τῆς Ἐκκλησίας. Σταυρὸς πιστῶν τὸ στήριγμα. Σταυρὸς Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΕΝΟΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς πῆρε μαζί του τοὺς τρεῖς ἀγαπημένους του μαθητές, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο, καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Θαβὼρ γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Σὰν ἔφτασαν πάνω στὸ βουνό, ὁ Χριστὸς ἄφησε τοὺς μαθητές του καὶ πῆγε λίγο πιὸ πέρα νὰ προσευχηθῆ. Τὴν ὥρα ποὺ προσευχόταν μεταμορφώθηκε μπροστὰ στοὺς μαθητές του καὶ τὰ ροῦχα του γίνηκαν ἀστραφτερά, ἄσπρα ὑπερβολικά, ὅσο λευκαντὴς πάνω στὴ γῆ δὲ μπορεῖ νὰ τὰ λευκάνη. Τὸ πρόσωπό του φωτισμένο ἀπὸ θεϊκὸ φῶς, ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο.

Ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βουνὸ καὶ πήγαιναν πρὸς τοὺς ἄλλους μαθητές, εἶδαν μέσα στὸν κάμπο μαζωμένο πολὺν κόσμο. Ὅταν τὰ πλήθη τὸν εἶδαν νά ᾽ρχεται, χάρηκαν πολὺ κι ἔτρεξαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Τότε ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πλῆθος πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ ζήτησε νὰ θεραπεύση τὸ παιδί του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτήρα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (κεφ. θ', 17-31)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον.

Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου, ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; Ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρός με.

Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν· καὶ ἰδὼν αὐτόν, εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκυλίετο ἀφρίζων.

Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν.

Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν, ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι.

Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

Ἰδὼν δὲ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἐξέλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἕνας ἄνθρωπος ἦλθε στὸν Ἰησοῦ γονυπετώντας καὶ λέγοντας, Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τὸν γιό μου ποὺ ἔχει δαιμόνιο καὶ τὸν ἔχει κάνει ἄλαλον (βουβό).

Κι ὅπου τὸν πιάνει τὸν ρίχνει κάτω, κι ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια του καὶ μένει ξερός, καὶ εἶπα στοὺς μαθητές σου, νὰ τὸ βγάλουν καὶ δὲν μπόρεσαν.

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς λέει. Γενεὰ ἄπιστη, ὡς πότε θὰ μένω μαζί σας; ὡς πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω; Φέρτε τον σ' ἐμένα.

Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν. καὶ σὰν τὸν εἶδε τὸ πνεῦμα, ἀμέσως τὸν σπάραξε, κι ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κυλιόταν ἀφρίζοντας.

Καὶ ρώτησε τὸν πατέρα του: Πόσος χρόνος εἶναι ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἔπαθε; Κι ἐκεῖνος εἶπε· ἀπὸ παιδί.

Καὶ πολλὲς φορὲς καὶ στὴ φωτιὰ τὸν ἔριξε καὶ στὰ νερὰ γιὰ νὰ τὸν σκοτώση. Ἀλλά, ἂν ἴσως μπορῆς, σπλαχνίσου μας καὶ βοήθησέ μας.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· ἂν μπορῆς νὰ πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει.

Ἀμέσως φώναξε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ δάκρυα ἔλεγε: Πιστεύω, Κύριε, βοήθησέ με νὰ μὴν ἀπιστῶ.

Καὶ βλέποντας ὁ Ἰησοῦς πὼς τρέχει πολὺς κόσμος, πρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτο λέγοντάς του: Ἐσὺ τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλο καὶ κουφό, ἐγὼ σὲ προστάζω ἔβγα ἀπὸ μέσα του καὶ μὴν μπῆς πιὰ σ' αὐτόν.

Κι ἀφοῦ φώναξε καὶ τὸν σπάραξε πολύ, βγῆκε κι ἔγινε σὰ νεκρός, τόσο ποὺ πολλοὶ ἔλεγαν πὼς πέθανε.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη.

Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό.

Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδένι δύναται ἐξελθεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ.

Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθείς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Κι ὁ Ἰησοὺς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τὸν σήκωσε καὶ στάθηκε ὄρθιος.

Καὶ σὰ μπῆκε σ' ἕνα σπίτι, τὸν ρωτοῦσαν ἰδιαιτέρως, οἱ μαθητές του, γιατὶ ἐμεῖς δὲν κατορθώσαμε νὰ τὸ βγάλωμε;

Καὶ τοὺς εἶπε: Τοῦτο τὸ γένος μὲ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ βγεῖ παρὰ μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία.

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ, προχωροῦσαν μέσα ἀπὸ τὴ Γαλιλαία, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ξέρη κανείς.

Γιατὶ ἐξηγοῦσε στοὺς μαθητές του κι ἔλεγε, πὼς τὸν υἱὸ τοῦ ἀνθρώπου τὸν παραδίδουν σὲ χέρια ἀνθρώπων καὶ θὰ τὸν θανατώσουν· καὶ ἀφοῦ θανατωθῆ, σὲ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθῆ.

Ρητό: «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».

ΟΜΙΛΙΑ

Δύο ὅπλα ἀκαταμάχητα ἔχει στὴ διάθεσή του ὁ κάθε ἄνθρωπος. Τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία. Δυὸ κλειδιὰ ποὺ ἀνοίγουν τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς γιὰ νὰ φτάση ὡς τὸν ὑπέρκοσμο θρόνο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐπικοινωνήση μαζί του.

Μᾶς τὸ εἶπε καθαρὰ ὁ Κύριος στὴ σημερινὴ περικοπὴ καὶ μᾶς ἔδωσε τὸν ἑαυτό του παράδειγμα αἰώνιο ἀνθρώπου ποὺ προσεύχεται.

Προσεύχεται στὴν ἔρημο πρὶν ἀρχίση τὸ ἔργο του. Προσεύχεται στὴν Κανά, στὸ ὄρος Θαβώρ, στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Παντοῦ καὶ πάντοτε προσεύχεται ὁ Κύριος. Ἐκεῖνες οἱ ἀγωνιώδεις ἐπικλήσεις του στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ καὶ οἱ στάλες τοῦ ἱδρώτα ποὺ ἔπεφταν πάνω στὰ ἀνοιξιάτικα χορταράκια, θὰ μείνουν σὰν παράδειγμα αἰώνιο στοὺς ἀνθρώπους. Δείχνουν πὼς στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ἀγωνίας μας στὸ Θεὸ καὶ πατέρα καταφεύγομε κι ἀπ' αὐτὸν ζητοῦμε ἐνίσχυση.

Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήση ἀπὸ τὸ Θεό;

Σ' αὐτὸν καταφεύγομε καὶ μὲ τὴν προσευχή μας τὸν παρακαλοῦμε πάντοτε. Στὴ χαρά, στὴ λύπη, οτὴν εὐτυχία, στὴ δυστυχία, στὴ φουρτούνα,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

στὴ γαλήνη, στὴ μπόρα, στὴν καλοσύνη, στὴ γέννηση, στὸ θάνατο, σὲ κάθε τῆς ζωῆς περίσταση.

Πρὸς τὸν οὐρανὸ γυρίζουν τὰ μάτια, πρὸς τὸν οὐρανὸ σηκώνονται παρακλητικὰ τὰ χέρια μας, ἀπὸ τότε ποὺ θὰ νιώσωμε τὸν κόσμο, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πεθάνωμε.

Τί ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία προσφέρει στὸν ἄνθρωπο ἡ προσευχή! Εἶναι σκάλα ποὺ τὸν ἀνεβάζει ὡς τὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Πόσο μεγάλη εἶναι ἡ καλοσύνη του! Μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ σταθοῦμε μπροστά του καὶ νὰ ποῦμε τὸν πόνο μας, νὰ τὸν παρακαλέσωμε γιὰ τὶς ἀνάγκες μας καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμε γιὰ τὶς εὐεργεσίες του.

Τὴν στιγμή, παιδιά μου, ποὺ τὰ χείλη μας θὰ ψιθυρίσουν τὴν προσευχή, βρισκόμαστε μπροστὰ στὸ Θεό. Ἐμεῖς οἱ ταπεινοί, μπροστὰ στὴν παντοδυναμία του καὶ τὴν ἄπειρη καλοσύνη του.

Ὅπου κι ἂν βρεθῆ ὁ ἄνθρωπος, στὸ δρόμο, στὸ βουνό, στὸν κάμπο, στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὴ θάλασσα καὶ θελήση νὰ προσευχηθῆ, εἶναι πλάι του κι ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἀκούει, γιατὶ ὁ Θεὸς βρίσκεται παντοῦ. Εἶναι «πανταχοῦ παρών».

Ποῦ νὰ πάω Κύριε; λέγει ὁ προφήτης καὶ βασιλιὰς Δαβίδ. Ὅπου κι ἂν πάω, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ τὸ χέρι σου Δέσποτα.

Ὅλη ἡ πλάση προσεύχεται. Ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὡς τὸ ταπεινότερο χορταράκι τῆς γῆς. Καὶ τοῦτο σηκώνει τὸ μικρό του ἀνάστημα τὸ πρωὶ καὶ στέλνει τὴν εὐχαριστία του στὸ Δημιουργό.

Τί πρέπει ὅμως νὰ ζητοῦμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Θεό μας; Τοῦτο εἶναι ἕνα δύσκολο σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ τὸ προσέξωμε πολύ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς λέγει, πὼς πρέπει νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεό μας ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποὺ μᾶς συμφέρουν, ἀλλὰ καὶ δὲ θὰ δυσαρεστήσουν καὶ τὸ Θεό.

Ἀκοῦμε πολλὲς φορὲς ἀνόητες παρακλήσεις. Μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ μᾶς ἔβλαψε, μπορεῖ νὰ μᾶς ἔκανε καὶ κακὸ μεγάλο. Ὁ Θεὸς τί λέτε, περιμένει τὴ δική μας παράκληση γιὰ νὰ κάμη ἐκεῖνο ποὺ πρέπει; Ἀλίμονο, ἂν τὴν κάθε κακὴ πράξη γιὰ νὰ τὴν τιμωρήση ὁ Θεός, χρειαζόταν καὶ ἰδιαίτερη παράκληση.

Ἐμεῖς θὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεό μας νὰ μᾶς βοηθήση, ὅταν ἔχωμε ἀνάγκη. Θὰ τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ δῶρα ποὺ μᾶς χαρίζει, ἀλλὰ δὲ θὰ τὸν παρακαλέσωμε ποτὲ γιὰ νὰ κάμη κακὸ στὸν ἄλλο. Μᾶς τὰ ξεκαθάρισε

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καλὰ αὐτὰ ὁ Θεός μας. Εἴδατε τί μᾶς λέγει στὸ «Πάτερ ἡμῶν». Συγχώρεσέ μας τὶς ἁμαρτίες μας, ὅπως κι ἐμεῖς θὰ συγχωροῦμε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔβλαψαν». Εἶναι λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ.

Θὰ ζητοῦμε τὰ αἰτήματά μας μὲ καθαρὴ καρδιά, μὲ τὴ σκέψη μας συγκεντρωμένη πρὸς τὸ Θεὸ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς μας, τῆς συνομιλίας μας μ' αὐτὸν καὶ μὲ πίστη πὼς θὰ κάμη δεκτὲς τὶς δίκαιες καὶ λογικὲς ἀπαιτήσεις μας καὶ θὰ μᾶς βοηθήση. Παιδί μου, ὅταν προσεύχεσαι, μίλησε μὲ εἰλικρίνεια στὸ θεὸ σὰ γιὸς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος, πὼς ὁ πατέρας ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ τόση ἀγάπη ἔδειξε καὶ δείχνει γιὰ τὰ πλάσματά του, θὰ σὲ ἀκούση καὶ θὰ σὲ βοηθήση.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΟΡΤΑΣΗ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν συνήθεια κάθε χρόνο νὰ πηγαίνουν στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὸ πάσχα στὸ ναὸ τοῦ Σολομώντα. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, ποὺ ἀπὸ τὰ πιὸ μακρινὰ μέρη ξεκινοῦσαν γιὰ νὰ κάνουν τὸ ἐτήσιο αὐτὸ μεγάλο προσκύνημα, πήγαιναν καὶ πολλοὶ ἐθνικοὶ ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ δοῦν πῶς γιόρταζαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ πάσχα τους. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἐθνικοὶ καὶ εἶχαν ἀσπαστῆ τὸν Ἰσραηλιτισμό.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (κεφ. ι', 32-45)

Κείμενο	**Ἐξήγηση**
Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαβὼν ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν,	Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἀφοῦ πῆρε ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητές του, ἄρχισε καὶ τοὺς ἔλεγε τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ πάθη.
ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα	Νά, ἀνεβαίνομε στὰ Ἱεροσόλυμα, κι ὁ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσῃς ἡμῖν.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν;

Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἴδατε τὶ αἰτεῖσθε, δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπίζομαι, βαπτισθήσεσθε.

Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται.

Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· οἴδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν·

οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος,

καὶ ὃς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῆ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο καὶ θὰ τὸν παραδώσουν στοὺς Ἐθνικούς.

Καὶ θὰ τὸν περιπαίξουν καὶ θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώσουν καὶ θὰ τὸν σκοτώσουν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες θ' ἀναστηθῆ.

Καὶ πηγαίνουν μπροστὰ ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Ἰωάννης τὰ παιδιὰ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τοῦ λένε· διδάσκαλε, θέλομε ὅ,τι σοῦ ζητήσομε νὰ μᾶς τὸ κάνης.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε, τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἀποκρίθηκαν. Δός μας νὰ καθίσωμε ἕνας δεξιὰ κι ἕνας ἀριστερὰ σου, ὅταν θὰ εἶσαι στὴ δόξα σου.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιῆτε τὸ ποτήρι ποὺ πίνω ἐγὼ καὶ τὸ βάπτισμα ποὺ ἐγὼ βαπτίζομαι νά βαπτιστῆτε; Κι ἐκεῖνοι εἶπαν μποροῦμε καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· τὸ ποτήρι ποὺ πίνω πγὼ θὰ τὸ πιῆτε, καὶ τὸ βάπτισμα ποὺ ἐγὼ βαπτίζομαι θὰ βαπτισθῆτε.

Μὰ τὸ νὰ καθίσετε δεξιὰ ἢ ἀριστερά μου δὲν εἶναι στὸ χέρι μου νὰ δώσω ἐκτὸς σὲ ὅσους ὁρίστηκε.

Καὶ σὰν τ' ἄκουσαν οἱ δέκα, ἄρχισαν κι ἀγανακτοῦσαν γιὰ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη.

Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς λέει. Ξέρετε πὼς οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐθνῶν κυριεύουν τὰ ἔθνη καὶ οἱ μεγάλοι τους τὰ ἐξουσιάζουν.

Ἂς μὴν εἶναι ἔτσι καὶ σὲ σᾶς, ἀλλὰ ὅποιος θέλει μεταξύ σας νὰ εἶναι μεγάλος ἂς εἶναι ὑπηρέτης σας.

Καὶ ὅποιος θέλει νὰ γίνη μεταξύ σας πρῶτος, ἂς εἶναι δοῦλος σ' ὅλους. Γιατὶ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦρθε γιὰ νὰ ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήση καὶ νὰ δώση τὴ ζωή του ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ σωτηρία τῶν πολλῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ρητό: «Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ».

ΟΜΙΛΙΑ

Ὁ Κύριος βαδίζει πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Ξέρει τὶ τὸν περιμένει ἐκεῖ καὶ ὅμως πηγαίνει, γιὰ νὰ κάμη τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του, καὶ νὰ πληρωθοῦν ὅσα εἶπαν οἱ προφῆτες γι' αὐτόν.

Πόσο περίλυπη εἶναι ἡ ψυχή του! Ρίχνει μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ κοιτάζει τὴν ὄμορφη κοιλάδα τοῦ Ἰορδάνη καὶ τὴ χαϊδεύει μὲ τὴ ματιά του, ἀποχαιρετώντας την γιὰ πάντα.

Ξέρει ἕνα ἕνα τὰ χωριουδάκια, ποὺ μὲ τὰ κάτασπρα σπιτάκια τους μοιάζουν κοπάδια πρόβατα, ἔτσι ὅπως εἶναι ἁπλωμένα στὸν πράσινο κάμπο. Χαιρετάει καὶ τοὺς κατοίκους μὲ τὴ φαντασία του καὶ τοὺς στέλνει τὴν εὐλογία του. Ζοῦνε ἥσυχοι καὶ χαρούμενοι, δουλεύοντας τὴ γῆ τους καὶ χαίρονται τὴ γλυκιὰ ἐποχὴ τῆς ἄνοιξης χωρὶς νὰ ξέρουν πὼς χάνουν γιὰ πάντα τὸν ἀγαπημένο τους Ἰησοῦ.

Ἄδικα θὰ περιμένουν οἱ λογῆς λογῆς ἄρρωστοι. Ξαπλωμένοι στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου τους δὲ θὰ περιμένουν ἀπὸ κανένα πιὰ βοήθεια. Οἱ πονεμένοι στὴ ζωὴ ἄδικα θὰ περιμένουν ἕνα λόγο παρηγορητικό.

Οἱ συναγωγὲς δὲ θὰ δοῦνε πιὰ τὸν ξανθὸ Ναζωραῖο νὰ διδάσκη τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου καὶ νὰ ἐξηγῆ τὸ μωσαϊκὸ νόμο. Οἱ ἄνθρωποι μόνο τὶς αὐστηρὲς μορφὲς τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν γραμματέων θ' ἀντικρίζουν πιά. Τούτων τῶν ὑποκριτῶν ποὺ εἶχαν κάνει τὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ ἀβίωτη μὲ τὴν αὐστηρὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων κι ἃς ἦταν οἱ ἴδιοι βουτηγμένοι στὴν ἀνομία. Ἀποχαιρετοῦσε τὰ πάντα ὁ Χριστός, γιατὶ ἤξερε πὼς ἦταν τὸ στερνό του ταξίδι.

Ὁ Κύριος βαδίζει πρὸς τὸ ἑκούσιο πάθος του. Ἤρεμος, ἐπιβλητικός, προχωρεῖ πρὸς τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραήλ, βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Τὸν ἀκολουθοῦν οἱ μαθητές του κι οὔτε μιὰ κουβέντα δὲ λένε ἀναμεταξύ τους, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουν τὸ λυπημένο τους διδάσκαλο, λὲς κι ἕνα προαίσθημα κακὸ ἔπνιγε τὰ στήθη τους.

Προχωρώντας ὁ Χριστὸς τοὺς φώναξε κοντά του καὶ τοὺς εἶπε πιὰ καθαρά, τί ἐπρόκειτο αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ συμβῆ.

Μὲ τὰ μάτια τῆς θείας ψυχῆς του ἔβλεπε τί τὸν περίμενε στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἤθελε νὰ τοὺς προετοιμάση γιὰ τὸ μεγάλο δράμα, ποὺ θὰ ξετυλίγονταν σὲ λίγο μπροστά τους.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὶς πρωτοκαθεδρεῖες ποὺ ζητοῦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, τοὺς εἶπε: «Ὅποιος θέλει νὰ εἶναι μεταξύ σας μεγάλος, ἂς εἶναι ὑπηρέτης σας καὶ ὅποιος θέλει νὰ γίνη μεταξύ σας πρῶτος, ἂς γίνη ὑπηρέτης σ' ὅλους σας».

Πόσο ὡραῖα λόγια! Δίνει ἕνα καλὸ μάθημα ταπεινοφροσύνης στοὺς μαθητές του. Αὐτός, ὁ βασιλιὰς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ δημιουργὸς καὶ ἐξουσιαστὴς τοῦ παντός, ποὺ τὸν προσκυνοῦν καὶ τὸν ὑπηρετοῦν οἱ ἄγγελοι, ἦρθε νὰ ὑπηρετήση τοὺς ἀνθρώπους στὴ γῆ καὶ νὰ πλύνη τὰ πόδια καὶ τῶν μαθητῶν του ἀκόμη καὶ ὕστερα νὰ θυσιαστῆ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Δίνει ἀκόμη καὶ μάθημα ἀγάπης ὁ Κύριος. Γιατί, τί ἄλλο παρὰ μεγάλη ἀγάπη δείχνουν τὰ λόγια του «λύτρον ἀντὶ πολλῶν;»

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι δύο μεγάλες χριστιανικὲς ἀρετές. Πηγαίνουν κοντά, πλάι πλάι. Ἔχεις ἀγάπη, ἔχεις καὶ ταπεινοφροσύνη. Ἔχεις ταπεινοφροσύνη, ἔχεις κι ἀγάπη. Γιατί, ὅταν ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτό σου, θὰ θελήσης ποτὲ νὰ φανῆς περήφανος, ἀκατάδεχτος, κακὸς σαυτόν; Ἀφοῦ τέτοιο πράγμα δὲν τὸ θέλεις καὶ σὺ γιὰ τὸν ἑαυτό σου, πῶς θὰ τὸ θελήσης γιὰ τὸν ἄλλο;

Παράδειγμα ταπεινοφροσύνης ἀλλὰ καὶ ἀγάπης αἰώνιο, μᾶς ἔδωσε ὁ Χριστὸς ὅλη του τὴ ζωή. Γεννιέται στὴ σπηλιά, καταδέχεται νὰ βαφτιστῆ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στὸν Ἰορδάνη, γιατρεύει καὶ συμβουλεύει νὰ μὴν ποῦνε σὲ κανέναν τ' ὄνομά του. Δέχεται τὰ ραπίσματα σὰν ὁ ταπεινότερος θνητός.

Παράδειγμα ἀγάπης εἶναι ὁλόκληρο τὸ Εὐαγγέλιο. Ὅπου κι ἂν τὸ ἀνοίξωμε ξεχυλίζει ἀπὸ ἄμετρη ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάστηκε βιβλίο τῆς ἀγάπης.

Σὲ τοῦτες τὶς δυὸ χριστιανικὲς ἀρετὲς γυρίζομε τώρα τὸ λόγο γιατὶ τοὺς ἀξίζει κάθε ἔπαινος.

Ταπεινοφροσύνη, λουλούδι ἀμάραντο τῆς ἅγιας θρησκείας τοῦ Χριστοῦ! ποὺ στολίδι ἀτίμητο σὲ εἶχανε ὅσοι σὲ πιστεύανε εἰλικρινά, ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βάθη καὶ σὺ ἀγάπη! αἰώνια ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, κήρυγμα γλυκόφθογγο, λυτρωτικό, τοῦ κόσμου βάλσαμο γλυκό. Ἐλᾶτε μέσα στὴν ψυχή μου. Στολίστε την μὲ τὴν ὀμορφιά σας τὴν ἁγνή, τὴν πάλευκη σὰν τῶν Ἀγγέλων τὴν μορφὴ καὶ μείνετε γιὰ πάντα μοντά μου, γιὰ νὰ φέρω ἐπάξια τὸν τίτλο τοῦ καλοῦ χριστιανοῦ. Γιὰ νὰ γίνω κι ἐγὼ «πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ» ὅπως ἦταν ὁ Χριστός μας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στὴν Βηθανία βρίσκεται ὁ Κύριος, στὸ σπίτι κάποιου Σίμωνα τοῦ λεπροῦ. Φιλοξενεῖται καὶ ὁ Λάζαρος μὲ τὶς ἀδερφές του. Ἡ Μαρία, γιὰ νὰ δείξη τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ ἀδερφοῦ της, ἔχυσε στὰ πόδια τοῦ Κυρίου ἕνα δοχεῖο πολύτιμο μύρο. Μοσκοβόλησε ὅλο τὸ σίπτι κι ἡ γλυκιὰ μυρουδιὰ τοῦ μύρου εὐχαρίστησε ὅλους.

Μόνο τὴν ψυχὴ τοῦ Ἰούδα δὲν μπόρεσε νὰ μαλακώση. Αὐτουνοῦ ποὺ τὴν εἶχε πουλημένη στὸ πάθος τοῦ χρήματος. Στὸ πάθος ποὺ σβήνει κάθε εὐγενικὸ αἴσθημα στὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν κάνει νὰ σκέπτεται ταπεινά.

Ἀγανάχτησε καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴ σπατάλη τόσου χρήματος ὁ φιλοχρήματος μαθητής, γιατὶ ὅλα τὰ ζύγιζε καὶ τὰ μετροῦσε μὲ τὴν ἀξία μόνο τοῦ χρήματος, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ἀκόμη.

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸ δάσκαλό του ἔτρεξε στοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ διαπραγματεύτηκε τὴν παράδοσή του. Οἱ μανιασμένοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἑβραίων, ποὺ ὕστερ ἀπὸ τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου εἶχαν ἀναστατωθῆ καὶ ζητοῦσαν τὴ σύλληψη καὶ τιμωρία ὄχι μόνον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Λαζάρου, χάρηκαν μὲ τὴν ἄτιμη προσφορά του. Ἔργο εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης κάνει ἡ Μαρία στὸν Κύριο καὶ Θεό της καὶ ἔργο προδοσίας καὶ ἀτιμίας ὁ φθονερὸς μαθητής. Πουλάει τὸν διδάσκαλό του, τὸν ἀκένωτο θησαυρὸ τῆς ἀγάπης, γιὰ τριάκοντα ἀργύρια!

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. ιβ', 1 - 18).

Κείμενο	**Ἐξήγηση**
Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.	Ὁ Ἰησοῦς, ἓξι μέρες πρὸ τοῦ Πάσχα πῆγε στὴ Βηθανία ὅπου ἦταν ὁ Λάζαρος ὁ πεθαμένος, ποὺ τὸν ἀνάστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

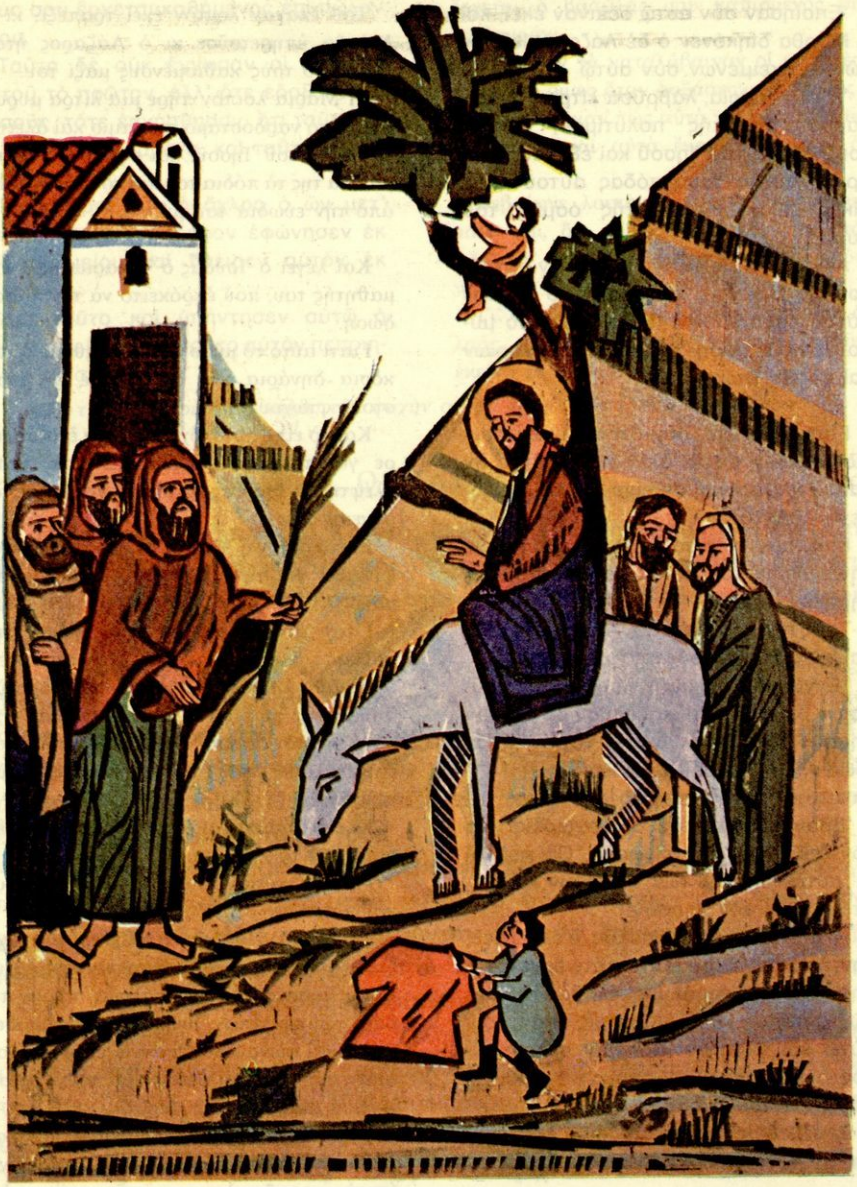

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀντικειμένων σὺν αὐτῷ

Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.

Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατὶ τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;

Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν.

Εἶπε οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πένταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό.

Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν. Ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολύς, ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστι γεγραμμένον.

Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασι-

Τοῦ ἔκαναν λοιπὸν ἐκεῖ τραπέζι, κι ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε κι ὁ Λάζαρος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καθισμένους μαζί του.

Ἡ Μαρία λοιπὸν πῆρε μιὰ λίτρα μυρωδικὸ ἀπὸ ναρδόσταμο πολύτιμο καὶ ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σφούγγισε μὲ τὰ μαλλιά της τὰ πόδια του καὶ τὸ σπίτι γέμισε ἀπὸ τὴν εὐωδιὰ τοῦ μύρου.

Καὶ λέγει ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας μαθητής του, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν παραδώση.

Γιατὶ αὐτὸ τὸ μύρο δὲν πουλήθηκε τριακόσια δηνάρια καὶ δὲ δόθηκε τὸ ποσὸ στοὺς φτωχούς;

Καὶ τὸ εἶπε αὐτό, ὄχι γιατὶ τὸν ἐναδιέφερε γιὰ τοὺς φτωχούς, ἀλλὰ γιατὶ ἦταν κλέφτης κι ἔχοντας τὸ ταμεῖο κρατοῦσε τὶς συνεισφορές.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἄφησέ την, τὸ ἔχει φυλάξει γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου.

Γιατὶ πάντοτε τοὺς φτωχοὺς τοὺς ἔχετε μαζί σας, ὅμως ἐμένα δὲν μὲ ἔχετε πάντοτε.

Ἔμαθε λοιπὸν πλῆθος πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πὼς εἶναι ἐκεῖ, κι ἦρθαν ὄχι μόνο γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦν καὶ τὸ Λάζαρο ποὺ ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Κι ἀπεφάσισαν οἱ ἀρχιερεῖς νὰ θανατώσουν καὶ τὸ Λάζαρο.

Γιατὶ γι' αὐτὸν πῆγαν πολλοὶ Ἰουδαῖοι καὶ πίστεψαν στὸν Ἰησοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα πολὺ πλῆθος ποὺ εἶχε ἔλθει στὴν γιορτή, σὰν ἄκουσαν πὼς ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα, πῆραν τὰ βάια τῶν φοινίκων, βγῆκαν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν καὶ φώναζαν. Ὡσαννά, εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ βασιλιὰς τοῦ Ἰσραήλ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς βρῆκε ἕνα γαϊδουράκι καὶ κάθισε ἐπάνω, καθὼς εἶναι γραμμένο (στοὺς προφῆτες).

Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Ἱερουσαλήμ, νά.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

λεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν, ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.

Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

ἔρχεται ὁ βασιλιάς σου καθισμένος σὲ γαϊδουράκι.

Αὐτὰ δὲν τὰ καταλάβαιναν οἱ μαθητὲς του τότε, ὅμως ὅταν δοξάστηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμήθηκαν πὼς αὐτὰ γιὰ κεῖνον ἦταν γραμμένα, καὶ αὐτὰ ἔκαμε γι' αὐτὸν ὁ κόσμος.

Βεβαίωνε λοιπὸν ὁ κόσμος ποὺ ἦταν μαζί του, ὅτι φώναξε ἀπὸ τὸν τάφο τὸ Λάζαρο καὶ τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

Γι' αὐτὸ καὶ βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχτῆ ὁ λαός, γιατὶ ἄκουσε πὼς ἔκανε ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖνο τὸ θαῦμα.

Ρητό: «Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

ΟΜΙΛΙΑ

Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωί, ὁ Χριστὸς ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Βηθανία γιὰ νὰ πάη στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὴ μεγάλη πόλη εἶχαν μάθει πῶς βρισκόταν ἐκεῖ καὶ πὼς θαρχόταν στὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ γιορτάση τὸ Πάσχα. Τί χαρὰ ἔνιωσε τὸ πλῆθος!

Εἶχε τόσα χρόνια νὰ τὸν δῆ. Τὸν περισυνὸ χρόνο μὲ λαχτάρα κοίταζε νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίση στὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν, ποὺ ἀπὸ παντοῦ εἶχε φτάσει στὸ μεγάλο ναό, ἀλλὰ μὲ λύπη του δὲν τὸν εἶδε. Ὁ Χριστὸς εἶχε κατέβει καὶ κείνη τὴ χρονιὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ δὲν κάθισε νὰ γιορτάση τὸ Πάσχα, ἐπειδὴ εἶδε πὼς οἱ διαθέσεις τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων ἦταν ἄγριες.

Τώρα θὰ τὸν ἔβλεπαν. Θὰ τὸν ἄκουαν πάλι νὰ τοὺς μιλάη στὸ μεγάλο ναὸ καὶ θὰ εὐχαριστιόταν ποὺ γιὰ λίγο ὁ αὐστηρός τους νόμος θὰ ἑρμηνευόταν ἀλλοιώτικα. θὰ χαιρόνταν ποὺ θὰ ἔπαιρνε κάτι ἀπὸ τὴν ἡμεράδα καὶ γλυκύτητα τοῦ προσώπου του, καὶ θὰ πλημμύριζε ἀπὸ ἀγάπη, ὁ νόμος τῆς τιμωρίας καὶ τῆς ἐκδίκησης τῶν παραστρατημένων.

Εἶχε φτάσει στὴ Βηθσφαγή. Πλῆθος πολὺ τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἐκεῖ κάθισε σ' ἕνα γαϊδουράκι καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τί γίνηκε στὸ δρόμο! Τρελὸς ὁ κόσμος τῶν γύρω χωριῶν, ἔτρεχε ἀπὸ τὴ χαρά του νὰ βρεθῆ κοντὰ στὸ Χριστό. Ἅπλωνε τὰ ροῦχα του νὰ περάση ἐπάνω ὁ ἀγαπημένος του διδάσκαλος. Ἔκοβε καὶ ἔριχνε κλαδιὰ ἀπὸ φοινίκια κι ἀπὸ ἀνθισμένα δέντρα καὶ τὸν ἔραινε μὲ λουλούδια φωνάζοντας:

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὡσαννά! Ὡσαννά! Ἔψελναν ὕμνους καὶ ψαλμοὺς λέγοντας: Εὐλογημένος ὁ βασιλιὰς ποὺ φτάνει στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου!

Ἡ μεγαλειώδης πομπὴ προχωροῦσε πρὸς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὁλοένα προστίθονταν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, ποὺ ἔφταναν ἀπ' ὅλους τοὺς δρόμους.

Στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου φάνηκε ἡ Ἱερουσαλήμ. Νά ἡ μεγάλη πόλη ὁλόασπρη μὲ τὸ μεγάλο ναὸ καὶ τοὺς μαρμαρένιους πύργους της. Στὴν κοιλάδα πλῆθος πολὺ περίμενε ὧρες τὸ Χριστό. Μόλις φάνηκε ἄρχισε νὰ φωνάζη;

Ὡσαννά! Ὡσαννά! Τώρα βγαίνουν καὶ ἀπὸ τὴν πύλη τῆς Ἱερουσαλὴμ χιλιάδες κόσμου κρατώντας στὰ χέρια κλαδιὰ φοινίκων καὶ κλωνάρια ἀπὸ ἀνθισμένα δέντρα.

Σείεται ὁ τόπος ἀπὸ τὶς φωνές: Εὐλογημένος ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται στὸν ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλιὰς τοῦ Ἰσραήλ. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς Ὑψίστοις!

Περνάει τὴ μεγάλη πύλη σὰν ὁ ταπεινότερος ἄνθρωπος, ὁ βασιλιὰς τῶν βασιλιάδων, καβάλα στὸ γαϊδουράκι καὶ προχωρεῖ μέσα στὴν πόλη. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κόσμος πολύς. Ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἀπὸ τὰ μπαλκόνια ἀπὸ παντοῦ, ρίχνουν λουλούδια στὸν υἱὸ τοῦ Δαβίδ, στὸ βασιλιά τους, στὸν ἐλευθερωτὴ τῶν ψυχῶν του, σ' αὐτόν, ποὺ τὸν περίμεναν αἰῶνες τώρα, σύμφωνα μὲ τὶς προφητεῖες τῶν προφητῶν τους.

Θριαμβευτικὴ ἦταν ἡ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ μας στὴν Ἱερουσαλήμ. Τὸν ὑποδέχτηκε μὲ εὐλάβεια τὸ πλῆθος, μὲ χαρὲς καὶ ἁγνότητα ψυχικὴ τὰ παιδιά, μὲ εὐγνωμοσύνη ὅσοι γιατρεύτηκαν, μὲ τὴν ἐλπίδα οἱ ἄρρωστοι, μὲ τὴν προσδοκία τῆς παρηγοριᾶς οἱ δυστυχισμένοι καὶ πονεμένοι τῆς ζωῆς καὶ ὅλοι μαζὶ μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπα,

Γιορτάζομε κι ἐμεῖς σήμερα τὴν εἴσοδο τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὅπως τὰ παιδιὰ τότε χαίρονταν κι ἔψελναν κρατώντας «τὰ τῆς νίκης σύμβολα», ἔτσι κι ἐμεῖς χαιρόμαστε καὶ ψάλλομε τὸ ὡσαννὰ στὸ Χριστό μας, στὸν ἀρχηγὸ τῆς θρησκείας μας.

Ἀνοίγομε τὸ δρόμο τῆς ψυχῆς μας νὰ περάση καβαλάρης μέσα μας, θριαμβευτὴς καὶ νικητὴς κάθε μας κακῆς σκέψης καὶ πράξης. Γιὰ νὰ μᾶς ἀξιώση νὰ ταξιδέψωμε μαζί του μὲ καθαρὴ καρδιά, ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδας τῶν παθῶν του. Νὰ σταθοῦμε πλάι του, ν' ἀκούσωμε τὰ λόγια του, νὰ σφουγγίσωμε τὸν ἱδρώτα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς ἀγωνίας του. Νὰ μεταλάβωμε ἀπὸ τὸν μυστικό του δεῖπνο, νὰ κλάψωμε ἀπάνω στὸ σταυρό του καὶ νὰ γιορτάσωμε ὕστερα τὸ θρίαμβό του, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασή του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

ΟΙ ΜΥΡΟΦΟΡΕΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στὴν καρδιὰ τῆς κάθε γυναίκας λάμπει σὰν πετράδι ἀτίμητο ἡ ἀγάπη, ἡ ἁγνὴ ἀγάπη. Αὐτὴ τὴν σπρώχνει νὰ προσφέρη ὑπηρεσίες μεγάλες σὰ μητέρα, σὰ σύζυγος, σὰν ἀδερφή, σὰ χριστιανή.

Ἡ γυναίκα λιγοστεύει τὴ σκληρότητα τοῦ ἄντρα καὶ τὴ μαλακώνει. Αὐτὴ χύνει βάλσαμο παρηγοριᾶς στοὺς πικραμένους. Ὁ λόγος της, φωνὴ ἀγγελική. Τὸ χέρι της, ξέρει ν' ἀγγίζη μὲ βελουδένια μαλακότητα ὅλες τὶς πληγές. Τὸ στοργικό της χαμόγελο χαρίζει τὴν ἐλπίδα.

«Ἀδερφὴ» στὸν πόλεμο, ἀλλὰ «ἀδερφὴ» καὶ στὴν εἰρήνη πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου. Καὶ πρὸ παντὸς μάνα. Ἀπὸ ἐδῶ πηγάζει ὅλη ἡ ἀγάπη της, ὅλη ἡ λαχτάρα της, ὅλος ὁ πόνος της, ὅλη ἡ δύναμη καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της.

Μεγαλώνει τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀγκαλιά της, γι' αὐτὸ καὶ πονάει τὸν ἄνθρωπο περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον. Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας ἀκουμπάει ὅλος ὁ κόσμος. Ἀπ' ἐκεῖ περνάει ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, ἀπὸ τοὺς ἀνώτατους ἄρχοντες ὡς τὸν ταπεινότερο ἄνθρωπο.

Ἀξίζει ἡ τιμὴ ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός μας στὴ γυναίκα, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Ποιός μπορεῖ ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ κακομεταχειριστῆ τὴ γυναίκα, νὰ τῆς φερθῆ βάναυσα, ἐγωιστικά, μὲ κακό τρόπο; Ποιός μπορεῖ νὰ μὴν ὑπακούη στὴ μάνα καὶ νὰ μὴν ἐκτελῆ τὰ θελήματά της;

Ὁ Χριστός μας, ἀπάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου του, σὰν εἶδε τὴ μάνα του νὰ κλαίη δὲ συλλογίστηκε τὸ δικό του πόνο, ἀλλὰ τῆς μάνας του καὶ ἀνάθεσε στὸν ἀγαπημένο του μαθητὴ Ἰωάννη νὰ τὴν παρηγορήση καὶ νὰ τὴν προσέχη. Κανένας ἀληθὴς χριστιανός, κανένας ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Κυρίου μας δὲ θὰ θελήση νὰ μὴν ἀκολουθήση τὸ παράδειγμά Του.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

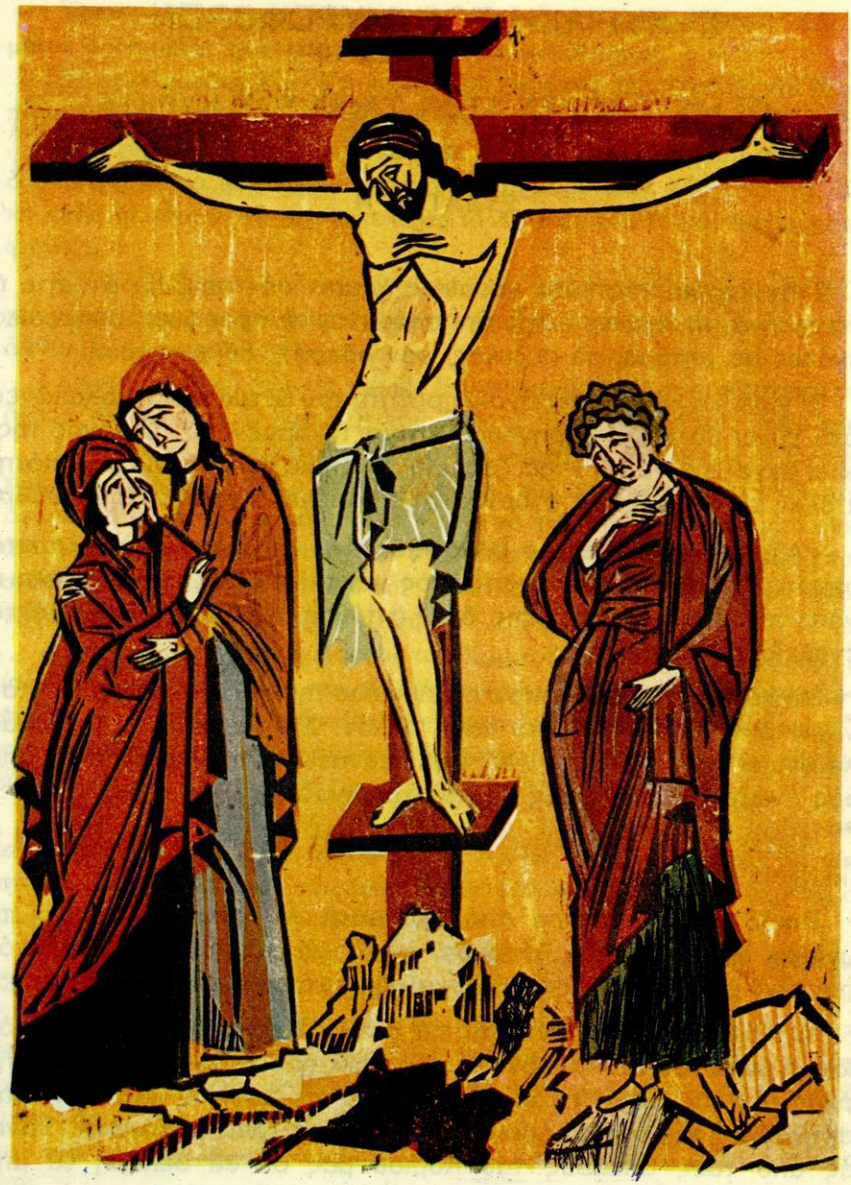

Ἡ Σταύρωση

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

7-5-76

Ἐκ τοῦ κατὰ Μᾶρκον (Κεφ. ιε΄, 43 - 47 καὶ ιστ΄, 1 - 8)

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὅς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλᾶτος, ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν, εἰ πάλαι ἀπέθανε.

Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου.

Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσῆ ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.

Καὶ λίαν πρωῒ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου.

Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· τὶς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;

Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα.

καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκήν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν.

Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, σεβάσμιος βουλευτής, ποὺ καὶ αὐτὸς περίμενε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἦρθε πῆρε θάρρος καὶ παρουσιάστηκε στὸν Πιλᾶτο καὶ ζήτησε τὸ λείψανο τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλᾶτος ἀπόρησε ποὺ εἶχε πεθάνει τόσο γρήγορα καὶ προσκαλέσας τὸν ἑκατόνταρχο τὸν ρωτοῦσε ἂν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ.

Καὶ σὰν ἔμαθε τὸ θάνατο ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχο, χάρισε τὸ λείψανο στὸν Ἰωσήφ.

Καὶ ἀγόρασε σεντόνι καὶ τὸν κατέβασε καὶ τὸν τύλιξε μέσα στὸ σεντόνι καὶ τὸν ἔβαλε σὲ τάφο ποὺ ἦταν σκαλισμένος μέσα σὲ βράχο καὶ κύλισε μιὰ πέτρα στὴ θύρα τοῦ τάφου.

Κι ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσῆ ἔβλεπαν ποῦ τὸν ἔθαψαν.

Καὶ σὰν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κι ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου κι ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰ νὰ πᾶνε νὰ τὸν ἀλείψουν.

Καὶ πρωί, πρωὶ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδας ἔρχονται στὸν τάφο ἀφοῦ βγῆκε ὁ ἥλιος.

Καὶ λέγανε μεταξύ τους, ποιός θὰ μᾶς κυλίση τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ τάφου;

Καὶ κοιτάζοντας βλέπουν πὼς εἶχε ἀποκυλιστῆ ἡ πέτρα ἡ ὁποία ἦταν ὑπερβολικὰ μεγάλη.

καὶ μπῆκαν στὸν τάφο καὶ εἶδαν ἕνα νέο καθισμένο δεξιὰ ντυμένον μὲ στολὴ ἄσπρη, καὶ τρόμαξαν.

Κι ἐκεῖνος τοὺς λέει, μὴν τρομάζετε· τὸν Ἰησοῦ ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸ τὸ σταυρωμένο; Ἀναστήθηκε δὲν εἶναι ἐδῶ· νὰ τὸ μέρος ποὺ τὸν ἔβαλαν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀλλ' ὑπάγετε, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.

Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ πέστε στοὺς μαθητές του καὶ στὸν Πέτρο ὅτι πηγαίνει ἐμπρὸς ἀπὸ σᾶς στὴ Γαλιλαία· ἐκεῖ θὰ τὸν δῆτε, καθὼς σᾶς εἶπε.

Καὶ βγῆκαν κι ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τάφο γρήγορα γιατὶ τὶς εἶχε καταλάβει τρόμος καὶ ἔκσταση καὶ κανενὸς δὲν εἶπαν τίποτε, γιατὶ φοβοῦνταν.

Ρητό: «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθὸν» (Ρωμ. β', 10).

ΟΜΙΛΙΑ

Μεγάλη Παρασκευή. Ὁ Χριστός μας ἀνεβαίνει τὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ. Σέρνει τὰ κουρασμένα πόδια του πρὸς τὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου του καὶ τὸν ἀκολουθεῖ τὸ πλῆθος ποὺ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ξεσήκωσαν. Λάμπουν οἱ λόγχες τῶν στρατιωτῶν καὶ οἱ βαριές τους πανοπλίες στὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Μὲ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι στὸ μέτωπό του προχωρεῖ ὁ βασιλιὰς ὅλου τοῦ κόσμου πρὸς τὸν τόπο ποὺ θὰ γίνη αἰώνιο προσκύνημα τῶν ὀπαδῶν του, στοὺς αἰῶνες ποὺ θ' ἀκολουθήσουν. Ἀπὸ μακριὰ ἀνεβαίνουν στὸν ἀνηφοικὸ δρόμο καὶ οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου.

Δὲ φοβήθηκαν τοὺς βλοσυροὺς στρατιῶτες τοὺς ἄγριους, τοὺς κακούς, τοὺς ἀλύγιστους ἐφαρμοστὲς τῶν νόμων. Δὲ φοβήθηκαν τὰ ἄγρια καὶ μανιασμένα πλήθη τῶν Ἑβραίων κι ἔτρεξαν ἐκεῖ πάνω στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ, ὅταν ὅλοι σκορπίστηκαν, ὅταν ὅλοι τὸν ἀρνήθηκαν, ὅταν ὅλοι κοίταζαν τὸν ἑαυτό τους. Ἔτρεξαν νὰ τοῦ παρασταθοῦν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ χάιδευε ἡ ματιά τους τὸν πονεμένο Ἰησοῦ μας. Τὸ δάκρυ τους ἀνταμωνόνταν μὲ πολλὲς στάλες τοῦ ἱδρώτα του κι ἔπεφτε στὴ λουλουδιασμένη γῆ καὶ γινόταν ἕνα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἁγνὸ δάκρυ τῆς γυναίκας εἶναι σὰν τὴ δροσιὰ τοῦ Μάη στὶς καρδιὲς ποὺ ὑποφέρουν.

Πόσο ἤθελαν νὰ βρεθοῦν πιὸ κοντά του! Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ ὕψος τοῦ λόφου νηστικές, κάτω ἀπὸ τὶς φλογισμένες ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, παρακολουθοῦσαν τὸ θεῖο δράμα καὶ τὸ στῆθος τους βούρκωνε ὅσες φορὲς τὸ μανιασμένο πληρωμένο πλῆθος τῶν Ἑβραίων περνώντας ἀπὸ τὸ σταυρό, ἔβριζε τὸ διδάσκαλό τους. Τρεῖς ὧρες στάθηκε ζωντανὸς πάνω στὸ σταυρὸ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὁ Χριστός μας καὶ τὶς τρεῖς αὐτὲς ὧρες δὲν τὸν ἄφησαν ἀπὸ τὰ μάτια τους οἱ ἀγαπημένες του μαθήτριες.

Ὦ στιγμὲς ἀγωνίας τοῦ Θεοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τῶν πλασμάτων ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐλάτρευαν σὰ Θεό τους!

Κι ὅταν ὁ Ἰωσὴφ πῆρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ θἀψη τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, βρίσκονταν ἀκόμα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ εἶδαν ποῦ «ἔθηκαν αὐτόν». Εἶδαν καὶ τὴ μεγάλη πέτρα τὴν ἀσήκωτη, ποὺ ἔβαλαν στὴν πόρτα τοῦ μνημείου οἱ στρατιῶτες. Ἔκλαψαν τὴν ταφή του καὶ γύρισαν στὸ σπίτι τους ἀργὰ τὸ βράδυ. Ἦταν ἡ πιὸ πονεμένη μέρα τῆς ζωῆς τους. Ἔχασαν τὸν ἀγαπημένο τους διδάσκαλο καὶ δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπαν.

Τὴν Κυριακὴ ξεκίνησαν τὰ χαράματα, ὅταν φάνηκε ὁ αὐγερινὸς κι ἡ πούλια πήγαινε νὰ κοιμηθῆ. Κρατώντας στὰ χέρια τους τὰ δοχεῖα μὲ τὰ πολύτιμα μύρα προχωροῦσαν πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Κυρίου. Πηδοῦσαν οἱ καρδιές τους ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Ἡ δροσιὰ τῆς αὐγῆς δρόσιζε τὰ ἀναμμένα μάγουλά τους καὶ σιγὰ σιγά, ἀνάλαφρα, σὰ νά 'ταν ἀέρινες, προχωροῦσαν πρὸς τὸν ἐρημικὸ κῆπο ποὺ εἶδαν ὅτι «ἔθηκαν αὐτόν».

Στὰ μάτια τους ἔλαμπε τὸ δάκρυ, σὰν ἔπεφτε ἀπάνω του τὸ φῶς τοῦ αὐγερινοῦ καὶ ἀνέμιζαν τὰ μακριά τους φορέματα, καθὼς τὰ χάιδευε τὸ δροσερὸ πρωϊνὸ ἀεράκι.

Μπῆκαν στὸν κῆπο. Τώρα θυμήθηκαν τὴ μεγάλη πέτρα ποὺ εἶδαν χθὲς πῶς κύλισαν στὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου οἱ στρατιῶτες καὶ ἄρχισαν νὰ ἀναρωτιοῦνται: «τὶς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου». Ἦταν πιὰ μπροστὰ στὸ μνῆμα καὶ μὲ μεγάλη τους ἔκπληξη εἶδαν πὼς ὁ λίθος ἦταν ριγμένος κάτω κι ἀπὸ μέσα ἔβγαινε ἕνα δυνατὸ φῶς ποὺ τὶς θάμπωσε.

— Θεέ μου τὶ συνέβηκε! εἶπαν οἱ μυροφόρες καὶ βιάστηκαν νὰ μποῦνε μέσα. Ἕνας λευκοφορεμένος ἄγγελος κάθονταν στὰ δεξιὰ τοῦ μνημείου. Μόλις τὸν εἶδαν καὶ εἶδαν πὼς καὶ τὸ σῶμα τοῦ διδασκάλου τους δὲ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν.

Τὸ κατάλαβε ὁ ἄγγελος καὶ τοὺς ἐξήγησε τί συνέβηκε. Πόσο χάρηκαν! Χάρηκαν ποὺ θὰ ξανάβλεπαν τὸ δάσκαλό τους. Βγαίνουν ἀπὸ τὸ μνῆμα καὶ πιασμένες ἀπὸ τὰ χέρια τρέχουν πρὸς τοὺς ἄλλους μαθητὲς τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὸ χαρμόσυνο γεγονός.

Ὅπως μᾶς λέγει ἄλλος εὐαγγελιστής, στὶς μυροφόρες πρωτοφανερώθηκε ὁ Κύριος μετὰ τὴν Ἀνάσταση. Εἶναι μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ ἔκανε στὶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου

ἀγαπημένες του μαθήτριες. Θέλησε αὐτὲς πρῶτες νὰ κηρύξουν στὸν κόσμο τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασή του, γιατὶ αὐτὲς τοῦ παραστάθηκαν ὡς τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργο τῶν μυροφόρων. Πολὺ δίκαια ἡ Ἐκκλησία μας ἀφιέρωσε τὴν αὐριανὴ Κυριακὴ στὶς μυροφόρες. Θέλησε νὰ τὶς τιμήση γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο τους, γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφεραν στὸν Κύριο.

Ἀφοσιωμένες στὸ Χριστό μας μαζὶ μὲ τόσες ἄλλες μαθήτριές του, τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ στὴ ζωή Του παντοῦ καὶ πρόσφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους καὶ στὸν ἴδιο καὶ στοὺς Ἀποστόλους. Τὶς σαγήνευε μὲ τὴ διδασκαλία του. Ὁ Κύριος ἔδωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ γυναίκα τὴ θέση ποὺ τὶς ἄξιζε μέσα στὴν κοινωνία. Τὴν ἀνύψωσε ἀπὸ τὴ δουλεία καὶ τῆς ἔδωσε τὴν ἰσοτιμία μὲ τὸν ἄντρα. Τὸ κήρυγμα: «οὐκ ἔνι ἄρσεν ἢ θῆλυ» ποὺ ἐπανάλαβε ἀργότερα καὶ ὁ τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολή του, ἦταν κήρυγμα πολὺ τολμηρὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ εἶχε βαθιὰ ἀπήχηση στὶς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ψυχὲς ὅλων τῶν γυναικῶν. Γιὰ τὸν Κύριο ὅλες οἱ γυναῖκες ἦταν τὸ ἴδιο καὶ ἡ Σαμαρείτισσα καὶ ἡ εἰδωλολάτρισσα Χαναναία καὶ ἡ «Συγκύπτουσα». Ἡ ἀλάθητη ματιά του, εἶδε τί ρόλο μποροῦσε νὰ παίξη ἡ γυναίκα στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας γιὰ τὸ καλό της καὶ τὴν τίμησε καὶ τὴν ἀνάδειξε καὶ τῆς ἔδωσε τὴ θέση ποὺ τῆς ἄξιζε μέσα στὴν κοινωνία.

ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΑΠΟ ΟΜΙΛΙΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ

«Ὦ πόσο ὑψηλή, χριστιανὲς γυναῖκες, εἶναι ἡ ἀποστολή σας! Καὶ πόσα ὀφείλετε στὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ ἀπὸ τόσο βάθος, σᾶς ἀνύψωσε σὲ τόσο ὕψος. Εἴθε νὰ ἐννοήσετε καλὰ τὴν ἀποστολή σας. Εἴθε εὐγνώμονες πρὸς τὸν Εὐεργέτη, νὰ γίνετε ἀληθινὲς μυροφόρες σκορπίζοντας στὴ γῆ μας μύρα πίστεως, ἐλέους καὶ καλοσύνης. Εἴθε μὲ τὴν γλυκύτητα ποὺ εἶναι ἔμφυτη σὲ σᾶς, νὰ χύσετε λάδι στὶς τρικυμίες ποὺ ταράζουν συθέμελα τὸ οἰκογενειακὸ καὶ Ἐθνικό μας σκάφος. Εἴθε, ἀνώτερες ἀπὸ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες, ποὺ καμιὰ φορὰ ἔχετε, νὰ ἐργασθῆτε μὲ πίστη ἀκλόνητη γιὰ τὴν ἠθικοποίηση καὶ ἀνάπλαση τοῦ Γένους μας».

Κωνσταντῖνος Καλλίνικος

Δ ′ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΥ ΤΗΣ ΒΗΘΕΣΔΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἶναι παραλυτικὸς τριάντα ὀχτὼ ὁλόκληρα χρόνια. Τί περιμένει κι αὐτὸς στὴ θαυματουργὸ πηγὴ τῆς Βηθεσδᾶ, μιὰ ποὺ δὲν ἔχει κάποιον νὰ τὸν βάλη μέσα, ὅταν θὰ κατέβαινε ὁ ἄγγελος νὰ ταράξη τὸ νερό; Ἐλπίζει, πὼς μπορεῖ νὰ γίνη καὶ γι' αὐτὸν κάτι. Ἡ ἐλπίδα δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπο ποτέ. Ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς του ἀκοίμητος παραστάτης τὸν δυναμώνει καὶ τὸν βοηθάει νὰ περάση καὶ τὶς μεγαλύτερες δυσκολίες της. Σύντροφος ἀπὸ τοὺς καλύτερους στὴ ζωή. Χάσιμο τῆς ἐλπίδας εἶναι μεγάλος κλονισμὸς καὶ στοιχίζει πολλὲς φορὲς καὶ τὴν ἴδια τὴ ζωή.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ

Πιστὸς σύντροφος ἡ ἐλπίδα στὸν παραλυτικό, δὲν τὸν ἐγκατέλειψε ποτέ. Ποιός ξέρει! Μπορεῖ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄγγελος θὰ κατέβαινε νὰ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κανένας φιλάνθρωπος καὶ νὰ τὸν ἔβαζε πρῶτον μέσα στὸ νερό. Ὑπῆρχαν καὶ φιλάνθρωπες καρδιές· ἀλλιῶς δὲ θὰ ἔφτανε κι αὐτὸς ὡς ἐκεῖ.

Ἦταν σκέψεις εὐχάριστες ποὺ νανούριζαν τὸν πόνο καὶ τὴ δυστυχία τοῦ καημένου τοῦ παραλυτικοῦ.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. ε΄, 1 - 15).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα.

Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν.

Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι.

Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ, τριάκονταα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ.

Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;

Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν.

Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει.

Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.

Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβαττον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει, ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, τῷ θεραπευμένῳ σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράβαττον.

Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱερόσόλυμα.

Κι εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα κοντὰ στὴν Προβατικὴ πύλη μιὰ δεξαμενή, ποὺ Ἑβραϊκὰ λέγεται Βηθεσδὰ καὶ εἶχε πέντε στοές.

Ἐκεῖ μέσα κοίτονταν πλῆθος οἱ ἄρρωστοι — τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, ποὺ περίμεναν τὴν κίνηση τοῦ νεροῦ

Γιατὶ ἄγγελος κάθε τόσο κατέβαινε στὴν κολυμβήθρα καὶ κινοῦσε τὸ νερό· ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἔμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν κίνηση τοῦ νεροῦ γινόταν καλὰ ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀρρώστια καὶ ἂν ἔπασχε.

Κι ἦταν ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπός ποὺ εἶχε τριάντα ὀκτὼ χρόνια ἄρρωστος.

Αὐτὸν ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς πλαγιασμένον κάτω κι ἔνιωσε πὼς ἔχει ἀπὸ πολὺν καιρό, τοῦ λέει· θέλεις νὰ γιατρευτῆς;

Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄρρωστος: Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπο, ποὺ σὰν κινηθῆ τὸ νερὸ νὰ μὲ βάλη στὴ δεξαμενή. Κι ἐνῶ πηγαίνω ἐγώ, ἄλλος κατεβαίνει πρωτύτερα.

Τοῦ λέει ὁ Ἰησοῦς: σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει.

Κι ἀμέσως ἔγινε καλὰ ὁ ἄνθρωπος, καὶ πῆρε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Κι ἦταν Σάββατο ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι σ' αὐτὸν ποὺ γιατρεύτηκε. Σάββατο εἶναι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σηκώνης τὸ κρεβάτι σου.

Κι αὐτὸς τοὺς ἀποκρίθηκε. Ἐκεῖνος ποὺ μὲ γιάτρεψε, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι ἆρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει.

Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ἤδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται.

Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

Τὸν ρωτοῦσαν λοιπόν, ποιός σοῦ εἶπε πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει;

Καὶ ὁ γιατρεμένος δὲν ἤξευρε ποιὸς ἦταν, γιατὶ ὁ Ἰησοῦς χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐπειδὴ ἦταν κόσμος πολὺς ἐκεῖ πέρα.

Κατόπιν τὸν βρίσκει ὁ Ἰησοῦς μέσα στὸ ναὸ καὶ τοῦ λέγει: Νά, ἔγινες καλά, νὰ μὴν κανῆς πιὰ ἁμαρτίες, μήπως πάθῃς κάτι χειρότερο.

Ἔφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ πληροφόρησε τοὺς Ἰουδαίους πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε καλά.

Ρητό: «Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε».

ΟΜΙΛΙΑ

Σφίγγεται ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου σὰ διαβάζει τὴν ἀρχὴ τῆς σημερινῆς περικοπῆς. Πλῆθος ἄρρωστοι, ἀπὸ λογῆς λογῆς ἀρρώστιες, εἶναι ξαπλωμένοι στὸ κρεβάτι τους περιμένοντας νὰ μποῦνε στὸ θαυματουργὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς. Σὰν ἕνα ὑπαίθριο νοσοκομεῖο ἦταν ὁ τόπος τῆς προβατικῆς πύλης, ὅπου ὑπῆρχε ἡ κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδᾶ.

Μιὰ μέρα φτάνει στὸ τόπο τοῦ ἀνθρώπινου πόνου ὁ Χριστός μας. Πήγαινε στὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ γιορτάση τὸ Πάσχα. Ἦταν ὁ δεύτερος χρόνος τῆς δημοσίας ζωῆς του. Δὲν μπῆκε στὴ μεγάλη πόλη ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προβατική.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους, ποὺ βρισκόταν ξαπλωμένος στὶς πέντε στοές, ἦταν καὶ ὁ παραλυτικός. Μόνος, ἔρημος, χωρὶς κανένα στὴ ζωή, περίμενε κι αὐτὸς «τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν». Σταματάει μπροστά του ὁ Χριστός, ἄγνωστος ἐντελῶς καὶ τὸν ρωτάει: Θέλεις νὰ γίνης καλά; Ἂν θέλη! Μήπως βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ ἄλλη αἰτία; Θέλει, ἀλλὰ ποιὸς ὅμως νὰ τὸν βάλη τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε μέσα στὴν δεξαμενή;

Μὲ φωνὴ σταθερή, ποὺ ἔκρυβε ὅλον τὸν πόνο του, ἀλλὰ καὶ τὴ λαχτάρα καὶ τὴ θέληση νὰ γίνη καλά, ὁ παραλυτικὸς ἀπάντησε: Ναὶ κύριε.

«Ἔγειρε, ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει». Τούτη ἡ φωνὴ καταλαβαίνει πὼς τοῦ δίνει δύναμη. Νιώθει τὰ πόδια του ἱκανὰ νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Σηκώνεται καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

περπατεῖ. Μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ κρεβατιοῦ ποὺ φέρνει στὶς πλάτες του, τρέχει νὰ φτάση ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ στὸ σπίτι του. Ὅσοι τὸν ἤξεραν τὸν σταματοῦσαν καὶ τὸν ρωτοῦσαν πῶς γίνηκε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ποιὸς ἦταν ὁ θεραπευτής του. Ποῦ νὰ τὸν ξέρη! Σαστισμένος ὅπως ἦταν, τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι σὰν εἶδαν τὸ θαῦμα δάγκαναν τὰ χείλη τους ἀπὸ θυμό.

Μοχθηροὶ στὴν καρδιὰ ὅπως ἦταν, δὲ χάρηκαν γιατὶ ἕνας ἄνθρωπος θεραπεύτηκε. Πάντοτε οἱ ἴδιοι ἦταν. Μήπως μποροῦσε νὰ φωλιάση μέσα τους ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ πλησίον, γιὰ νὰ δοῦν μὲ ἄλλο μάτι τὴ θεραπεία ἑνὸς δυστυχισμένου; Ἀγάπη καὶ μοχθηρία δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν μαζί, γιατί: «ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν» λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἕνα βάρος εἶχε στὴν ψυχή του ὁ παραλυτικός. Δὲν μπόρεσε νὰ εὐχαριστήση τὸν εὐεργέτη του κι αὐτὸ τὸν βασάνιζε πολύ. Πῆγε στὴ συναγωγὴ νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὸν ἄγνωστο του καλὸν ἄνθρωπο. Ὤ! ἂς ἦταν νὰ τὸν ἔβλεπε μιὰ φορὰ μπροστά του νὰ τὸν εὐχαριστήση.

Ὁ καρδιογνώστης θεὸς πηγαίνει καὶ αὐτὸς ἐκεῖ. Πόσο χάρηκε ὁ παραλυτικὸς σὰν ἔμαθε ποιός ἦταν ὁ εὐεργέτης του. «Μηκέτι ἁμάρτανε» τοῦ λέγει ὁ Χριστός, γιατὶ ἀποτέλεσμα ἁμαρτίας φαίνεται ἦταν ἡ ἀρρώστια του.

Νὰ ξαναμαρτήση! Ἦταν δυνατόν! Μιὰ ζωὴ βασανίστηκε ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ πέση πάλι σὲ σφάλματα;

Βλέπομε, παιδιά μου, ὅτι ὁ παραλυτικὸς μπόρεσε καὶ ἄντεξε ἐπὶ 38 χρόνια τὴ μεγάλη του ἀρρώστια χωρὶς γογγυσμὸ κανένα. Πίστευε καὶ ἤλπιζε πὼς θὰ γίνη καλά. Ποτὲ δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα του στὸ Θεό.

Παιδί μου, ἀντάμωσε καὶ σὺ τὴν ψυχή σου μὲ τὸ Θεό, μὲ πίστη ἀκλόνητη πὼς θὰ σὲ βοηθήση καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ ἀποχτήσης δύναμη καὶ θὰ γίνης ἱκανὸς ὅλα νὰ τὰ ἐκτελέσης. Θὰ διώξης μακριὰ τὶς λύπες καὶ δὲ θὰ συντριβῆς ἀπ' αὐτές. Οἱ ἀποτυχίες σου θὰ γίνουν ἐπιτυχίες. Ἂν πῆρες κακοὺς βαθμοὺς στὸν ἔλεγχό σου, μὴν ἀπογοητεύεσαι. Βάλε τὰ δυνατά σου καὶ θὰ νικήσης. Ἐκεῖνο ποὺ δὲ θέλομε δὲν τὸ κατορθώνομε. Δὲ μιλᾶμε γιὰ πράξεις ποὺ ξεπερνοῦν τὴ δύναμή μας, ἀλλὰ γιὰ κεῖνες ποὺ εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ τὶς ἐκτελέσουμε καὶ δὲ θέλομε. Πίστη στὸ Θεὸ καὶ θέληση, οἱ δυὸ αὐτὲς ἀρετὲς μαζὶ κάνουν θαύματα. Μὲ τὶς ἴδιες ἀρετὲς τράβηξαν ἐμπρὸς ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ νίκησαν, ἀξιωθέντες τῆς οὐρανίου βασιλείας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ε' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Η ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΣΣΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιὰ νὰ πάη κανεὶς σύντομα ἀπὸ τὴν Γαλιλαία στὴν Ἰουδαία ἔπρεπε νὰ περάση ἀπὸ τὴν Σαμάρεια. Τοῦτον τὸ δρόμο δὲν τὸν περνοῦσαν ποτὲ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Γαλιλαῖοι γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν, ἐπειδὴ τὴ Σαμάρεια τὴ θεωροῦσαν χώρα ἁμαρτωλή. Ὁ Χριστὸς δὲ συμμεριζόταν τὸ μίσος αὐτὸ τῶν συμπατριωτῶν του. Πηγαίνοντας ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Γαλιλαία πέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια.

Ἦταν μεσημέρι. Ὁ ἥλιος ἔριχνε τὶς καφτερὲς μεσημεριάτικες ἀχτίνες του στῆ γῆ. Καθισμένος ὁ Κύριος στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, περίμενε τοὺς μαθητές του ποὺ τοὺς εἶχε στείλει στὴν πόλη Συχὰρ τῆς Σαμάρειας ν' ἀγοράσουν τρόφιμα γιὰ νὰ φᾶνε.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ εἶχε βαδίσει καὶ τώρα ἀναπαυόταν. Ἡ ματιά του πλανιόταν στὸ ἀπέναντί του κατάφυτο βουνὸ Γαριζὶν μὲ τὰ ἐρείπια τοῦ μεγάλου ναοῦ του. Δίπλα του ὁ κάμπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλιὲς καὶ ἄλλα διάφορα δέντρα.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. δ', 5 - 45).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ. ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.

Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν.

Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ φτάνει ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ χώρα τῆς Σαμάρειας, ποὺ τὴν ἔλεγαν Συχάρ, κοντὰ στὸ χωριὸ ποὺ ἔδωσε ὁ Ἰακὼβ στὸ γιό του τὸν Ἰωσήφ.

Κι ἐκεῖ ἦταν ἕνα πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμο κάθισε κοντὰ στὸ πηγάδι· ἡ ὥρα ἦταν περίπου δώδεκα μεσημέρι.

Ἔρχεται μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, γιὰ νὰ βγάλη νερό. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς· δῶστε μου νὰ πιῶ.

Οἱ μαθητές του εἶχαν πάει στὴν πόλη, γιὰ νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σύ, Ἰουδαῖος ὤν, παρ' ἐμοῦ ποιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι δός μοι πιεῖν. σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν.

Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;

Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν·

ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος, ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.

Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας, ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω.

Πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας.

Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ.

Οἱ πατέρες ἡμῶν, ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐν Ἱερουσολύμοις, ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πίστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε

Τοῦ λέει λοιπὸν ἡ γυναίκα ἡ Σαμαρείτισσα, πῶς ἐσύ, ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾶς νὰ πιῆς ἀπὸ ἐμένα, ποὺ εἶμαι γυναίκα Σαμαρείτισσα; γιατὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔχουν σχέση μὲ τοὺς Σαμαρεῖτες.

Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς εἶπε. Ἂν ἐγνώριζες τὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ λέει, δῶσε μου νὰ πιῶ, σὺ θὰ ζητοῦσες ἀπ' αὐτὸν νὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό.

Τοῦ λέει· Κύριε οὔτε κουβὰ ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ, ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις ζωντανὸ νερό;

Μήπως ἐσὺ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακώβ, ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ πηγάδι, καὶ ἤπιε ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὸ καὶ οἱ γιοί του καὶ τὰ ζῶα του;

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰσοῦς καὶ τῆς εἶπε· Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψάση πάλι.

Μὰ ὅποιος πιῆ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, δὲ θὰ διψάση ποτέ, ἀλλὰ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ σώσω θὰ γίνη μέσα του πηγή, ποὺ θ' ἀναβλύζη ζωὴ αἰώνια.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· Κύριε, δῶσε μου αὐτὸ τὸ νερό, γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ βγάζω.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς πήγαινε φώναξε τὸν ἄντρα σου καὶ γύρισε ἐδῶ.

Ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα καὶ τοῦ εἶπε. δὲν ἔχω ἄντρα. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς. Καλὰ εἶπες, πὼς δὲν ἔχεις ἄντρα.

Γιατὶ πέντε ἄντρες εἶχες καὶ αὐτὸν ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι νόμιμος ἄντρας σου. Ἀλήθεια μίλησες.

Τοῦ λέγει ἡ γυναίκα· Κύριε, βλέπω πὼς εἶσαι προφήτης ἐσύ.

Οἱ πατέρες μας σὲ τοῦτο τὸ βουνὸ προσκύνησαν τὸ Θεό, κι ἐσεῖς λέτε ὅτι στὴν Ἱερουσαλὴμ εἶναι ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦμε.

Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς πίστεψέ με, γυναίκα, πὼς ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ ποτὲ οὔτε σὲ τοῦτο

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἰεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρί.

Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστιν.

Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· οἶδα, ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.

Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐθαύμασαν, ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ λέγει τοῖς ἀνθώποις.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

Ἐν τῷ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Ραββί, φάγε.

Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἰδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη.

τὸ βουνό, οὔτε στὴν Ἰερουσαλὴμ θὰ προσκυνήσετε τὸ Θεό.

Ἐσεῖς προσκυνᾶτε ὅ,τι δὲν ξέρετε· ἐμεῖς προσκυνοῦμε ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε· γιατὶ ἡ σωτηρία ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους φάνηκε.

Ὅμως ἔρχεται ὥρα καὶ εἶναι τώρα, ὅταν οἱ ἀληθινοὶ προσκυνητὲς θὰ προσκυνήσουν τὸ Θεὸ μὲ πνεῦμα καὶ μ' ἀλήθεια. Γιατὶ καὶ ὁ Θεὸς ἔτσι τοὺς θέλει αὐτοὺς ποὺ τὸν προσκυνοῦν.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς κι ὅσοι τὸν προσκυνοῦν μὲ πνεῦμα καὶ ἀλήθεια πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· ξέρω πῶς πρόκεται νὰ ἔλθη ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθη ἐκεῖνος, θὰ μᾶς πῆ τὰ πάντα.

Τῆς λέει ὁ Χριστός, ἐγὼ εἶμαι ποῦ σοῦ μιλῶ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφτασαν οἱ μαθητές του κι ἀποροῦσαν ποὺ μιλοῦσε μὲ τὴ γυναίκα· ὅμως κανεὶς δὲν εἶπε τί θέλεις ἢ γιατί μιλεῖς μαζί της.

Ἄφησε λοιπὸν τὴ στάμνα της ἡ γυναίκα καὶ πῆγε στὴν πόλη· καὶ λέει στοὺς ἀνθρώπους.

Ἐλᾶτε νὰ δῆτε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκαμα μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;

Τότε βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλη πολλοὶ καὶ πήγαιναν στὸν Ἰησοῦ.

Στὸ μεταξὺ παρακαλοῦσαν αὐτὸν οἱ μαθητές του λέγοντας: Διδάσκαλε, φάγε.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε: Ἐγὼ ἔχω φαγητὸ νὰ φάω, ποὺ σεῖς δὲν τὸ ξέρετε.

Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ μαθητὲς μεταξύ τους· μήπως τοῦ ἔφερε κανένας κι ἔφαγε;

Τοὺς λέει ὁ Ἰησοῦς· δικό μου φαγητὸ εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα αὐτοῦ ποὺ μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργο του.

Σεῖς δὲ λέτε ὅτι ἔχουν περάσει τέσσερεις μῆνες καὶ τώρα θ' ἀρχίση ὁ θερισμός;

Νά, σᾶς λέγω σηκῶστε τὰ μάτια σας, καὶ κοιτάξτε τὰ χωράφια, ποὺ εἶναι ἕτοιμα γιὰ θερισμό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων.

Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.

Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν, ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός μαρτυρούσης ὅτι εἶπε μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.

Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ.

Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Κι ἐκεῖνος ποὺ θερίζει παίρνει μισθὸ καὶ μαζεύει τὸν καρπὸ γιὰ τὴν αἰώνια ζωή, ἔτσι ποὺ νὰ χαίρεται μαζὶ καὶ ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει κι ἐκεῖνος ποὺ θερίζει.

Γιατὶ σὲ τοῦτο εἶναι ἀληθινὸς ὁ λόγος ὅτι ἄλλος εἶναι αὐτὸς ποὺ σπέρνει καὶ ἄλλος αὐτὸς ποὺ θερίζει.

Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ θερίσετε ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχετε κοπιάσει. Ἄλλοι ἔχουν κοπιάσει καὶ σεῖς μπήκατε στοὺς κόπους τους.

Κι ἀπὸ τὴν πόλη ἐκείνη πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες πίστεψαν σ' αὐτὸν ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναίκας, ποὺ ἔλεγε, ὅτι τῆς τὰ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκαμε.

Ὅταν δὲ ἦλθαν σ' αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖτες τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντά τους, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες.

Καὶ πολλοὶ περισσότεροι πίστεψαν ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ὁ Ἰησοῦς.

Καὶ ἔλεγαν στὴ γυναίκα. Δὲν πιστεύομε πιὰ γιατὶ μᾶς τὸ εἶπες ἐσύ, ἀλλὰ γιατὶ οἱ ἴδιοι ἀκούσαμε καὶ καταλάβαμε ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Ρητό: «Ὅς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα».

ΟΜΙΛΙΑ

«Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Λόγος μεγάλος, θεϊκός. Λόγος «σὰν ἀστραπὴ σὲ μιὰ σκοτεινὴ νύχτα». Λόγος ποὺ βάζει τὰ θεμέλια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, σὰν παρανθρώπινης θρησκείας. Ὄχι θρησκείας ποὺ κλεινόταν στοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντα, οὔτε στὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ ὄρους Γαριζίν. Θρησκείας ποὺ ἀγκαλιάζει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἀφήνει ἐλεύθερη παντοῦ καὶ πάντα νὰ λατρεύῃ τὸ Θεό.

Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς καὶ παντοῦ ὑπάρχει. Ὅλη ἡ γῆ καὶ ὅλα τὰ οὐράνια, εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ Θεό. Ὅπου κι ἂν βρεθῆς ἐκεῖ καὶ ὁ Θεός, ἐκεῖ καὶ τὸ χέρι τῆς παντοδυναμίας του. Ἐκεῖ κι ἕνας βωμός, γιὰ νὰ προσκυνήσῃς τὸ Θεό σου. Θόλος τοῦ βωμοῦ σου, ὁ οὐρανὸς μὲ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ. Τοῖχοι,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

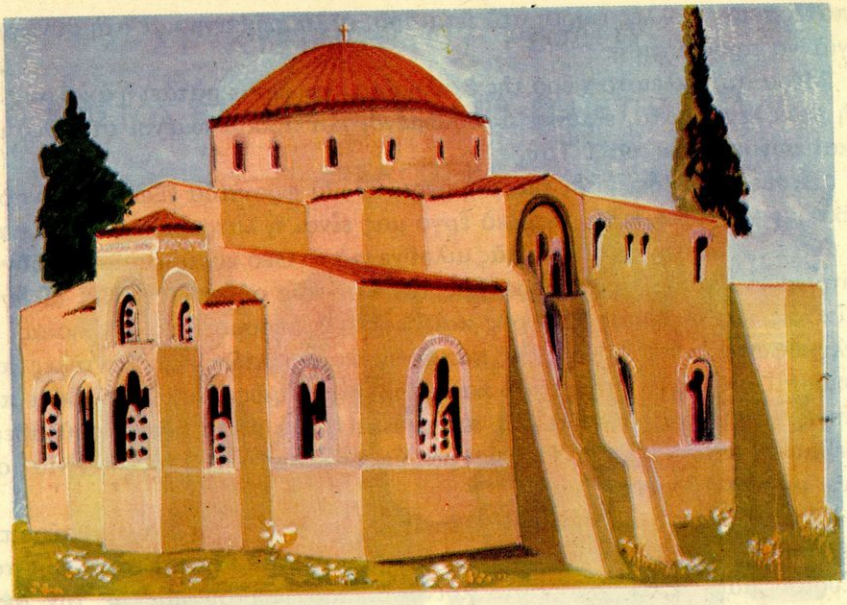

ἡ ἀπεραντοσύνη τοῦ κόσμου. Δάπεδο μαρμαρένιο, ἡ γῆ ποὺ τὴν πάτησαν τὰ ἅγια πόδια τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἁγίων τῆς θρησκείας μας.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον χριστιανικὸ λαό, ἔχομε καταλάβει καλὰ τοῦτο τὸ κήρυγμα τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ μας. Γι' αὐτὸ καὶ γέμισε ὁ εὐσεβὴς λαός μας τὶς πλαγιὲς τῶν λόφων του, τὰ γραφικὰ ἀκρογιάλια του, μ' ἐξωκλησάκια ὄμορφα. Ταπεινὰ καὶ ἀπέριττα, κάτασπρα καὶ ἀέρινα, ἔτσι ὅπως βρίσκονται πολλὲς φορὲς χτισμένα στὶς κορυφὲς τῶν λόφων, θυμίζουν τὸ Θεό μας καὶ τὸ χέρι μας ἔρχεται στὸ μέτωπό μας γιὰ νὰ κάμη τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Στοὺς δρόμους, στὶς ἀπόκρημνες πλαγιές, στοὺς κάμπους, παντοῦ χτίζει κι ἀπὸ ἕνα εἰκόνισμα καὶ μὲ εὐλάβεια πολλὴ στέκεται καὶ τὸ προσκυνᾶ. Τὸ καντηλάκι, ποὺ εὐλαβικὰ χέρια ἀνάβουν, καίει στὴ φτωχικὴ αὐτὴ φωλιὰ μπροστὰ στοὺς ἁγίους μας καὶ μᾶς θυμίζει τὴν ἀγάπη μας καὶ τὸ σεβασμὸ σ' αὐτούς.

Παιδιά μου.

Ὁ Χριστός μας μιλώντας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὴ Σαμαρείτισσα δὲν ἀποκλείει καὶ τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ ξεχωριστοὺς χώρους, στὶς ἐκκλησίες. Κι ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὕψωνε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐράνιο

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πατέρα του πολλὲς φορὲς στὸ ὕπαιθρο, ἀλλὰ πήγαινε καὶ στὴ συναγωγὴ γιὰ νὰ προσευχηθῆ.

Μέσα στὸν κλειστὸ χῶρο τῆς ἐκκλησίας, ὅση ὥρα κρατάει ἡ ἀκολουθία ἢ ἡ θεία λειτουργία, εἶμαστε ἀφοσιωμένοι καὶ προσηλωμένοι στὸ Θεό μας καὶ συνομιλοῦμε μαζί Του.

Ἔχομε ἀποθέσει κάθε βιοτικὴ μέριμνα καὶ φροντίδα ἔξω ἀπ' τὸ ναὸ κι ἐκεῖ μέσα, κύριο καὶ μοναδικὸ ἔργο μας εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ μας.

Ὅλα μέσα στὴν ἐκκλησία μᾶς μιλοῦνε γιὰ τὸ Θεὸ καὶ μᾶς παρακινοῦν νὰ στραφοῦμε πρὸς τὸν πατέρα μας τὸν «ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Καὶ οἱ ἅγιες εἰκόνες καὶ ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ ὅλος ὁ διάκοσμος τῆς ἐκκλησίας. Οἱ γλυκόφωνες ψαλμωδίες τῶν παπάδων καὶ ψαλτῶν. Οἱ καντῆλες ποὺ σκορπίζουν ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ καὶ ὑποβλητικὸ φῶς τους. Τὸ λιβάνι ποὺ μυρώνει τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα μᾶς ἐμπνέουν εὐλάβεια, σεβασμό, ἀγάπη πρὸς τὸ Θεὸ καὶ μᾶς ὑποβάλλουν σὲ μιὰ ἐπικοινωνία μαζί του μὲ τὴν προσευχή μας.

Στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς ἐκκλησίας, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ παρακολουθοῦμε τὴν τέλεση τῆς θείας λειτουργίας, ποὺ εἶναι ἡ ἀναπαράσταση τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας. Ἐκεῖ γινόμαστε κοινωνοὶ τοῦ Κυρίου μας μὲ τὴν ἁγία Μετάληψη, τὴν ἁγία Κοινωνία.

Στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς ἐκκλησίας πρωτογινόμαστε χριστιανοὶ καὶ στὸν ἴδιο παίρνομε τὸν τελευταῖο ἀσπασμό. Ἐκεῖ δεχόμαστε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος μὲ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας μας.

Εἶναι λοιπὸν ὁ χῶρος τῆς ἐκκλησίας ἅγιος, ἱερός, ἄξιος σεβασμοῦ, γιατὶ εἶναι τὸ σπίτι, ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι, τοῦ Θεοῦ μας. Γι αὐτὸ κάθε καλὸς καὶ γνήσιος χριστιανὸς μπαίνει μέσα σ' αὐτὸν μὲ πίστη, μ' εὐλάβεια, μὲ προσοχὴ βαθιά, μὲ ἀγάπη καὶ εἰρήνη στὴν καρδιά, γιὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ ν' ἀκούση ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἱερέα ἢ τοῦ διακόνου τὴ δέηση «ὑπὲρ τῶν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐταῖς».

Ἡ δέηση αὐτή, μαζὶ μὲ πολλὲς ἄλλες ποὺ ἀπευθύνει μεγαλόφωνα ἢ μυστικὰ ὁ ἱερεύς, φτάνει στὸν Πλάστη κι ἐκεῖνος μᾶς στέλνει τὴν πατρική του εὐλογία, ποὺ εἶναι ὅπλο ἀκαταμάχητο σ' ὅλες τὶς μπόρες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΣΤ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΟΝ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΤΥΦΛΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Εἶναι φθινόπωρο. Οἱ Ἑβραῖοι γιόρταζαν τὴν γιορτὴ τῆς «Σκηνοπηγίας», μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες γιορτές τους. Βαστοῦσε ἑφτὰ μέρες καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὴ γιόρταζαν στὴν Ἱερουσαλήμ, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴν ἔρημο, ὅταν γύριζαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στὴ Χαναὰν κι ἔμειναν κάτω ἀπὸ σκηνές.

Ὁ Χριστὸς πῆγε στὴν Ἱερουσαλὴμ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή. Τὶς περισσότερες ἡμέρες δίδασκε στὸ μεγάλο ναό. Τὴν τελευταία ἡμέρα θύμωσαν τόσο πολὺ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ποὺ θέλησαν νὰ τοῦ κάμουν κακό.

Καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸν ναὸ ὁ Κύριος, ἀπάντησε στὰ σκαλιὰ ἕναν τυφλὸ ἐκ «γενετῆς», ποὺ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. θ' 1 - 38).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββὶ τὶς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ ὃ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος, ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο καὶ ἦλθε βλέπων.

Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν, ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν· ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγὼ εἰμι.

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ περνώντας ὁ Ἰησοῦς εἶδε ἄνθρωπο γεννημένο τυφλὸ καὶ τὸν ρώτησαν οἱ μαθητές του καὶ εἶπαν, Διδάσκαλε, ποιὸς ἔκανε ἁμαρτία, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, γιὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός;

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς· οὔτε αὐτὸς ἁμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ σ' αὐτόν.

Πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνωμε τὰ ἔργα αὐτοῦ ποὺ μᾶς ἔστειλε ὅσο εἶναι ἡμέρα· ἔρχεται ἡ νύχτα καὶ τότε κανεὶς δὲ θὰ μπορῇ νὰ δουλέψῃ μόνος.

Ὅταν εἶμαι στὸν κόσμο, φῶς εἶμαι τοῦ κόσμου.

Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔφτυσε κάτω κι ἔκανε λάσπη ἀπὸ τὸ φτύσιμο καὶ τοῦ ἔβαλε τὴ λάσπη στὰ μάτια ἐπάνω.

Καὶ τοῦ εἶπε, πήγαινε, νίψου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ, ποὺ θὰ πῇ ἀπεσταλμένος, ἔφυγε λοιπὸν καὶ νίφτηκε καὶ γύρισε βλέποντας.

Οἱ γείτονες τότε καὶ ὅσοι τὸν ἔβλεπαν πρὶν πῶς ἦταν τυφλὸς ἔλεγαν. Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ καθόταν καὶ ζητιάνευε;

Ἄλλοι ἔλεγαν πῶς αὐτὸς εἶναι ἄλλοι ὄχι, ἀλλὰ τοῦ μοιάζει, ἐκεῖνος ἔλεγε πῶς ἐγὼ εἶμαι.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησαν οἱ ὀφθαλμοί;

Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψαι, ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα.

Εἶπον οὖν αὐτῷ. Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα.

Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν.

Ἦν δὲ σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέῳξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν, ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην καὶ βλέπω.

Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ, ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν;

Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν.

Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος.

Καὶ ἠρώτησαν αὐτοὺς λέγοντες· οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει;

Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· οἴδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστι ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη.

Πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ οἴδαμεν, ἢ τὶς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει.

Τοῦ ἔλεγαν λοιπόν· πῶς ἄνοιξαν τὰ μάτια σου; ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ εἶπε· ἄνθρωπος ποὺ τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκανε λάσπη καὶ μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε· πήγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ καὶ νίψου· πῆγα καὶ ἅμα νίφτηκα εἶδα.

Καὶ τοῦ εἶπαν ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; δὲν ξέρω τοὺς λέει.

Τὸν πηγαίνουν στοὺς Φαρισαίους τὸν ἄλλοτε τυφλό.

Καὶ ἦταν Σάββατο, ὅταν ἔκανε ὁ Ἰησοῦς τὴ λάσπη καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια.

Πάλι λοιπὸν τὸν ρώτησαν οἱ Φαρισαῖοι, πῶς εἶδε.

Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε, λάσπη μοῦ ἔβαλε στὰ μάτια ἐπάνω, νίφτηκα καὶ βλέπω.

Ἔλεγαν τότε μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Θεό, γιατὶ δὲν κρατάει τὸ Σάββατο.

Ἄλλοι ἔλεγαν, πῶς μπορεῖ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ κάνη τέτοια θαύματα;

Καὶ φιλονικοῦσαν μεταξύ τους.

Ἔλεγαν λοιπὸν πάλι τοῦ τυφλοῦ, ἐσὺ τί λέγεις γι' αὐτόν; γιατί σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; κι ἐκεῖνος εἶπε, γιατὶ εἶναι προφήτης.

Δὲν πίστεψαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι πὼς τυφλὸς ἦταν ἐκεῖνος καὶ εἶδε, ἕως ὅτου φώναξαν τοὺς γονεῖς του

καὶ τοὺς ρώτησαν λέγοντας· Αὐτὸς εἶναι ὁ γιός σας, ποὺ λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς λοιπὸν βλέπει τώρα;

Οἱ γονεῖς ἀποκρίθηκαν καὶ εἶπαν. Ξέρομε πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ γιός μας καὶ ὅτι γεννήθηκε τυφλός.

Ἀλλὰ πῶς τώρα βλέπει δὲν ξέρουμε ἢ ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ἐμεῖς δὲν ξέρομε. Αὐτὸς εἶναι μεγάλος, ρωτῆστε τον, αὐτὸς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐὰν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.

Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.

Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον. ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν.

Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν, οὐκ οἶδα, ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω.

Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε; τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε μαθηταὶ αὐτοῦ γενέσθαι;

Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμὲν μαθηταί.

Ἡμεῖς οἴδομεν, ὅτι Μωϋσεῖ λελάθηκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν.

Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστὸν ἐστιν ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἴδαμεν δέ, ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει. Ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τούτου ἀκούει.

Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξέ τις τοὺς ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.

Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διαδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐ-

θὰ σᾶς πῆ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του γιατὶ φοβόταν τοὺς Ἰουδαίους. Γιατὶ εἶχαν συμφωνήσει οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι ἂν κανεὶς πιστεύη στὸ Χριστό, νὰ διωχθῆ ἀπὸ τὴ συναγωγή.

Γιὰ τοῦτο οἱ γονεῖς του εἶπαν πὼς ἡλικία ἔχει, ρωτῆστε τον.

Φώναξαν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπο ξανά, τὸν πρὶν τυφλὸ καὶ τοῦ εἶπαν. Δόξασε τὸ Θεό· ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός.

Ἀποκρίθηκε λοιπὸν ἐκεῖνος καὶ εἶπε· ἂν εἶναι ἁμαρτωλὸς δὲν ξέρω· ἕνα ξέρω, πὼς ἤμουν τυφλὸς καὶ τώρα βλέπω.

Τοῦ εἶπαν λοιπὸν τί σοῦ ἔκανε; πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;

Τοὺς ἀποκρίθηκε. Σᾶς εἶπα καὶ δὲν ἀκούσατε, τί λοιπὸν θέλετε νὰ ξανακούσετε; μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνεται μαθητές του.

Καὶ τὸν ἔβρισαν καὶ εἶπαν. Ἐσὺ εἶσαι μαθητής του, ἐμεῖς εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Μωυσῆ.

Ἐμεῖς ξέρομε πὼς τοῦ Μωυσῆ μίλησε ὁ Θεός· αὐτὸν δὲν τὸν ξέρομε ἀπὸ ποῦ εἶναι.

Ἀποκρίθηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ τοὺς εἶπε· ἐδῶ εἶναι τὸ παράξενο, ὅτι σεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι, καὶ μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια.

Ξέρομε πὼς ὁ θεὸς ἁμαρτωλοὺς δὲν ἀκούει.

Ἀλλ' ἐὰν εἶναι κανεὶς θεοφοβούμενος καὶ κάνει τὸ θέλημά του, αὐτὸν ἀκούει. Στὸν αἰώνα δὲν ἀκούστηκε ὅτι ἄνοιξε κανεὶς μάτια τυφλοῦ ἐκ γενετῆς.

Ἐὰν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν μποροῦσε τίποτα νὰ κάνη.

Ἀποκρίθηκαν καὶ τοῦ εἶπαν. Ἐσὺ γεννήθηκες μὲ ἁμαρτίες ὁλόκληρος καὶ ἐσὺ μᾶς μαθαίνεις; Καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

Ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς πὼς τὸν ἔβγαλαν ἔξω,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

τὸν ἔξω, καὶ εὑρὼν αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν.

Ὁ δὲ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

καὶ τὸν βρῆκε καὶ τοῦ εἶπε, ἐσὺ πιστεύεις στὸν υἱὸ τοῦ Θεοῦ;

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· καὶ ποιὸς εἶναι Κύριε, γιὰ νὰ τὸν πιστέψω;

Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς· καὶ τὸν εἶδες καὶ αὐτὸς εἶναι ποὺ ὁμιλεῖ μαζί σου.

Κι ἐκεῖνος εἶπε· πιστεύω, Κύριε, καὶ τὸν προσκύνησε.

Ρητό: «Οἴδαμεν ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει»·

ΟΜΙΛΙΑ

Εἶναι τυφλός. Καθισμένος στὰ σκαλιὰ τοῦ μεγάλου ναοῦ ἔχει ἁπλωμένο τὸ χέρι του ζητώντας ἐλεημοσύνη. Ἀκούει τὰ βήματα χιλιάδων ἀνθρώπων, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν. Ἀκούει τὶς φωνές τους, ὀσφραίνεται τὴ μυρουδιὰ τοῦ θυμιάματος ποὺ καίει καὶ τῶν λουλουδιῶν ποὺ κρατᾶνε οἱ προσκυνητὲς στὰ χέρια τους. Δὲν μπορεῖ νὰ νιώση τὴν εὐχαρίστηση ποὺ σκορπίζει στὰ μάτια ἡ ὀμορφιά τους. Οἱ φθινοπωρινὲς ἀκτίνες τοῦ ἥλιου λούζουν τὸ πρόσωπό του καὶ λάμπουν σὰν πέφτουν στὶς μαρμαρένιες κολόνες τοῦ ναοῦ κι αὐτὸς εἶναι βυθισμένος στὸ αἰώνιο σκοτάδι του.

Ἡ σημερινὴ γιορτὴ σκόρπιζε παντοῦ τὴ χαρὰ καὶ ὅλοι λέγανε, πὼς ἡ τελετὴ τῆς γιορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας ἦταν ἡ πιὸ χαρούμενη καὶ ἡ πιὸ ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλόπρεπη. Γιὰ τὸν τυφλὸ εἶναι ξένη ὄχι μόνο ἡ χαρὰ τοῦ πανηγυριοῦ, ἀλλὰ καὶ κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς.

Τὸ αὐτί του χαίρεται μονάχα τὴ γλυκιὰ ἁρμονία ποὺ σκορποῦν γύρω του τὰ ἔγχορδα ὄργανα καὶ τὰ κύμβαλα τοῦ ναοῦ. Τότε μαζὶ μὲ τοὺς ὕμνους καὶ τὰ «Ἀλληλούια» τῶν ἱερέων καὶ τοῦ πλήθους, στέλνει κι αὐτὸς τὴν εὐχαριστήριο προσευχή του στὸν Πλάστη. Τὸν εὐχαριστεῖ καὶ τὸν παρακαλεῖ γιὰ ἐκείνους ποὺ σπλαχνικὰ ἄνοιξαν τὸ χέρι τοῦ ἐλέους καὶ τῆς συμπόνιας καὶ θέλησαν νὰ τοῦ σκορπίσουν λίγη χαρά, μὲ τὴν ἐξασφάλιση τοῦ καθημερινοῦ του ψωμιοῦ.

Ἦταν προσευχὴ θερμὴ ἀπὸ ἕνα δυστυχισμένο καὶ σὰ θάφτανε μπροστὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, πρώτη αὐτὴ ἀπ᾽ ὅλες τὶς ἄλλες θὰ προσκυνοῦσε καὶ πρώτη θὰ ἔπαιρνε τὸ μερίδιό της. Γιατὶ ὅλοι ὅσοι ἄνοιξαν τὸ χέρι τους κι ἔδωσαν, ἔκαναν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σύμφωνα μ᾽ ἐκεῖνα ποὺ ὁ υἱός του ὁ ἀγαπητός, δίδασκε τοὺς ἀνθρώπους στὴ γῆ. «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Σὰν κατακλείδα τῆς εὐχαριστήριας προσευχῆς του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἐλέησαν, ὁ τυφλός, παρακαλοῦσε τὸ Θεό του καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὸ αἰώνιο σκοτάδι του. Μιὰ ἐνδόμυχη ἐλπίδα εἶχε πάντα, πὼς μποροῦσε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ γίνη καλά.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ζοῦσε σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ἤλπιζε στὴ βοήθειά του.

Βγαίνοντας ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸ ναό, εἶδε μπροστά του τὸν τυφλὸ καὶ τὸν λυπήθηκε. Ἔφτυσε στὸ χῶμα, ἔκανε πηλό, ἄλειψε μ᾽ αὐτὸν τὰ κλεισμένα μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε: «Πήγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ καὶ πλύσου». Ὕστερα ἀπὸ τὴν πράξη του αὐτή, ποὺ ἦταν σὰν ἀπάντηση στοὺς κακοὺς Φαρισαίους, ποὺ θέλησαν νὰ τοῦ κάνουν κακὸ μέσα στὸ ναό, ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητές του ἔφυγε.

Μὲ τὶ ἀγωνία πῆγε ὡς τὴν κολυμβήθρα ὁ τυφλός! Βιαζόταν ὅσο μποροῦσε, ὁ καημένος κι ἔπεσε πολλὲς φορὲς στὸ δρόμο ὅσο νὰ φτάση. Ὅταν πλησίασε καὶ ἄκουσε τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς νὰ τρέχη ἡ ἀγωνία του δυνάμωσε. Πλένει βιαστικὰ βιαστικὰ τὸν ξεραμένο πηλὸ ἀπ᾽ τὰ μάτια του κι ἀμέσως ἀνοίγουν. Τί χαρὰ ἔνιωσε ὁ δυστυχής! Κοιτάζει δεξιά, ἀριστερά, παντοῦ, καὶ δὲ χορταίνει τὸν κόσμο.

Τρέχει τώρα μὲ ὅση δύναμη εἶχε. Δὲ φοβόταν μὴν πέση. Τὰ μάτια του εἶναι ὁ καλύτερος ὁδηγός του. Πέταξε ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ τὸ μπαστούνι του. Βιαζόταν νὰ φτάση στὸ ναὸ μήπως ἔβρισκε ἐκεῖ τὸν εὐεργέτη του, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήση γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ ποὺ τοῦ ἔκανε.

Πόση ἀπογοήτευση δοκίμασε σὰ δὲν τὸν βρῆκε ἐκεῖ! Τὴ λύπη του τὴν μεγάλωσαν περισσότερο οἱ κακοὶ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ποὺ ζητοῦσαν λεπτομέρειες τῆς θεραπείας του καὶ κατηγοροῦσαν τὸν εὐεργέτη του πὼς ἡμέρα Σάββατο τὸν θεράπευσε. Ἔλεγαν πὼς εἶναι ἕνας πολὺ μεγάλος ἁμαρτωλός. Ὁ τυφλὸς μὲ λογικὴ ἀξιοζήλευτη τοὺς ἀπαντάει: Αὐτὸς ποὺ μὲ θεράπευσε ἦταν προφήτης. Ἂν δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεὸ σταλμένος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάμη θαύματα. «Εἰ μὴ ἦν οὗτος ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν».

Τὸν ἔβρισαν καὶ τὸν ἔδιωξαν. Ὅταν ἀργότερα τὸν βρῆκε ὁ Χριστὸς τὸν ρώτησε: «Ἐσὺ πιστεύεις στὸν υἱὸ τοῦ Θεοῦ;» Ὁ τυφλὸς ποὺ δὲν ἤξερε πὼς ἔχει μπροστά του τὸν εὐεργέτη του, ἀπάντησε: «Καὶ ποιὸς εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ᾽ αὐτόν;» «Αὐτὸς ποὺ μιλεῖ μαζί σου αὐτὴ τὴ στιγμὴ» τοῦ εἶπε ὁ Χριστός. Πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ εὐεργέτου του ὁ τυφλός, τὰ καταφιλοῦσε λέγοντας: «Πιστεύω, Κύριε, πιστεύω»!

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ζ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Η ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ὁ Κύριος ἔφαγε μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του τὸ Μυστικὸ Δεῖπνο. Σὰν ἔφυγε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, γιὰ νὰ πάη νὰ τὸν παραδώση στοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ἄρχισε νὰ τοὺς μιλάη καὶ νὰ τοὺς δίνη τὶς τελευταῖες του παραγγελίες. Πόσο περίλυπη ἦταν ἡ ψυχή του! Παιδιά μου, τοὺς εἶπε, λίγο ἀκόμη εἶμαι μαζί σας. Θὰ μὲ ζητᾶτε καὶ δὲ θὰ μὲ βρίσκετε. Σᾶς δίνω μιὰ καινούργια συμβουλή, νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅπως σᾶς ἀγάπησα κι ἐγώ. Ἔτσι θὰ μάθουν ὅλοι πὼς εἶστε μαθητές μου, ἂν ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας.

Μίλησε πολλὴ ὥρα ὁ Κύριος καὶ στὸ τέλος σήκωσε τὰ χέρια του ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ μπροστὰ στοὺς μαθητές του προσευχήθηκε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (κεφ. ιζ', 1 - 13).

Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπε· πάτερ ἐλήλυθεν ἡ ὥρα δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε.

Καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον.

Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω.

Καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί.

Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀν-

Ἐξήγηση

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ σηκώσας ὁ Ἰησοῦς τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ εἶπε: Πατέρα ἦρθε ἡ ὥρα δόξασε τὸν υἱό σου, γιὰ νὰ σὲ δοξάση καὶ ὁ υἱός σου,

καθὼς τοῦ ἔδωκες ἐξουσία σὲ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ νὰ δώση σ' ὅλους ὅσους τοῦ ἔδωκες ζωὴ αἰώνιο.

Κι αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος τὸ νὰ νὰ σὲ γνωρίζουν ἐσένα τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό, καθὼς καὶ τὸν ἀπεσταλμένο σου, τὸν Ἰησοῦ Χριστό.

Ἐγὼ σὲ δόξασα στὴ γῆ, τελειώνοντας τὸ ἔργο ποὺ μοῦ ἔδωσες νὰ κάνω.

Καὶ τώρα δόξασέ με ἐσὺ πατέρα μὲ τὴ δόξα ποὺ εἶχα κοντά σου, πρὶν νὰ γίνη ὁ κόσμος.

Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά σου στοὺς ἀνθρώ-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

θρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.

Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστιν.

Ὅτι τὰ ῥήματα, ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς. καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς, ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ μὲ ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ, οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι.

Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστι καὶ τὰ σὰ ἐμά, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.

Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι.

Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, ὧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἕν, καθὼς ἡμεῖς.

Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ.

Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι καὶ λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

πους ποὺ μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμο. Δικοί σου ἦταν καὶ τοὺς ἔδωκες σὲ μένα καὶ τὸν λόγο σου φύλαξαν.

Τώρα ἔνιωσαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες ἀπὸ σένα εἶναι.

Πὼς τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔδωκες τοὺς τὰ ἔδωσα, κι αὐτοὶ τὰ πῆραν κι ἔνιωσαν ἀληθινὰ πὼς ἀπὸ σένα βγῆκαν, καὶ πίστεψαν, πὼς σὺ μ' ἔστειλες.

Ἐγὼ γι' αὐτοὺς παρακαλῶ, δὲν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο, παρὰ γιὰ ὅσους μοῦ ἔδωσες γιατὶ δικοί σου εἶναι.

Καὶ τὰ δικά μου εἶναι ὅλα δικά σου καὶ τὰ δικά σου δικά μου καὶ αὐτοὶ μὲ δόξασαν.

Καὶ δὲν εἶμαι πιὰ στὸν κόσμο ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι στὸν κόσμο, κι ἐγὼ ἔρχομαι σὲ σένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους (πιστοὺς) στὸ ὄνομά σου γιὰ νὰ εἶναι ἑνωμένοι ὅπως κι ἐμεῖς.

Ὅταν ἤμουν μαζί τους στὸν κόσμο ἐγὼ τοὺς φύλαγα (πιστοὺς) στὸ ὄνομά σου. Αὐτοὺς ποὺ μοῦ ἔδωκες τοὺς φύλαξα καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲ χάθηκε παρὰ μόνο ὁ γιὸς τῆς ἀπωλείας, ὁ Ἰούδας, γιὰ ν' ἀληθέψῃ ἡ Γραφή. Καὶ τώρα ἔρχομαι σὲ σένα κι αὐτὰ τὰ λέγω ἐδῶ στὸν κόσμο γιὰ νὰ ἔχουν τὴ χαρά μου, ὁλόκληρη μέσα τους.

Ρητό: «Εἴς τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλατ. α', 9).

ΟΜΙΛΙΑ

«Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνελθών, Πατρός τε καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος ἁγίου μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καὶ φύσιν». Ἀρχίζω τὴν ὁμιλία μου μ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα λόγια ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας ψάλλει σήμερα ἐξυμνώντας τὸ ἔργο τῶν ἁγίων Πατέρων. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη, μαζεύτηκαν τὸ 325 μ.Χ. στὴν Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας οἱ ἅγιοι Πατέρες γιὰ τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Εἶχαν περάσει οἱ διωγμοί, τὰ μαρτύρια,

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

οἱ κατακόμβες. Τώρα ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν κρύβεται καὶ δὲν διώκεται. Τώρα ἀνυψώθηκε σὲ θρησκεία τῶν αὐτοκρατόρων. Τώρα τὰ στέμματα τὰ στολίζει ὁ Τίμιος Σταυρὸς καὶ τὰ ρωμαϊκὰ φλάμπουρα μὲ τοὺς ἀετούς, ἀντικατέστησε τὸ λάβαρο μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ μὲ τὰ οὐράνια λόγια: «Ἐν τούτῳ νίκα».

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νίκησε τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς της. Τώρα παρουσιάστηκαν νέοι ἐχθροί, ἐσωτερικοί. Εἶναι βγαλμένοι ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἀπειλητικὸς χείμαρρος ποὺ ἀπειλεῖ νὰ παρασύρη τὰ πάντα, εἶναι οἱ αἱρέσεις.

Τί ἦταν οἱ αἱρέσεις; Παρέκκλιση ἀπὸ τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς πίστης. Ἀπὸ τὶς βασικὲς ἀλήθειες τῆς θρησκείας μας.

Μιὰ αἵρεση ποὺ κράτησε πολλὰ χρόνια, ἦταν ἡ αἵρεση τοῦ Ἀρείου. Ὁ Ἄρειος, παπὰς στὴν Ἀλεξάντρεια, παραδεχόταν πὼς ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἴσος στὴ δύναμη μὲ τὸ Θεὸ πατέρα. Ὅτι ὁ Χριστὸς πλάστηκε σὰν ὅλα τὰ ἄλλα ὄντα καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ τότε ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὁ Θεός. Μὲ τὴ διδασκαλία του αὐτή, παρουσίαζε τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ σὰν ἄνθρωπο μόνον. Σὰν κτίσμα καὶ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ αἵρεση ἦταν σοβαρή. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη στὴ διδασκαλία τοῦ Ἀρείου ποὺ παρουσίαζε τὸ Χριστὸ σὰν κτίσμα καὶ ὄχι ὑπάρχοντα ἀπὸ τότε ποὺ ὑπῆρχε καὶ ὁ Θεός. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφαση γιὰ νὰ προστατεύση τὸ πλήρωμά της, τοὺς χριστιανούς της, ἀπὸ τὶς ἐπικίνδυνες αὐτὲς δοξασίες, ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ κηρύγματα. Ἔπρεπε νὰ ἀποδείξη τὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ καταδικάση μιὰ γιὰ πάντα τὸν Ἄρειο καὶ ὅσους πίστευαν σ' αὐτόν.

Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κάλεσε στὴ Νίκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Τριακόσιοι δέκα ὀχτὼ Πατέρες μαζεύτηκαν ἐκεῖ. Ἦταν παρὼν καὶ ὁ Ἄρειος.

Ὑποστήριξε τὴ διδασκαλία του μὲ δύναμη μεγάλη, γιατί ἦταν καλὸς ρήτορας.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅμως, αὐτὸ φώτισε τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτὸ καὶ τώρα ἀόρατα φώτιζε καὶ εὐλογοῦσε τὴ σκέψη τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν, γιὰ νὰ βροῦν ἐπιχειρήματα νὰ πολεμήσουν τὴ βλάσφημη διδασκαλία τοῦ Ἀρείου. Τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὁδηγητὴς σὲ ὅλο τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ βάσταξε ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας, βοήθησε νὰ διατυπώσουν τὸ «Πιστεύω» μας πρὸς τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, μὲ τὰ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

παρακάτω λόγια: «Εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».

Αὐτὴ ἦταν ἡ ὀρθή, ἡ ἀληθινή, ἡ σύμφωνη μὲ τὴν πίστη τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας διδασκαλία. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἄρειος ἀναθεματίστηκε καὶ διώχτηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας σὰν αἱρετικός.

Ἦταν ἅγιοι οἱ ἄντρες ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὴν πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Θεοφόρους τοὺς ἀποκαλεῖ ἡ ἐκκλησία, γιατὶ πράγματι τὸ Θεὸ ἔφεραν μέσα τους. Θέρμαινε τὴν ψυχή τους ἡ πίστη ἡ ἀληθινή. Μαζεμένοι ἐκεῖ στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤξεραν ὅτι ἀόρατα βρίσκεται κι αὐτὸς μαζί τους καὶ τοὺς δυναμώνει στὸ ἔργο τους.

Τὸ ἔργο τῶν ἁγίων Πατέρων, ἔργο μεγάλο, ἔμεινε στοὺς αἰῶνες ποὺ πέρασαν καὶ θὰ μείνη πάντοτε ὅσο θὰ ὑπάρχη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἔδειξε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε ὅσες φορὲς παρουσιάζονται ἄνθρωποι ποὺ διδάσκουν ἀντίθετα ἀπὸ ὅσα γραπτὰ καὶ προφορικὰ μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὸν τὸν δρόμο ἀκολούθησε ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἀργότερα. Αὐτὸν τὸν δρόμο θὰ ἀκολουθήση καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον, ὅσες φορὲς θὰ παρουσιάζωνται ψευτοδιδάσκαλοι καὶ ψευτοπροφῆτες. Κάθε χρόνο ἐμεῖς μαζεμένοι στὴν Ἐκκλησία μας θὰ τιμοῦμε τὴ μνήμη τους καὶ θὰ ψάλωμε τοὺς ὡραίους ὕμνους μας τοὺς γεμάτους εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμὸ καὶ θὰ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ δυναμώνουν τὴν πίστη μας στὸν Κύριο καὶ Θεό μας, στὸν Ἰησοῦ Χριστό μας. Γιατὶ ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός μας, «ὁ Ἰησοῦς Χριστός, χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας». (Ἑβρ. ιγ', 8).

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Η' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Η ΕΠΙΦΟΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἀφήνομε τὸν Εὐαγγελιστὴ Λουκᾶ νὰ μᾶς μιλήση σήμερα, πῶς ἔγινε ἡ ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στοὺς μαθητὲς τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὅταν ἦλθε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν μαζεμένοι ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι στὸν ἴδιο τόπο καὶ ἄξαφνα ἀκούστηκε ἕνας ἦχος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σὰ νὰ φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος καὶ γέμισε ὅλο τὸ σπίτι ποὺ καθόταν. Τότε φάνηκαν πὼς ξεχώριζαν γλῶσσες πύρινες ποὺ ἦλθαν καὶ κάθισαν στὸν καθένα. Καὶ γέμισαν ὅλοι τους ἀπὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ξένες γλῶσσες. (Πραξ. β' 1 - 5).

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην (Κεφ. ζ', 37 - 53 καὶ η', 12).

Κείμενο

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων. Ἐὰν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω·

ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

Πολοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου, ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώ-

Ἐξήγηση

Κατὰ τὴν τελευταία ἡμέρα, τὴν πιὸ μεγάλη τῆς γιορτῆς, στεκόταν ὁ Ἰησοῦς (στὸ ναὸ) κι ἐφώναζε λέγοντας: Ἂν κανεὶς διψᾶ, ἂς ἔρθη σὲ μένα καὶ ἂς πιῆ.

Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σὲ μένα, ὅπως εἶπε καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, θὰ τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλιά του ποτάμια ἀπὸ ζωντανὸ νερό.

Κι αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ τὸ Πνεῦμα ποὺ θὰ λάβαιναν ὅσοι θὰ πίστευαν σ' αὐτόν· γιατὶ δὲν ἦταν ἀκόμη Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμα δοξαστῆ.

Πολλοὶ ἀπὸ τὸ λαό, ἅμα ἄκουσαν τὸ λόγο του ἔλεγαν: Ἀλήθεια, αὐτὸς εἶναι ὁ Προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγαν, αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός.

Ἄλλοι ἔλεγαν: τάχα ἀπὸ τὴν Γαλιλαία ἔρχεται ὁ Χριστός;

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

μης, ὅπου ἦν ὁ Δαβίδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται:

Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατὶ οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται. Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι.

Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν·

μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γνῷ τί ποιεῖ;

Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;

ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης· ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· Ἐγὼ εἰμί τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Ἡ Γραφὴ δὲν εἶπε πὼς ὁ Χριστὸς θὰ ἔρθῃ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ καὶ ἀπὸ τὴ Βηθλεὲμ ὅπου γεννήθηκε ὁ Δαβίδ;

Ἔγινε λοιπὸν ἐξαιτίας του μεγάλη φιλονικεία στὸ λαὸ καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ βάλῃ χέρι ἀπάνω του κανείς.

Πῆγαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ ναοῦ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους καὶ αὐτοὶ τοὺς εἶπαν: Γιατί δὲν τὸν φέρατε ἐδῶ;

Οἱ ὑπηρέτες ἀποκρίθηκαν· ποτὲ ἄνθρωπος δὲ μίλησε ἔτσι, ὅπως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε τοὺς ἀπάντησαν, μήπως καὶ σεῖς παρασυρθήκατε;

Μήπως καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες πίστεψε σ' αὐτὸν ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους;

Ἂς εἶναι καταραμένος ὁ λαὸς αὐτὸς ποὺ δὲν ξέβρει τὸ νόμο καὶ δὲν κάνει ὅ,τι λέει.

Τότε τοὺς λέγει ὁ Νικόδημος ποὺ εἶχε πάει νύχτα στὸν Ἰησοῦ καὶ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητές του:

μήπως ὁ νόμος μας καταδικάζει ἄνθρωπο, ἂν ὁ δικαστὴς δὲν τὸν ἀκούσῃ πρῶτα καὶ μάθῃ τὸ τί κάνει;

Ἀποκρίθηκαν καὶ τοῦ εἶπαν, μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία; Ἐξέτασε καὶ μάθε πὼς προφήτης ἀπὸ τὴ Γαλιλαία δὲ βγαίνει.

Πάλι λοιπὸν τοὺς μίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε: ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲ θὰ περπατήσῃ μέσα στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

ΟΜΙΛΙΑ

Ὁ Χριστός μας βρίσκεται μέσα στὸ μεγάλο ναὸ τοῦ Σολομώντα. Εἶναι ἡ τελευταία μέρα τῆς γιορτῆς τῆς Σκηνοπηγίας. Γίνεται ἡ ἀλληγορικὴ τελετὴ τοῦ νεροῦ ποὺ ἔδινε τάχα ὁ Θεὸς στὸ λαό του, γιὰ νὰ μὴ διψάσῃ ποτέ. Ἕνας ἱερέας, βαστώντας ἕνα χρυσὸ λαγήνι μὲ νερὸ ἀπὸ τὴ θαυματουργὸ πηγὴ τοῦ Σιλωάμ, μὲ μεγαλοπρεπῆ συνοδεία πήγαινε στὸ ἱερό, γιὰ νὰ χύσῃ τὸ νερὸ στὴν ἀσημένια λεκάνη τοῦ θυσιαστηρίου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μέσα στὴν ἀπόλυτη ἡσυχία τοῦ ναοῦ, σηκώθηκε ὄρθιος ὁ Κύριος καὶ φώναξε στὸ πλῆθος: «Ὅποιος διψᾶ, ἂς ἔλθη σὲ μένα. Ὅποιος πιστέψη σὲ μένα, πηγὴ θὰ γίνη ἀπὸ ζωντανὸ νερό». Τὰ ἴδια λόγια ποὺ εἶχε πῆ καὶ στὴ Σαμαρείτισσα: «Ὅποιος θὰ πιῆ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ δὲν θὰ διψάση στὸν αἰώνα».

Ὦ θεῖο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα! Τὸ νερὸ τὸ γάργαρο, τὸ δροσερό, ποὺ ἂν τὸ πιοῦμε ποτὲ δὲ θὰ διψάσωμε, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας. Μᾶς καλεῖ, μᾶς φωνάζει πάντοτε κοντά του, «ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω» μᾶς λέγει. Μὲ εἰλικρινῆ ἀγάπη μᾶς καλεῖ κοντά του, γιατὶ θέλει νὰ μᾶς σώση. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργο του, ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ χαμένου προβάτου στὸ ποίμνιο, στὰ ἄλλα πρόβατα, στὴ μάντρα του. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀσφάλεια. Μακριὰ ἀπὸ τοὺς κινδύνους.

Πηγὴ ἀκένωτη, σωστὴ βρυσομάνα, ἡ πηγὴ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος πίνει, γεμίζει ἀπὸ τὴ βοήθειά του, ἀπὸ τὴν καλοσύνη του, ἀπὸ τὰ θεῖα δῶρα του, ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ κάνει θαύματα. Εἶναι μιὰ δύναμη μεγάλη, ἀκατανίκητη.

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀγράμματους ψαράδες τοὺς κάνει πάνσοφους καὶ διαλαλοῦν στὴν οἰκουμένη τὴ σοφία τους. Φωτίζει τὴ σκέψη καὶ τὸ νοῦ τοῦ τυφλοῦ νὰ δώση ἀπάντηση τέτοια, ποὺ ἔκανε τοὺς σοφοὺς νομοθέτες τοῦ Ἰσραὴλ νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀπαντήσουν καὶ νὰ τὸν διώξουν θυμωμένα.

Γεμίζει πίστη τὴν ψυχὴ τῆς Μάρθας κι ἀνασταίνεται ὁ ἀδερφός της. Δίνει δύναμη στὶς μυροφόρες νὰ μὴ λογαριάσουν τὶς λόγχες καὶ τοὺς στρατιῶτες.

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ κάνει τὰ πλήθη νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸν Κύριο σὰν ὑπνωτισμένα. Τὸν ἐθνικὸ ἑκατόνταρχο, νὰ ζητάη νὰ θεραπεύση τὸ δοῦλο του μὲ μόνο τὸ λόγο του. Τὴ Χαναναία νὰ ζητάη τὴ βοήθειά του γιὰ τὴν ἄρρωστη κόρη της. Τὸν Πέτρο νὰ βαδίζη πάνω στὰ μανιασμένα κύματα τῆς λίμνης τῆς Γαλιλαίας.

Ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ κάνει τὶς ἀναρίθμητες στρατιὲς τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἁγίων τῆς θρησκείας μας νὰ τραβοῦν πρὸς τὸ θάνατο χωρὶς νὰ τὸν φοβοῦνται καὶ χωρὶς νὰ ἀρνιοῦνται τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἔτσι γίνεται, παιδί μου, σὰ βάλης μέσα σου τὸ Θεό. Σὰ βάλης μέσα σου τὸ Χριστὸ καὶ θελήσης νὰ μείνη γιὰ πάντα κοντά σου σὰ σύντροφος καὶ σὰν ὁδηγητὴς στὶς σκέψεις καὶ στὶς πράξεις σου.

Ὁ Χριστός μας εἶναι ἡ δύναμη τῆς καρδιᾶς μας. Αὐτὸς τὸ φῶς τῆς

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

διανοίας μας, τοῦ μυαλοῦ μας, τῶν σκέψεών μας. Αὐτὸς σπρώχνει τὰ βήματά μας σὲ κάθε καλό. Ὁ Κύριος εἶναι ἡ ἀνάπαυση, ἡ χαρά μας, ἡ πίστη μας, ἡ ἐλπίδα μας, ἡ ἀγάπη μας. Εἶναι τὸ πᾶν γιὰ μᾶς. Χωρὶς αὐτὸν δὲ νιώθεις τὴν ἀληθινὴ ζωή. Οἱ χτύποι καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς σου δὲν ἀκούονται καὶ δὲ φτάνουν ὡς τὸ αὐτὶ τῆς Παντοδυναμίας του. Ἡ μεγαλύτερη λοιπὸν εὐτυχία μας εἶναι ὁ Κύριος.

Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται, παιδί μου, νὰ μὴ χάσης τὸν πολυτιμότερο βοηθό σου. Τί θὰ σὲ βρῆ στὴ ζωὴ καὶ δὲ θὰ τὸ παρακαλέσης; Θυμήσου τον καὶ θὰ σὲ βοηθήση. Ἀπότυχες σὲ μιά σου προσπάθεια; Ζήτησε τὴν βοήθειά του καὶ θὰ σὲ ἐνισχύση. Θέλεις νὰ μάθης; Θὰ σοῦ στείλη τὸ Ἅγιο του Πνεῦμα νὰ σὲ δυναμώση καὶ νὰ σὲ φωτίση, καθὼς τὸ ἔστειλε σήμερα στοὺς ἁγίους μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους του. Ὅ,τι κι ἂν σοῦ συμβῆ, κάλεσέ τον κοντά σου. Θά ᾽ρθη χωρὶς ἄλλο καὶ θὰ σταθῆ πλάι σου βοηθὸς καὶ σύμμαχος. Τίποτε δὲ θὰ τὸν ἐμποδίση. Οὔτε οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ σου οὔτε οἱ κλεισμένες πόρτες οὔτε τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς οὔτε τὸ βουνὸ οὔτε τὰ δάση οὔτε οἱ ρεματιὲς οὔτε ἡ θάλασσα. Καμμιὰ ἀνθρώπινη δύναμη, γιατὶ ὅλα ὑποτάσσονται στὴ δύναμη καὶ τὴ θέλησή του.

Ἂν πάλι καταλάβης πὼς δὲν βρίσκεται κοντά σου, τότε ἀνανέωσε τὴν παρουσία του μὲ τὴ Θεία Κοινωνία. Μᾶς ἔδωσε ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ σωτηρία μας. Γιὰ ὅλα πρόβλεψε, γιατὶ εἶναι Θεὸς ποὺ μᾶς ἀγαπάει.

Στὸ Χριστό μας ποὺ δείχνει τόση μεγάλη ἀγάπη γιὰ μᾶς, τοῦ ἀπευθύνομε τὴν παρακάτω προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ τὴν ἀκούση.

«Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΜΕΡΟΣ Β΄

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Πάνω στὸ ὄμορφο καὶ κατάφυτο βουνὸ τῆς Καπερναοὺμ, ποὺ δὲσποζε τὴ λίμνη τῆς Γαλιλαίας, βρίσκεται ὁ Χριστός μας. Εἶχε περάσει ἐκεῖ μιὰ βραδιὰ μόνος, κατάμονος, μιλώντας μὲ τὸν Πατέρα καὶ Θεό του καὶ παίρνοντας δύναμη, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ λυτρωτικό του ἔργο.

Ἦταν πρωὶ ἀκόμη καὶ τὰ πλήθη μαζεύονταν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἤξευραν πὼς τὸν συγκινοῦσε ὁ ἀνθρώπινος πόνος καὶ ἀγαποῦσε τὰ μικρὰ καὶ ἀθῶα παιδάκια, γι' αὐτὸ ἔφερναν μαζί τους καὶ τοὺς ἀρρώστους τους γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύση καὶ τὰ παιδάκια τους γιὰ νὰ τὰ εὐλογήση. Ἀμέτρητες οἱ χιλιάδες καὶ ὅλοι ἔχουν καρφωμένα τὰ βλέματά τους στὴ γλυκιὰ καὶ ἤρεμη μορφή του, τὴ γεμάτη θεϊκὴ μεγαλοπρέπεια καὶ καλοσύνη καὶ περιμένουν μὲ συγκίνηση νὰ τὸν ἀκούσουν.

Στοργὴ καὶ ἀγάπη πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ τοῦ Κυρίου σὰ βλέπει τὴν πίστη καὶ ἀφοσίωση τοῦ πλήθους.

Τούτη τὴν ἡμέρα ὁ Κύριος ἔκανε τὴν πιὸ σπουδαία διδαχὴ τῆς ζωῆς του. Ἐκείνη, ποὺ κρύβει τὶς βασικότερες ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Εἶναι ἡ ὁμιλία του ποὺ ἔμεινε γνωστὴ στὴν ἱστορία: «Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου».

Ὁ λόγος του εἶχε δύναμη ξεχωριστή, ἀλλὰ καὶ γλύκα καὶ τρυφερότητα. Ἦταν γεμάτος ἀγάπη καὶ συμπόνοια. Κρέμονται ἀπὸ τὰ χείλη του τὰ πλήθη καὶ ρουφοῦν ἀχόρταγα τὰ θεϊκὰ τὰ λόγια, γιατὶ πρώτη φορὰ ἄκουαν τέτοιες ἀλήθειες.

Στὶς παρακάτω σελίδες θὰ παρακολουθήσωμε τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὁμιλία τοῦ Κυρίου, ὅπως τὴν ἔχει στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.

1. ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

Ἀπὸ τὸ «κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον» (κεφ. Ε΄, 1-12).

Κείμενο

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὄχλους ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαντος αὐτοῦ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐδίδασκεν λέγων:

Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

Ἐξήγηση

Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὰ πλήθη, ἀνέβηκε στὸ βουνό. Κι ἀφοῦ ἐκάθισε, ἦρθαν κοντά του οἱ μαθητές του καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα καὶ τοὺς δίδασκε λέγοντας.

Καλότυχοι οἱ ἁπλοὶ καὶ ταπεινοί, γιατὶ δική τους θὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καλότυχοι ὅσοι εἶναι λυπημένοι, γιατὶ αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν.

Καλότυχοι ὅσοι εἶναι ἤρεμοι καὶ ἥσυχοι, γιατὶ αὐτοὶ θὰ κληρονομήσουν τὴ γῆ.

Καλότυχοι ὅσοι πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴ δικαιοσύνη, γιατὶ αὐτοὶ θὰ χορτάσουν.

Καλότυχοι ὅσοι εἶναι ἐλεήμονες, γιατὶ αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν.

Καλότυχοι ὅσοι ἔχουν καθαρὴ καρδία. γιατὶ αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸ Θεό.

Καλότυχοι ὅσοι φέρνουν τὴν εἰρήνη στὸν κόσμο, γιατὶ αὐτοὶ θὰ ὀνομαστοῦν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

Καλότυχοι ὅσοι καταδιώκονται γιὰ τὴν δικαιοσύνη τους, γιατὶ δική τους θὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Καλότυχοι θὰ εἶστε, ὅταν σᾶς βρίσουν καὶ σᾶς κατατρέξουν καὶ σᾶς κακολογήσουν ψέματα ἐξαιτίας μου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, γιατὶ ἡ ἀμοιβή σας θὰ εἶναι μεγάλη στὸν οὐρανό. Ἔτσι κατάτρεξαν καὶ τοὺς προφῆτες ποὺ ἦρθαν πρωτύτερα ἀπὸ σᾶς.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

2. ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΟΥΝ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 13-16).

Κείμενο

Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι, ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τὸ μόδιον· ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐξήγηση

Ἐσεῖς εἶστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἂν τὸ ἁλάτι χάση τὴν οὐσία του, μὲ τί θὰ ξαναλατισθῆ; Τίποτε πιὰ δὲν ἀξίζει, παρὰ νὰ τὸ ρίξῃς ἔξω καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ τὸ καταπατοῦν.

Ἐσεῖς εἶστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῆ μιὰ χώρα ποὺ εἶναι χτισμένη ἐπάνω στὸ βουνό. Οὔτε ἀνάβουν λυχνάρι καὶ τὸ βάζουν κάτω ἀπὸ τὸ μόδιον (τὸ δοχεῖο ποὺ μετροῦν τὸ σιτάρι), ἀλλὰ ἐπάνω στὸ λυχνοστάτη γιὰ νὰ φέγγη σὲ ὅλους ποὺ εἶναι μέσα στὸ σπίτι.

Ἔτσι ἂς λάμψη τὸ φῶς σας μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ἰδοῦνε τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν πατέρα σας ποὺ εἶναι στοὺς οὐρανούς.

3. Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΩΣΑΪΚΟ ΝΟΜΟ ΚΑΙ Η ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 17-20).

Κείμενο

Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι.

ἀμὴν γάρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, ἕως ἂν πάντα γένηται.

Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ἐξήγηση

Μὴ νομίσετε ὅτι ἦρθα νὰ καταργήσω τὸ νόμο ἢ τοὺς προφῆτες. Δὲν ἦρθα νὰ καταργήσω, ἀλλὰ νὰ συμπληρώσω καὶ νὰ ἐκπληρώσω.

Γιατὶ ἀληθινὰ λέγω, πρὶν περάση ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἕνα γιώτα ἢ μιὰ γραμμίτσα δὲ θὰ περάση ἀπὸ τὸ νόμο, ἕως ὅτου νὰ γίνουν ὅλα αὐτά.

Ὅποιος λοιπὸν θὰ χαλάση μιὰ ἀπὸ τὶς ἐντολὲς αὐτές, τὶς ἐλάχιστες καὶ διδάξη ἔτσι τοὺς ἀνθρώπους ἐλάχιστο θὰ τὸν ποῦνε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὅποιος ὅμως θὰ κάνη τὸ καλὸ καὶ θὰ διδάξη, αὐτὸς θὰ ὀνομαστῆ μεγάλος στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Λέγω γὰρ ὑμῖν, ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ διακαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Γιατὶ λέγω σὲ σᾶς, ἂν δὲν ξεπεράση ἡ δικαιοσύνη σας τὴν δικαιοσύνη τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δὲ θὰ μπῆτε στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

4. Ο ΦΟΝΟΣ Η ΟΡΓΗ Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

(Ματθ. Κεφ. 21-24).

Κείμενο

Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις: οὐ φονεύσεις· ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει.

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὃς δ' ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός.

Ἐὰν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, κἀκεῖ μνησθῇς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ,

ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε πρῶτον διαλλάγηθι. τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε, ἐλθών, πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε πὼς εἰπώθηκε στοὺς ἀρχαίους: νὰ μὴ σκοτώσης. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώση θὰ εἶναι ἔνοχος στὴν τελευταία κρίση.

Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, πὼς ὅποιος θυμώνει ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, χωρὶς λόγο θὰ δικαστῆ κατὰ τὴν τελευταία κρίση. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ εἰπῆ στὸν ἀδελφό του ἀνόητε, θὰ δικαστῆ ἀπὸ τὸ μέγα συνέδριο (τῶν Ἰουδαίων) Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ πῆ βλάκα τὸν ἀδελφό του, θὰ καταδικαστῆ στὴν κόλαση.

Ἐὰν λοιπὸν προσφέρης τὸ δῶρο σου μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο καὶ ἐκεῖ θυμηθεῖς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει παράπονο μαζί σου,

ἄφησε ἐκεῖ τὸ δῶρο σου μπροστὰ στὸ θυσιαστήριο καὶ πήγαινε πρῶτα νὰ συμφιλιωθῆς μὲ τὸν ἀδελφό σου καὶ ὕστερα ἔλα καὶ πρόσφερε τὸ δῶρο σου.

5. Ο ΟΡΚΟΣ

(Ματθ. Κεφ. Ε', 33-37).

Κείμενο

Πάλιν ἠκούσατε, ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις: οὐκ ἐπιορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου.

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε πάλι ὅτι εἰπώθηκε στοὺς ἀρχαίους, νὰ μὴν πατήσης τὸν ὅρκο σου, ἀλλὰ νὰ διακαιολογηθῆς στὸν Κύριο γιὰ τοὺς ὅρκους σου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως· μήτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ·

μήτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστι τῶν ποδῶν αὐτοῦ· μήτε εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως·

μήτε ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὀμόσῃς, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι· ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ—ναί, οὔ—οὔ, τὸ δὲ περισσότερον τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν.

Ἐγὼ σᾶς λέγω, νὰ μὴν ὁρκίζεστε καθόλου οὔτε στὸ ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ, γιατὶ εἶναι θρόνος τοῦ Θεοῦ,

οὔτε στὴ γῆ, γιατὶ εἶναι τὸ ὑποπόδιο τῶν ποδιῶν του, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα γιατὶ εἶναι ἡ πόλη τοῦ μεγάλου βασιλιά, δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ·

οὔτε στὴν κεφαλή σου νὰ ὁρκιστῆς, γιατὶ δὲν μπορεῖς μιὰ τρίχα νὰ τὴν κάμης ἄσπρη ἢ μαύρη. Ἂς εἶναι δὲ ὁ λόγος σας ναὶ ναὶ ἢ ὄχι ὄχι. Τὸ παραπανίσιο ἀπὸ αὐτά, ἔρχεται ἀπὸ τὸν πονηρὸ (τὸ διάβολο).

6. ΕΚΔΙΚΗΣΗ — ΚΑΛΟΣΥΝΗ

(Ματθ. Κεφ. Ε΄, 38-42).

Κείμενο

Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ· ἀλλ' ὅστις σε ῥαπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην·

καὶ τῷ θέλοντί σοι κριθῆναι καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον·

καὶ ὅστις σε ἀγγαρεύει μίλιον ἕν, ὕπαγε μετ' αὐτοῦ δύο·

τῷ αἰτοῦντι σε δίδου καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῆς.

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε ὅτι εἰπώθηκε ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.

Ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ μὴν ἀντιστέκεσαι σ' κεῖνον ποὺ σοῦ κάνει κακό, ἀλλὰ ὅποιος σὲ χτυπήση στὸ δεξιό σου μάγουλο γύρισέ του καὶ τὸ ἄλλο

καὶ ὅποιος θέλει νὰ σοῦ κάνη δίκη, γιὰ νὰ σοῦ πάρη τὸ φόρεμα, ἄφησέ του καὶ τὸ ἐπανωφόρι

καὶ ὅποιος σὲ ἀγγαρεύσει ἕνα μίλι, πήγαινε μαζί του δυό.

Σ' ἐκεῖνον ποὺ σοῦ ζητᾶ δίνε καὶ σ' ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ δανειστῆ ἀπὸ σένα μὴ τοῦ γυρίσης τὴν πλάτη.

7. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

(Ματθ. Κεφ. Ε΄, 43-48).

Κείμενο

Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη, ἀγαπήσεις τὸν

Ἐξήγηση

Ἀκούσατε ὅτι εἰπώθηκε: Ν' ἀγαπήσης

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου.

Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς, καὶ διωκόντων ὑμᾶς,

ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν;

Καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς φίλους ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε;

Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν.

τὸν πλησίον σου καὶ νὰ μισήσης τὸν ἐχθρό σου.

Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, ν' ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, νὰ εὐλογῆτε αὐτοὺς ποὺ σᾶς καταριοῦνται, νὰ κάμετε καλὸ σ' αὐτοὺς ποὺ σᾶς μισοῦν καὶ νὰ προσεύχεσθε γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ σᾶς ὑβρίζουν, σᾶς φοβερίζουν καὶ σᾶς κακομεταχειρίζονται,

γιὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ πατέρα σας ποὺ βρίσκεται στοὺς οὐρανούς, γιατὶ τὸν ἥλιο του τὸν ἀνατέλλει σὲ καλοὺς καὶ σὲ κακοὺς καὶ βρέχει σὲ δικαίους καὶ ἀδίκους.

Διότι, ἂν ἀγαπᾶτε μόνο αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, ποιὰ ἀνταμοιβὴ θὰ ἔχετε; μήπως καὶ οἱ τελῶνες δὲν κάνουν τὸ ἴδιο;

Καὶ ἂν ἀγαπήσετε μόνο τοὺς φίλους σας, ποιὰ ἀνταμοιβὴ θὰ ἔχετε; Μήπως καὶ οἱ τελῶνες δὲν κάνουν τὸ ἴδιο;

Νὰ γίνετε λοιπὸν κι ἐσεῖς τέλειοι, ὅπως εἶναι τέλειος καὶ ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος.

8. Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

(Ματθ. Κεφ. Στ', 1-4).

Κείμενο

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μή γε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασθῶσι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου, ὅπως ἦ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ

Ἐξήγηση

Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνη σας νὰ μὴν τὴν κάνετε μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους «πρὸς τὸ θεαθῆναι», γιὰ νὰ φανῆτε σ' αὐτούς. Γιατὶ ἔτσι δὲν ἔχετε καμιὰ ἀξία γιὰ τὸν πατέρα σας στὸν οὐρανό.

Ὅταν λοιπὸν κάνῃς ἐλεημοσύνη, μὴν τὴν κάνῃς μ' ἐπίδειξη, ὅπως κάνουν οἱ ὑποκριτὲς μέσα στὶς συναγωγὲς καὶ στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ ἐπαινεθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, πῶς αὐτοὶ ἐπῆραν τὴν πληρωμή τους.

Ἐσὺ ὅμως ὅταν κάνῃς ἐλεημοσύνη, ἂς μὴ ξέρῃ τὸ δεξί σου χέρι τὶ κάνει τὸ ἀριστερό σου, γιὰ νὰ εἶναι κρυφὴ ἡ ἐλεημοσύνη σου.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κρυπτῷ καὶ ὁ πατὴρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, αὐτὸς ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Ὁ πατέρας σου ὅμως ποὺ βλέπει καὶ τὰ κρυφά, θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώση φανερά!

9. Η ΠΡΟΣΕΧΥΗ

(Ματθ. Κεφ. Στ', 5-15).

Κείμενο

Καὶ ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔσῃ ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν, ἑστῶτες προσεύχεσθαι ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σὺ δέ, ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καί, κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου, τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσοι σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Προσευχόμενοι δὲ μὴ βαττολογήσητε, ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γάρ, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν, εἰσακουσθήσονται.

μὴ οὖν ὁμοιωθῆτε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὧν χρείαν ἔχετε, πρὸ τοῦ ὑμᾶς αἰτῆσαι αὐτόν.

Οὕτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς·
Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς·
Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου·
Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου·
Γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς·
Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον·
Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν·
Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν. Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἐξήγηση

Καὶ ὅταν προσεύχεσαι, νὰ μὴν εἶσαι σὰν τοὺς ὑποκριτὲς ποὺ ἀγαποῦν νὰ στέκουν ὄρθιοι μέσα στὶς συναγωγὲς καὶ τὶς γωνιὲς τῶν πλατειῶν καὶ νὰ προσεύχωνται, γιὰ νὰ φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους. Ἀλήθεια σᾶς λέγω ὅτι αὐτοὶ (μὲ τὶς τιμὲς ποὺ τοὺς κάνουν οἱ ἄνθρωποι) πῆραν τὴν πληρωμή τους.

Ἐσύ, ὅταν προσεύχεσαι τραβήξου στὸ κελλί σου καὶ κλείνοντας τὴ θύρα προσευχήσου στὸν πατέρα σου, ποὺ σὲ βλέπει στὸ κρυφὸ κι ὁ πατέρας σου ποὺ βλέπει καὶ τὰ κρυφά, θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώση φανερά.

Ὅταν προσεύχεσθε, μὴ φλυαρεῖτε σὰν τοὺς ἐθνικοὺς τοὺς εἰδωλολάτρες, ποὺ νομίζουν πὼς μὲ τὴν πολυλογία τους θὰ εἰσακουστοῦν.

Νὰ μὴν τοὺς μοιάσετε λοιπόν, γιατὶ ξέρει ὁ πατέρας σας τί σᾶς χρειάζεται πρὶν τὸ ζητήσετε.

Ἐσεῖς νὰ προσεύχεστε ἔτσι:

Πατέρα μας, ἐσὺ ποὺ βρίσκεσαι στοὺς οὐρανούς.

Ἅγιο νὰ εἶναι τὸ ὄνομά σου.
Νὰ ἔλθη ἡ βασιλεία σου·
νὰ γίνη τὸ θέλημά σου, ὅπως στὸν οὐρανό, ἔτσι καὶ στὴ γῆ.

Τὸ ψωμί μας τῆς ἡμέρας, δῶσε μας σήμερα.

Καὶ συγχώρεσέ μας τὶς ἁμαρτίες ὅπως κι ἐμεῖς θὰ συγχωροῦμε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔβλαψαν.

Καὶ νὰ μὴ μᾶς βάλης σὲ πειρασμό, ἀλλὰ σῶσε μας ἀπὸ τὸ κακό.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ὅτι σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος·

Ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

Γιατὶ δική σου εἶναι ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

Γιατὶ ἂν θὰ συγχωρέσετε τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων, θὰ συγχωρέση καὶ τὰ δικά σας ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος.

Ἀλλὰ ἂν δὲν συγχωρέσετε ἐσεῖς τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων δὲ θὰ συγχωρέση οὔτε ὁ πατέρας σας τὰ δικά σας σφάλματα.

10. Η ΝΗΣΤΕΙΑ

(Ματθ. Κεφ. ΣΤ΄, 16-18).

Κείμενο

Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες: ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

Σὺ δὲ νηστεύων, ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι.

ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

Ἐξήγηση

Ὅταν νηστεύετε νὰ μὴ γίνεστε σκυθρωποὶ σὰν τοὺς ὑποκριτές, ποὺ σκεπάζουν τὰ πρόσωπά τους μὲ στάχτη γιὰ νὰ φανοῦν στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν. Ἀλήθεια σᾶς λέγω πὼς γι' αὐτὸ ποὺ κάνουν πῆραν τὴν πληρωμή τους.

Ἐσὺ ὅμως ὅταν νηστεύης ἄλειψε τὸ κεφάλι σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου γιὰ νὰ μὴ φανῆς στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύεις, παρὰ στὸν πατέρα σου ποὺ εἶναι στὰ κρυφά, κι ὁ πατέρας σου ποὺ βλέπει καὶ τὰ κρυφά, θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώση φανερά.

11. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

(Ματθ. Κεφ. ΣΤ΄, 19-34).

Κείμενο

Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι·

θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις

Ἐξήγηση

Νὰ μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς στὴ γῆ ὅπου σαράκι καὶ σαπίλα καταστρέφουν τὸ καθετὶ καὶ ὅπου κλέφτες κάνουν διάρρηξη καὶ κλέβουν.

Νὰ θησαυρίζετε θησαυροὺς στὸν οὐρανό.ὅπου οὔτε τὸ σκουλήκι οὔτε ἡ σαπίλα

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν·

ὅπου γὰρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν·

Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμα σου φωτεινὸν ἔσται·

ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσται· εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;

Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθέξεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει. Οὐ δύνασθε θεῷ δουλεύειν καὶ μαμμωνᾷ.

Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶται τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;

Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας· καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;

Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

Καὶ περὶ ἐνδύματος τὶ μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει·

λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομών, ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ, περιεβάλλετο ὡς ἓν τούτων.

Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς ὀλιγόπιστοι;

Μὴ οὖν μεριμνήσητε λέγοντες, τί φάγωμεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλλώμεθα;

πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ

τοὺς καταστρέφει κι ὅπου κλέφτες δὲν κάνουν διάρρηξη οὔτε κλέβουν. Γιατὶ ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας (ὁ νοῦς σας).

Τὸ λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι τὸ μάτι. Ἂν λοιπὸν τὸ μάτι σου εἶναι ἀθῶο, ἀπονήρευτο, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι φωτεινό. Ἂν ὅμως τὸ μάτι σου εἶναι πονηρό, ὅλο τὸ σῶμα σου θὰ εἶναι σκοτεινό. Κι ἂν σκοτάδι εἶναι τὸ φῶς ποὺ ἔχεις μέσα σου, τότε πόσο θὰ εἶναι τὸ σκοτάδι; (πολύ).

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δουλεύη σὲ δυὸ κυρίους. Ἢ τὸν ἕνα θὰ μισήση καὶ τὸν ἄλλο θ' ἀγαπήση ἢ θὰ προσκολληθῆ στὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο θὰ τὸν περιφρονήση.

Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε τὸ Θεὸ καὶ τὸ μαμμωνὰ (τὸ χρῆμα).

Γι αὐτὸ σᾶς λέγω μὴ φροντίζετε γιὰ τὴ ζωή σας, τί π.χ. θὰ φᾶτε ἢ τὶ θὰ πιῆτε οὔτε γιὰ τὸ σῶμα σας πῶς θὰ τὸ ντύσετε γιατὶ ἀξίζει πιὸ πολὺ ἡ ζωὴ ἀπὸ τὴν τροφὴ καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ φόρεμα.

Κοιτάξτε τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Δὲ σπέρνουν, δὲ θερίζουν κι οὔτε μαζεύουν σ' ἀποθῆκες κι ὅμως ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος τὰ θρέφει. Ἐσεῖς δὲν ἀξίζετε πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ πουλιά;

Καὶ ποιὸς ἀπὸ σᾶς, ὅσο κι ἂν φροντίση μπορεῖ νὰ προσθέση μιὰ πήχη στὸ ἀνάστημά του;

Καὶ γιὰ φορέματα τί σκοτίζεστε; Κοιτάξτε τοὺς κρίνους τοῦ κάμπου πῶς μεγαλώνουν. Δὲ δουλεύουν οὔτε γνέθουν,

καὶ ὅμως σᾶς λέγω, πὼς ὁ Σολομώντας μέσα σ' ὅλη του τὴ δόξα δὲ φόρεσε στολὴ καλύτερη ἀπὸ κανένα τους.

Ἂν λοιπὸν τὸ χορταράκι τοῦ κάμπου ποὺ σήμερα εἶναι καὶ αὔριο τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά, τὸ στολίζει ἔτσι ὁ Θεός, πολὺ περισσότερο θὰ φροντίση ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι.

Νὰ μὴ φροντίζετε λοιπὸν λέγοντας τί θὰ φᾶμε ἢ τί θὰ πιοῦμε ἢ τί θὰ φορέσωμε· ὅλα αὐτὰ τὰ ζητοῦν οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολά-

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρήζετε τούτων ἁπάντων·

ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.

τρες, γιατὶ ξεύρει ὁ πατέρας σας πὼς ὅλα αὐτὰ σᾶς χρειάζονται.

Νὰ ζητᾶτε πρῶτα τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνη του καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι πὼς ὅλα τὰ ἄλλα θὰ σᾶς δοθοῦν.

Μὴ λοιπὸν φροντίζετε γιὰ τὴν αὐριανὴ μέρα, γιατὶ ἡ αὐριανὴ θὰ φροντίση ἡ ἴδια γιὰ τὸν ἑαυτό της. Τῆς φτάνει τῆς κάθε μέρας τὸ δικό της βάσανο.

12. Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

Ματθ. Κεφ. Ζ', 1-6).

Κείμενο

Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε·

ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν.

Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;

Ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες, ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου; Ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσί· μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς.

Ἐξήγηση

Μὴ κατακρίνετε τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ κατακριθῆτε, γιατὶ μὲ ὅποιον τρόπο θὰ δικάσετε, θὰ δικαστῆτε καὶ μὲ ὅποιο μέτρο μετρᾶτε θὰ μετρηθῆτε (ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους).

Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλαράκι μέσα στὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ τὸ δοκάρι ποὺ εἶναι μέσα στὸ δικό σου μάτι δὲν τὸ νιώθεις;

Ἢ πῶς θὰ πῆς τοῦ ἀδελφοῦ σου: Ἄφησε νὰ βγάλω τὸ ξυλαράκι ἀπὸ τὸ μάτι σου καὶ νὰ βάλω τὸ δοκάρι μέσα στὸ δικό σου μάτι;

Ὑποκριτή, βγάλε πρῶτα τὸ δοκάρι μέσα ἀπὸ τὰ μάτια σου καὶ ἔπειτα κοίταξε νὰ βγάλης τὸ ξυλαράκι ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Νὰ μὴ δώσετε τίποτε ἁγιασμένο στὰ σκυλιά, οὔτε νὰ ρίξετε τὰ μαργαριτάρια σας μπροστὰ στοὺς χοίρους, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὰ καταπατήσουν μὲ τὰ πόδια τους καὶ γυρνώντας νὰ σᾶς ξεσκίσουν.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

13. Ο ΘΕΟΣ ΑΚΟΥΕΙ ΤΟΥΣ ΚΑΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

(Ματθ. Κεφ. Ζ', 7-13).

Κείμενο

Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε· κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν·

πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ εὑρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

Ἢ τὶς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσει ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ, καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

Πάντα οὖν, ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς. Οὗτος γὰρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.

Ἐξήγηση

Ζητᾶτε καὶ θὰ σᾶς δοθῆ· ζητᾶτε καὶ θὰ βρῆτε· χτυπᾶτε καὶ θὰ σᾶς ἀνοιχτῆ.

Γιατὶ ὅποιος ζητάει παίρνει καὶ ὅποιος ζητάει βρίσκει, καὶ σ' ὅποιον χτυπᾶ ἀνοίγουν.

Ἢ ποιός ἄνθρωπος θὰ δώση πέτρα στὸ παιδί του, ποὺ θὰ τοῦ ζητήση ψωμί; ἢ θὰ τοῦ δώση φίδι, ὅταν θὰ τοῦ ζητήση ψάρι;

Ἂν λοιπὸν ἐσεῖς ποὺ εἶστε κακοὶ ξέρετε νὰ δίνετε στὰ παιδιά σας καλὰ δοσίματα, εἶναι ἐπόμενο, πὼς περισσότερα καλὰ θὰ δώση σὲ ὅσους τοῦ ζητοῦν ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος.

Ὅλα λοιπὸν ὅσα θέλετε νὰ κάνουν σὲ σᾶς οἱ ἄνθρωποι νὰ τὰ κάνετε καὶ σεῖς σ' αὐτούς, γιατὶ αὐτὸ λένε ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆτες.

14. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΟΠΡΟΦΗΤΕΣ

(Ματθ. Κεφ. Ζ', 13-20).

Κείμενο

Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης. ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς·

ὅτι στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν. καὶ

Ἐξήγηση

Νὰ μπαίνετε ἀπ' τὴ στενὴ θύρα, γιατὶ ἡ πλατιὰ θύρα καὶ ὁ ἁπλόχωρος δρόμος εἶναι ποὺ ὁδηγοῦν στὴν καταστροφὴ καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ μπαίνουν ἀπ' τὴ θύρα αὐτή.

Γιατί, ἐπειδὴ εἶναι στενὴ ἡ θύρα καὶ ὁ δρόμος ποὺ φέρνει στὴ ζωὴ στενὸς καὶ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν.

Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἅρπαγες.

Ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἀκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ.

Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν. Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλόν, ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.

στριμωχτός, εἶναι καὶ λίγοι ποὺ τὸν βρίσκουν.

Προσέχετε ἀπὸ τοὺς ψευτοπροφῆτες, ποὺ σᾶς ἔρχονται μὲ φορέματα προβάτων (ἀθῶοι) καὶ εἶναι ἀπὸ μέσα τους λύκοι ἁρπαχτικοί.

Θὰ τοὺς καταλάβετε ἀπὸ τὰ ἔργα τους. Μήπως μαζεύουν ἀπὸ ἀγκάθια σταφύλια καὶ ἀπὸ τριβόλια σύκα.

Ἔτσι κάθε καλὸ δέντρο κάνει καρποὺς ὡραίους· τὰ σάπιο ὅμως δέντρο κάνει καρποὺς κακούς.

Δὲν εἶναι δυνατὸν δέντρο καλὸ νὰ κάνη καρποὺς κακούς, οὔτε κι ἕνα σάπιο δέντρο νὰ κάνη καρποὺς καλούς.

Ἕνα δέντρο, ποὺ δὲν κάνει καλὸ καρπὸ κόβεται καὶ ρίχνεται στὴ φωτιά.

Λοιπὸν ἀπὸ τὰ ἔργα τους θὰ τοὺς καταλάβετε (τοὺς ψευτοπροφῆτες).

15. ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Ματθ. Κεφ. Ζ', 21-23).

Κείμενο

Οὐ πᾶς λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Πολλοὶ ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλλομεν καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;

Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

Ἐξήγηση

Μὴ νομίζετε πὼς θὰ μπῆ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὅποιος μοῦ πῆ, Κύριε, Κύριε, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ πατέρα μου ποὺ εἶναι στοὺς οὐρανούς.

Πολλοὶ θὰ μοῦ ποῦν ἐκείνη τὴ μέρα, Κύριε, Κύριε, μὲ τὸ ὄνομά σου δὲν προφητέψαμε; καὶ μὲ τ' ὄνομά σου δὲ βγάλαμε δαιμόνια; καὶ μὲ τ' ὄνομά σου δὲν κάναμε θαύματα;

Καὶ τότε θὰ τοὺς πῶ φανερά, πὼς ποτὲ δὲ σᾶς γνώρισα. Φύγετε ἀπὸ κοντά μου οἱ ἐργάτες τῆς ἀνομίας.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

16. Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ

(Ματθ. Κεφ. Ζ', 24-29).

Κείμενο

Πᾶς οὖν, ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προσέπεσον τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς ὁμοιωθήσετε ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον·

καὶ κατέβη ἡ βροχὴ καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε· καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη.

Καὶ ἐγένετο, ὅτε συνετέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους τούτους, ἐξεπλήσσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

Ἐξήγηση

Ὅποιος λοιπὸν ἀκούει τὰ λόγια μου αὐτὰ καὶ τὰ κάνει, τὸν παρομοιάζω μὲ ἄνθρωπο φρόνιμο, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του ἀπάνω στὴν πέτρα.

Καὶ κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἦρθαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἔπεσαν στὸ σπίτι αὐτό, κι ἐκεῖνο δὲν γκρεμίστηκε γιατὶ ἦταν θεμελιωμένο ἀπάνω στὴν πέτρα.

Καὶ ὅποιος ἀκούει τὰ λόγια μου αὐτὰ καὶ δὲν τὰ κάνει μοιάζει μὲ τὸν ἀσυλλόγιστο, ποὺ ἔχτισε τὸ σπίτι του στὴν ἄμμο.

Καὶ κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἦρθαν τὰ ποτάμια καὶ φύσηξαν οἱ ἄνεμοι καὶ χτύπησαν τὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ ἔπεσε· καὶ ἦταν τὸ γκρέμισμά του μεγάλο.

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ὁ Ἰησοῦς κι ὅταν τελείωσε, τὰ πλήθη σάστισαν ἀπὸ τὴ διδαχή του· γιατὶ τὰ δίδασκε σὰ νὰ εἶχε ἐξουσία πάνω τους καὶ ὄχι ὅπως οἱ διαβασμένοι τους (οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι).

Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύση μέσα σὲ ὄμορφες ἀποχρώσεις. Τέλειωσε ἡ μέρα ἐκείνη, ποὺ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες τοῦ Κυρίου κι αὐτὴ ποὺ ἔβαλε τὶς βάσεις τοῦ Εὐαγγελίου του. Κήρυγμα γλυκόφθογγο καὶ λυτρωτικό. Κήρυγμα παρηγορητικὸ ποὺ χύνει βάλσαμο παρηγοριᾶς στὴ βασανισμένη ἀνθρωπότητα. Κήρυγμα ποὺ ἔφερνε ἀναστάτωση στὴν πίστη τῶν ἀνθρώπων καὶ στὶς θρησκεῖες ποὺ ὑπῆρχαν τότε, τὶς εἰδωλολατρικές, ἀλλὰ καὶ στὴ θρησκεία τοῦ μόνου καὶ ἀληθινοῦ θεοῦ τῶν Ἑβραίων.

Εἰκόνες ὡραῖες, ἀληθινές, ζωντανές, ἐμπνευσμένες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ γαλήνη τῆς γύρω φύσης.

Καινούρια ζωὴ ἀνοίγεται τώρα μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους. Πλατιά, χαρούμενη, εὐτυχισμένη, μακριὰ ἀπὸ ὑποκρισίες καὶ στενόκαρδες ἀπαγορεύσεις.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ἀπὸ δῶ κι ἐμπρός, ὅποιος ἀκολουθήση τὰ λόγια τοῦ Θεανθρώπου καταλαβαίνει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ὄχι ἔχθρες καὶ μίση καὶ ἐκδικήσεις. Ἀγάπη ἀληθινή, ἀνυπόκριτη, σ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ στὸν ἐχθρὸ ἀκόμη.

Κι ὅταν τὸ ἀμάραντο τοῦτο λουλούδι τῆς χριστιανικῆς μας πίστης καὶ θρησκείας μέσα στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων φωλιάσει, τότε θὰ λάμψη ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς του θὰ φωτίζη τὸ δρόμο τῆς ἀνθρωπότητας ποὺ θὰ ὁδηγῆ στὴν αἰωνιότητα. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1975 - 1976

(ΕΥΑΓΓ. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

21 Κυρ. Μετὰ τὴν Ὕψωσ. Μαρκ. η' 34-θ' 1
28 Κυριακὴ Α' Λουκᾶ. Λουκ. ε', 1-11

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

5 Κυριακὴ Β' Λουκᾶ. Λουκ. ς', 31-36
12 Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ ('Αγ. Πατέρων Ζ' Οἰκ. Συνόδου) Λουκ. η', 5-15
19 Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ. Λουκ. ζ', 11-16
26 Κυριακὴ ΣΤ' Λουκᾶ. Λουκ. η', 27-39

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

2 Κυριακὴ Ε' Λουκᾶ. Λουκ. ις', 19-31
9 Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ. Λουκ. η', 41-56
16 Εὐαγγελιστ. Ματθαίου Ματθ. θ',9-13
23 Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ. Λουκ. ιβ', 16-21
30 Ἀποστόλου Ἀνδρέου. Ἰω. α', 35-52

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

7 Κυριακὴ Ι' Λουκᾶ Λουκ. ιγ' 10-17
14 Κυριακὴ ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων) Λουκ. ιδ' 16-24. Ματθ. κβ', 14
21 Κυριακὴ Πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως Ματθ. α', 1-25

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

11 Κυρ. μετὰ τὰ Φῶτα Ματθ. δ', 12-17
18 Κυρ. ΙΒ' Λουκᾶ (10 Λεπρῶν)
25 Κυρ. ΙΔ' Λουκᾶ (Τυφλοῦ) Λουκ. ιη', 35-43

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

1 Κυριακὴ ΙΕ' Λουκᾶ (Ζακχ.) Λουκ. ιθ', 1-10
8 Κυρ. ΙΖ' Ματθαίου (Χαναν.) Ματθ. ιε', 21-28
15 Κυρ. ΙΣΤ' Λουκᾶ (Τελ. καὶ Φαρισαίου) Λουκ. ιη', 10-14
22 Κυριακὴ ΙΖ' Λουκᾶ ('Ασώτου) Λουκ. ιε', 11-32
29 Κυριακὴ 'Αποκρέω. Ματθ. κε', 31-46

ΜΑΡΤΙΟΣ

7 Κυριακὴ Τυρινῆς. Ματθ. ς', 14-21
14 Κυριακὴ Α' Νηστειῶν ('Ορθοδ.) 'Ιω. α', 44-52
21 Κυριακὴ Β' Νηστειῶν. Μαρκ. β', 1-12
28 Κυριακὴ Γ' Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως) Μαρκ. η', 34-θ', 1

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

4 Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν. Μάρκ. θ', 17-31
11 Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν. Μάρκ. ι', 32-45
18 Κυριακὴ τῶν Βαΐων. 'Ιω. ιβ' 1-18
25 ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 'Ιωαν. α', 1-17

ΜΑΪΟΣ

9 Γ' Κυρ. τῶν Μυροφ. Μάρκ. ιε', 43-ις', 8
16 Δ' Κυρ. Παραλύτου. 'Ιω. ε', 1-15
23 Ε' Κυρ. Σαμαρείτιδος. 'Ιω. δ' 5-42
30 ΣΤ' Κυρ. τοῦ Τυφλοῦ. 'Ιω. θ, 1-38

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΙΟΥΝΙΟΣ

6 Ζ' Κυρ. 'Αγ. Πατέρων. 'Ιω. ιζ', 1-13
13 Η' Κυρ. Πεντηκοστῆς. 'Ιω. ζ', 37-52. η', 12
20 Κυρ. Α' Ματθαίου, τῶν 'Αγίων Πάντων Ματθ. ι', 32-33, 37-38. ιθ', 27-30

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1976 - 1977

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

3 Κυριακὴ Β' Λουκᾶ. Λουκ. ς', 31-36
10 Κυριακὴ Γ' Λουκᾶ. Λουκ. ζ', 11-16
17 Κυρ. Δ' Λουκᾶ, 'Αγ. Πατέρων Ζ' Οἰκ. Συν. Λουκ. η', 5-15
24 Κυριακὴ ΣΤ' Λουκᾶ. Λουκ. η', 26-39
31 Κυριακὴ Ε' Λουκᾶ. Λουκ. ις', 19-31

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

7 Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ.Λουκ. η' 41-56
14 Κυριακὴ Η' Λουκᾶ. Λουκ. ι', 25-37
21 Εἰσοδίων Θεοτόκου. Λκ. ι', 38-42 ια', 27-28
28 Κυριακὴ ΙΓ' Λουκᾶ. Λουκ. ιη', 18-27

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

5 Κυριακὴ Ι' Λουκᾶ. Λουκ. ιγ', 10-17
12 Κυρ. ΙΑ' Λουκᾶ (Προπατόρων) Λκ. ιδ', 16-24
19 Κυρ. πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως Ματθ. α', 1-25

Σημείωση. 'Ο διδάσκαλος μπορεῖ νὰ διδάξη μέρος ἀπὸ τὴν «ἐπὶ τοῦ Ὄρους 'Ομιλία τοῦ Κυρίου», ὅταν, σὲ ὁρισμένες Κυριακὲς τοῦ σχολικοῦ χρόνου, δὲν ὑπάρχει ἀνάλογη περικοπὴ μέσα στὸ βιβλίο.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ..... Σελ. 7

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ
'Η ἀνάσταση τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας στὴ Ναΐν ..... » 9

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
'Η παραβολὴ τοῦ καλοῦ σπορέα ..... » 13

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ
'Ο πλούσιος καὶ ὁ φτωχὸς Λάζαρος ..... » 17

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΚΤΗ
'Ο Χριστὸς στὴ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν ..... » 20

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΒΔΟΜΗ
'Η θεραπεία τῆς γυναίκας μὲ τὴν αἱμορραγία καὶ ἡ ἀνάστασή τῆς κόρης τοῦ 'Ιαείρου ..... » 25

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΓΔΟΗ
'Ο καλὸς Σαμαρείτης ..... » 30

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΑΤΗ
'Η παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου ..... » 35

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ
'Η θεραπεία μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας ..... » 38

ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ
Τὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ Θεοῦ ..... » 43

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ
'Η γέννηση τοῦ Χριστοῦ ..... » 47

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Τὸ πρῶτο κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ ..... » 54

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ
'Η θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν ..... » 57

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ
'Ο πλούσιος νέος καὶ ὁ Χριστὸς ..... » 61

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ
Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ στὴν Ἰεριχὼ ..... » 65

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ
Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος ..... » 68

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ (ΜΑΤΘ)
Ἡ παραβολὴ τῶν ταλάντων ..... » 72

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ (ΜΑΤΘ)
Τῆς Χαναναίας ..... » 76

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ (ΛΟΥΚΑ)
Ὁ Τελώνης καὶ ὁ Φαρισαῖος ..... » 79

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ
Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ..... » 83

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ
Ἡ τελευταία κρίση τοῦ Θεοῦ ..... » 89

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ
Ἡ προετοιμασία τῶν χριστιανῶν γιὰ τὴ νηστεία τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς ..... » 94

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Ἡ ἐκλογὴ τῶν πρώτων μαθητῶν ἀπὸ τὸν Κύριο ..... » 98

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοὺμ ..... » 103

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΡΙΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ..... » 107

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Ἡ θεραπεία ἑνὸς δυστυχισμένου παιδιοῦ ..... » 111

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
Ὁ Ἰησοῦς ταξιδεύει στὴν Ἱερουσαλὴμ γιὰ νὰ γιορτάση τὸ Πάσχα ..... » 116

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ
Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἱερουσαλὴμ ..... » 120

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
Οἱ Μυροφόρες στὸν τάφο τοῦ Κυρίου ..... » 125

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Δ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ
'Η θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Βηθεσδᾶ ..... » 131

Ε' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
'Ο Χριστὸς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα ..... » 136

ΣΤ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ
'Ο Χριστὸς θεραπεύει τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸ ..... » 143

Ζ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
'Η πρώτη οἰκουμενικὴ σύνοδος ..... » 149

Η' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
'Η ἐπιφοίτηση τοῦ 'Αγίου Πνεύματος στοὺς ἀποστόλους ..... » 153

ΜΕΡΟΣ Β'
'Η ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου ..... » 157

1. Οἱ μακαρισμοί ..... » 158
2. Πόσο ἀξίζουν οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ..... » 159
3. 'Ο σεβασμὸς τοῦ Κυρίου πρὸς τὸ μωσαϊκὸ νόμο καὶ ἡ συμπλήρωσή του ..... » 159
4 'Ο φόνος, ἡ ὀργή, ἡ συμφιλίωση ..... » 160
5 'Ο ὅρκος ..... » 160
6 'Εκδίκηση - Καλοσύνη ..... » 161
7 Καθήκοντα πρὸς τὸν πλησίον ..... » 161
8 'Ελεημοσύνη ..... » 162
9 Προσευχή ..... » 163
10 'Η νηστεία ..... » 164
11 Ποιοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοί θησαυροὶ τοῦ ἀνθρώπου ..... » 164
12 'Η συμπεριφορὰ πρὸς τόν πλησίον ..... » 166
13 'Ο Θεὸς ἀκούει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους ..... » 167
14 Ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Προσέχετε τοὺς ψευτοπροφῆτες ..... » 167
15 Ποιοὶ εἶναι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ..... » 168
16 'Ο ἐπίλογος τῆς ὁμιλίας ..... » 169

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ » 170
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ » 173

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΚΔΟΣΙΣ Α', 1975 (VIII) - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 150.000 - ΣΥΜΒΑΣΙΣ 2621 / 9-6-75

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ :
ΙΩ. ΚΑΜΠΑΝΑΣ Α.Ε. Φιλαδελφείας 4 'Αθῆναι

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής